

Р.Л.СТАЙН

Goosebumps

ПРИЗРАЧНЫЕ ИСТОРИИ

Р. Л. СТАЙН

ПРИЗРАЧНИ ИСТОРИИ

Превод: Юлиян Стойков

chitanka.info

БРЕГЪТ НА ПРИЗРАЦИТЕ

Вярвате ли в призраци?

Джери нямаше търпение да изследва старата пещера, която откри на брега. Но другите деца му разказаха нейната история. Казаха му, че в пещерата се крие призрак. Призрак, който живее триста години. И който излиза само при пълнолуние. Призрак, който скита по брега. Поредната глупава история за призраци. Така ли беше всъщност?

ЕДИН ДЕН В ХОРОРЛЕНД

Следващата пързалка може да им е последната...

Семейство Морис се изгубват докато се опитват да открият Зоопарка. Но толкова по-добре. Вместо него откриват чудесен лунапарк, който се назова „Хорорленд“. В „Хорорленд“ няма тълпи. Няма опашки. Входът е безплатен. Наистина страховито местенце за забавления. Така е, преди да се качат на смъртоносната „Пързалка на обречените“.

Преди ужасните преживявания в „Къщата с огледалата“. Защото има нещо зловещо в забавленията, които предлага „Хорорленд“.

Нещо наистина ужасяващо.

И малко реално...

НЕ МОЖЕШ МЕ УПЛАШИ

Ще има да пищите!

Къртни е голяма фукла. Мисли се за много храбра и все прави за смях Еди и приятелите му. Докато накрая Еди решава, че е време да ѝ натрие носа. Веднъж и завинаги. При това има чудесен план. Ще примамят Къртни край Калния поток. Защото тя вярва в глупавия слух, че там живеят чудовища. Калните чудовища от брега на потока.

Жалко, че Еди не вярва в този слух. Защото може да е истина...

Читателю, внимавай — да не се уплашиш!

НЕ МОЖЕШ МЕ УПЛАШИ!

1

Решихме да уплашим Къртни в деня, когато класът ни тръгна на излет.

Нашият учител господин Мелвин и г-жа Принс, учителката на шести клас, бяха застанали до вратата на жълтия автобус и ни преброяваха.

Къртни, разбира се, беше първа в редичката. Тя гледа винаги да е сред първите. Приятелката ѝ, Денис, се качи веднага след нея.

Денят беше мрачен. Черни, буреносни облаци се търкаляха по небето, закривайки слънцето. Радиоговорителят каза, че имало деветдесет процента вероятност да завали дъжд.

Хич не ми пукаше. Бях щастлив, че ще сме далеч от училището.

Бутнах приятелчето си Капата към хлапето пред него. Истинското му име е Херби, но всички му викат Капата. Сигурно защото никой не го е виждал без бейзболната шапка на главата. С Капата се знаем от четвърти клас и оттогава не съм му зървал косата.

Хлапето пред него се обърна и бутна Капата към мен.

— Ей... я ме оставете! — викна Капата и ме удари с рамо. — Еди, зарад теб си гълтнах дъвката.

— Спокойно, момчета — обади се г-н Мелвин и ни погледна начумерено. Той е от онези учители, които все повтарят „готино“ и се опитват да се държат, сякаш са ни приятели. Но инак е доста добър даскал.

Освен това обича да ни води на излети, което е готино.

— Защо ще ходим в гората? — мърмореше Капата, докато отваряше нова дъвка. — Какво ще търсим там?

— Дървета, предполагам — отвърнах. Наистина не помнех защо трябва да ходим в Зелената гора. Зная само, че искаха да си водим бележки.

— Еди, искаш ли дъвка?

Обърнах се и видях, че приятелката ми Чарлейн стои зад мен на опашката. Тя и другата ми дружка Моли си бяха натъпкали устата с

дъвка и сега преживяха мъчително.

— Моли, как можеш да дъвчеш, когато носиш шини? — попитах я аз.

Тя отвори уста в широка усмивка и ми показва зъбите си.

— Тая дъвка не е от лепливите — рече ми.

Шините на Моли са синьо-червени. Много обича да ми ги показва. Не знам защо.

Моли и Чарлейн си приличат сякаш са сестрички. И двете имат къси кестеняви коси и кафяви очи. Еднакви са на ръст, носят избелели джинси и прекалено големи тениски. Единствената разлика между тях е, че Моли има очила и шини, а Чарлейн няма.

— Аз ще ви пазя вас двете в гъстата тъмна гора — похвалих се.

— Нали знаете. В случай че ви нападнат бълхи или нещо такова.

— Еди е истински мъжага — каза Капата и се захили. — Много е храбър. — Сетне ме удари по рамото. Доста силно.

Направих се, че не ме боли.

— Сигурно и двамата имате бълхи — отвърна Чарлейн.

— Ние ще те пазим, Еди — предложи Моли. — Току-виж те нападнат някои злобни червеи.

Капата, Моли и Чарлейн избухнаха в кикот. Моли ми се подиграваше заради оня път, когато четиримата отидохме да ловим риба на Калния поток и аз имах проблеми, докато поставя червей на кукичката.

— Не ме беше страх от оня червей! — извиках ядосано. — Малко ме беше гнус, нищо повече.

Озъбих се на Моли, но не бях чак толкоз ядосан. Свикнал съм да ме кодошат. Хлапетата все ми се подиграват зарад луничките и рижата ми коса. По-големият ми брат, Кевин, ми вика Заека. Твърди, че съм приличал на Бъгс Бъни, заради двата ми щръкнали предни зъба.

— К'во става, братче! Как си, братче! — все туй ми повтаря Кевин. Той и приятелчетата му го смятат за голяма шега.

Качих се в рейса и избутах Капата, за да седна до прозореца. Къртни и Денис, разбира се, се бяха настанили на предната седалка. Къртни решеше дългата си руса коса и използваше огледалото на автобуса. Денис пишеше нещо в тефтерчето си.

Капата ме бутна и аз се запрепъвах по пътеката. Той използва това, за да се пъхне край мен и да седне до прозореца.

— Ей, не е честно! — викнах му възмутен.

Той се изхили с вресливия си кикот и ми се оплези. Капата ми е най-добрият приятел, но трябва да призная, че е малко шантав. Искам да кажа, че все се хили като Допи от „Снежанка и седемте джуджета“. Освен това има големи, клепнали уши.

Той е готино момче. Често ни кара с Моли и Чарлейн да се смеем.

— Аз ще седя до прозореца на връщане — заявих и се тръшнах до него.

Чарлейн мина край мен и ми разроши косата.

— Защо ѝ викат Зелената гора? — попита Капата, притиснал нос към стъклото на прозореца. — Защо да не е Синята или Червената?

— Щото принадлежала на някакъв, дето такава му била фамилията — отвърнах. — Преди да умре, подарил земята на града.

— Зная — кимна Капата, но, разбира се, лъжеше.

Завъртях му шапката, докато козирката се обърна назад. Това много го мрази. Но си го заслужава, задето ми взе мястото до прозореца.

Само след няколко минути рейсът се друса по пътя към Зелената гора. Още няколко минути по-късно вече слизахме от него и се блещехме към високите дървета, щръкнали към сивото облачно небе.

— Направете две колони в тетрадките си — нареди г-жа Принс.
— Едната за диви животни, другата за растения.

— Ще те впиша при растенията — подметна ми Чарлейн.

Тя се изплези и на езика ѝ имаше голяма розова топка от дъвка. Капата я прасна по гърба и балончето, дето го правеше, се спука.

Чарлейн викна ядосано и се опита да му отвърне, но Капата отскочи чевръсто. Беше по-бърз от нея.

Учителите ни разделиха на групи и започнахме да изследваме гората. Вървяхме по тясна пътека между дърветата.

В гората беше по-хладно и по-тъмно. Дощя ми се да се покаже слънцето.

— Какво е туй зеленото нещо по дърветата? — попита ме Капата, сочейки с пръст. — Да не е мъх? Мъхът животно ли е, или е растение?

— Трябва да знаеш — отвърнах. — Нали ти расте на гърба.

Моли и Чарлейн се разсмяха, но не и Капата.

— Не можеш ли поне веднъж да бъдеш сериозен? — сопна се той и драсна нещо в тетрадката си.

Надникнах в моята. Още не бях написал нищо. Досега бях видял само дървета и тръстики. Кой пише за такива неща?

— Животните са се изпокрили — обясняващ г-жа Принс на група деца. — Трябва сами да ги намерите. Огледайте се за дупки около дърветата и за скрити гнезда.

Вдигнах глава към дърветата над нас. Клоните им бяха твърде гъсти, за да открия птичи гнезда. Тъкмо щях да посъветвам Капата да погледне под камъните, защото произхожда от там, когато някой зад нас извика приглушено и уплашено:

— Ш-шт! Вижте! Елен!

Всички се извърнахме в посоката, от която идеше гласът. Разбира се, това беше Къртни. Кой друг би видял първи елен?

Двете с Денис бяха замръзнали като статуи и се кокореха в една пролука между дърветата. Къртни бе опряла пръст на устните си, давайки ни знак да пазим тишина.

Аз, Капата, Моли и Чарлейн се втурнахме да видим елена.

— Нищо не виждам — оплаках се, докато се озъртах наоколо.

— Защото избяга — информира ме Къртни.

— Изпусна го — добави Денис, наведе се и написа „елен“ в тетрадката си. Там вече имаше четири животни. Аз нямах нито едно.

— Не видяхте ли заспалия паяк? — попита ме Къртни.

— Паяк ли? — Не обичам паяци. Толкова са грозни. Ами ако ме ухапе?

— Висеше на онова дърво — рече Къртни, обрна се и ни посочи. — Как сте могли да го пропуснете?

Свих рамене.

— А това е брезичка — каза Денис на Къртни. — До нея е плачеща върба. Добави ги в списъка.

Капата, Моли и Чарлейн бяха тръгнали по пътеката и аз забързах, за да ги настигна. Според мен Къртни и Денис само се натягаха. Излетите са за разходка и почивка, а не за учене.

Продължавахме да вървим бавно през гората. Малко по-късно слънцето изгря иззад облаците и лъчите му започнаха да се процеждат между дърветата.

Опитах се да бутна Капата в един шубрак от отровен бръшлян.
Но той отскочи и аз тупнах в калта.

Още се чистех, когато видях змията.

Беше точно до лявата ми маратонка.

Яркозелена и голяма.

За малко да я настъпя.

Докато я разглеждах безпомощно, тя изви глава и се стрелна
напред, за да ме ухапе по крака.

Отворих уста да изпищя, но отвътре не излезе никакъв звук.

2

Змията се стрелна към мен. Затворих очи, очаквайки ухапването.

— Ох. — Един слаб, дрезгав вик се изтръгна от устните ми.

Когато отворих отново очи, Къртни държеше змията.

— Къртни... аз... аз...

— Еди, да не искаш да кажеш, че това нещо те е уплашило? — попита тя, повдигайки змията към лицето ми. Черните ѝ очички се впиха в моите. Езичето ѝ се показваше.

— Еди, това е напълно безвреден смок — продължаваше Къртни.

— Не може да те е страх от смокове!

Чух Денис да се киска зад мен.

Къртни погали змията и я остави да се увие около ръката ѝ.

— Уф... не ме беше страх — промърморих, но гласът ми трепереше. И сам виждах, че Къртни не ми вярва.

— Напълно безвредно смоче — повтори тя. След това се наведе и остави змията на пътеката.

Отскочих назад. Помислих си, че пак ще ме нападне.

Но тя се скри безшумно сред тръстиците.

Капата се разсмя. Креслив, нервен смях.

Денис клатеше презрително глава.

— Добави я в списъка — посъветва я Къртни. — Смок. Стават седем на брой в колонката.

— Можем да добавим и *пиленце* с тупкащо сърчице — подхвърли Денис, като ме гледаше подигравателно. — Тогава ще станат осем.

— Брей, брей — поклатих огорчено глава. Дадох знак на моите приятели да се отдалечим. Докато вървяхме, чувах смеха на двете момичета.

— Не се ядосвай — рече ми Капата и ме потупа по рамото. — Какво толкоз, че пак те направи на глупак.

Моли се разсмя, но не и Чарлейн.

— Къртни пак се изфука — рече ми тя.

— Жалко, че змията не я ухапа по носа — добави Моли. — Щяха да ѝ отиват две малки дупки.

— Ама наистина не ме беше страх — настоявах на своето. — Знаех, че е безвредна.

— Да бе, добре — ококори ми се Капата.

Опитах се да му завъртя отново шапката, но не успях.

— Пази се, минаваме! — извика Къртни. Двете с Денис изтичаха покрай нас, като размахваха делово тетрадките си. Денис се обърна и ми изсъска като змия. Къртни се засмя.

— Сега ще ми се подиграват за смока поне неколкостотин години — оплаках се с въздишка.

— Ние всички ще ти се подиграваме толкова — успокои ме Моли.

Продължих натъжен по пътеката. Златистите слънчеви лъчи все така се процеждаха между клоните, но сега не ми оправяха настроението. Хич не ме интересуваше какво става наоколо.

Денят ми беше опропастен.

Опропастен от Къртни и един тъп смок.

Чувах как децата обсъждат весело случката. Всеки път, когато поглеждах към Капата, той се засмиваше и ми заявяваше:

— Еди, днеска страшно се издъни.

Какво пък, голяма работа, повтарях си аз. Изплашил съм се от змия и е трябвало да бъда спасен от Къртни. Какво толкова?

— Еди, внимавай. Там има гъсеница. Да не те ухапе! — извика някакво хлапе от редичката пред нас.

— Я се разкарай! — сопнах се гневно.

Докато крачех по пътеката, гората се превърна в зеленикова пелена. Другите хлапета бяха твърде заети да нанасят разни открития в списъците си.

Но аз не виждах нищо. Въздухът ми се струваше влажен и горещ. Тениската лепнеше на гърба ми. Малки бели мушички се стрелкаха около лицето ми.

Наистина се зарадвах, когато пътеката свърши и излязохме близо до паркинга. Бяхме направили пълен кръг. Училищният автобус беше спрял на края на паркинга и вратата му зееше подканящо.

Но никой не се качваше в автобуса.

За моя изненада видях голяма група деца, подредени в кръг, недалеч от рейса. Стояха мълчаливо, загледани напред.

— Ей, какво става? — викнах на Чарлейн, която бързаше към кръга.

— Къртни... — отвърна тя.

Затичах се.

Децата стояха смълчани. Никой не помръдваše.

Да не би на Къртни да ѝ се бе случило нещо лошо?

3

Какво можеше да ѝ се е случило? Да е припаднала например?
Или я е ухапало някое горско животно?

Пресякох тичешком тревата и спрях при децата.

Къртни стоеше в средата на кръга с тържествуваща усмивка на лицето.

Грешах, нищо лошо не ѝ се бе случило.

Пак се перчеше.

Беше протегнала ръка и показваше на всички какво има на дланта си. Две грамадни пчели пълзяха по нея.

Облещих се, както и всички останали.

Къртни ме забеляза и усмивката ѝ стана дваж по-голяма.

Една от пчелите изпълзя на китката ѝ и продължи нагоре по ръката. Другата стоеше в средата на дланта ѝ.

Господин Мелвин и г-жа Принс бяха застанали от двете страни на Къртни. На лицата им имаше одобрителни изражения. Г-н Мелвин се усмихваше. Г-жа Принс бе скръстила ръце на гърдите си. Не изглеждаше толкоз спокойна, колкото г-н Мелвин.

— Пчелите не хапят, освен ако не ги предизвикате — обясняваше тихичко Къртни.

— Какво усещаш? — попита я едно хлапе.

— Малко ме е гъдел.

Няколко деца прикриха очи. Други пъшкаха уплашено.

— Хайде, махни ги де! — извика някой.

Пчелата изпълзя нагоре и още малко да се пъхне под ръкава на блузата ѝ. Зачудих се какво ли ще стане, ако ѝ влезе под полата.

Няма ли поне тогава да се уплаши?

Да започне да пищи и да подскача?

Не. Едва ли. Не и Къртни.

Хладнокръвната, спокойна Къртни никога не губеше присъствие на духа.

— Гъдел ме е — закиска се тя. — Ама наистина. — Русата ѝ коса лъщеше на слънцето. Очите ѝ святкаха развълнувано.

„Хайде бе, пчеличке, жили. ЖИЛИ!“ — повтарях си наум.

Дали не можеше да ми изпълни тайното желание?

Лоша мисъл, признавам. Но Къртни наистина си го просеше.

„Хайде. Само едно малко ужилване!“ — молех се аз и съсредоточавах цялата си сила.

Пчелата над лакътя се завъртя, когато стигна ръкава на блузката и тръгна обратно надолу.

— Всъщност, пчелите са много добри — все тъй спокойно обясняваше Къртни.

Сега и двете пчели бяха на дланта ѝ.

Къртни ми се усмихна. По гърба ми преминаха тръпки. Как го прави? — зачудих се аз.

Трябва да призная, че ме е страх от пчелите. Винаги съм се боял от тях, сигурно защото веднъж като малък ме ужилиха.

— Някой друг ще се пробва ли? — попита Къртни.

Нервен смях. Никой не беше толкова луд, че да се пише доброволец.

— Ей, Еди, дръж! — извика Къртни.

И преди да успея да извикам или да избягам, тя метна и двете пчели към мен!

4

Изпищях и скочих назад.

Около мен се вдигна олелия.

Една от пчелите ме удари по рамото и падна в тревата.

Другата кацна отпред върху ризата на Капата и се залепи там.

— Махнете я! Махнете я от мен! — закрещя той. Дърпаše краишата на ризата си и играеше някакъв дивашки танц.

Някои от децата също пищяха. Но повечето се превиваха от смях.

Не изпусках от поглед пчелата в тревата. Тя избръмча и литна право към лицето ми.

— Ехей! — извиках и размахах ръце над главата си.

— Мисля, че е време да се връщаме в училище — чух да казва господин Мелвин, надвишвайки смеха на децата.

Докато вървях към автобуса, Къртни ме надари с подигравателна усмивка. Гледах право напред и се правех, че не я забелязвам.

Някои от децата бръмчаха като пчели. Други пък съскаха като змии. Явно всички намираха за много смешно, че двамата с Капата сме се държали като пъзловци.

Отпуснах се с въздишка на последната седалка. Капата се тръшна до мен и съмкна козирката над очите си. Моли и Чарлейн се присъединиха към нас. Чарлейн дъвчеше ядосано. Моли се мъчеше да отлепи дъвката от шините си.

Никой от нас не заговори, докато не потегли автобусът.

Едва тогава започнахме да се оплакваме шепнешком от Къртни и номерата й.

— Тя си мисли, че е велика — подхвана пръв Капата.

— Държи се, като че не я е страх от нищо — закима Чарлейн. — Все едно е Супержена или нещо такова.

— Ужасно гаден номер беше да хвърля пчелите по Еди — добави Моли.

— Защото знае, че Еди е шубе — рече Капата. — Предполагаше, че ще запиши и ще избяга.

— Ама и ти направи така! — възразих аз плачливо.

— Ей, аз съм на твоя страна! — побърза да ми припомни Капата.

Бутнах го по рамото. Бях му сърдит. Но май повече на себе си.

— Все трябва да има нещо, от което тая Къртни да я е страх — рече замислено Чарлейн.

Автобусът спря на червено. Надзърнах навън. Бяхме до гората, която водеше при Калния поток.

— Може пък да я е шубе от Калните чудовища — подметнах.

И тримата ми приятели се засмяха огорчено.

— Никакъв шанс — рече Чарлейн. — Никой вече не вярва в Калните чудовища. Това е само една глупава стара приказка. Няма начин Къртни да се бои от тях.

Има една легенда в нашето градче, според която по бреговете на потока живеели Калните чудовища. Понякога, когато има пълнолуние, Калните чудовища излизали от леговищата си и търсели жертви, които да притиснат долу в калта.

Хубава история, няма що. Когато бях малък, и аз вярвах в нея. Брат ми Кевин често ме водеше в тукашната гора. Понякога ме плашише, че всеки миг ще изскочат Калните чудовища. Дори сочеше с пръст насам-натам и се преструваше, че трепери. Стараех се да не се плаша. Но не беше никак лесно. Накрая започвах да пищя и побягвах!

— Брат ти още ли снима онзи филм за Калните чудовища? — попита ме Капата.

Кимнах.

— Аха. Да видиш само какви гадни костюми са си ушили. Наистина са страшни.

Кевин и няколко негови приятели са решили да направят домашно видео за един от техните часове по изкуство. Проектът е за филм на ужасите със заглавието „Калните чудовища от Калния поток“.

Колко ги молех да ме включат в проекта. Но брат ми каза, че не можел да рискува.

— Ами ако по време на снимките някое истинско чудовище се надигне и те подгони? — попита ме той захилено.

Опитах се да му обясня, че вече съм голям и че не може да ме плаши с подобни детинщини. Но въпреки това Кевин отказа да ме

вземе за снимките.

Автобусът се разтърси и потегли. Погледнах напред. Денис и Къртни ме гледаха и се смееха.

— Трябва да намерим нещо, с което да изплашим Къртни — рекох разпалено на приятелите си. — Трябва!

— Еди е прав — съгласи се Капата. — Трябва да изплашим Къртни, и то така, че да се изложи пред останалите. Инак никога няма да забравят днешния ден.

— Но тя е толкова смела, направо безстрашна — обади се Чарлейн, като клатеше глава. — С какво бихме могли да я изплашим?

Всички закимахме с глави, напътайки мозъци да измислим нещо.

И тогава видях на лицето на Моли да цъфва злобна усмивка. Тя намести очилата на носа си. Зад стъклата очите ѝ блестяха от възбуда.

— Мисля, че имам една идея — прошепна тя.

5

— Брат ми има една отвратителна гумена змия — зашепна Моли. Усмивката ѝ ставаше все по-широва.

Четиридесета се скучихме в средата на седалката. Всеки път, когато автобусът подскачаше, едва не падахме на пода.

— Къртни не се бои от змии — прекъсна я Капата. — Обича даже да ги гали. Забрави ли?

— Това беше само някакъв тъп смок — прошепна Моли. — Гумената змия на брат ми е голяма и черна. Устата ѝ е отворена. Има големи бели зъби. Лицето ѝ е злобно и...

— Изглежда ли като истинска, или си личи, че е фалшивка? — попитах аз.

— Прилича на истинска — отвърна Моли. — Освен това е топла и лепкава.

— Уха! — възклика доволно Чарлейн.

— Доста пъти ме е плашил с нея — призна си Моли. — Съвсем като истинска е и аз все го забравям. Веднъж посред нощ пъхнах ръка под възглавницата и я напипах. Изкрещях така, че събудих цялата къща. Дълго време не можаха да ме успокоят.

— Страхотно! — обяви Капата.

Аз обаче все още се съмнявах.

— Наистина ли смяташ, че Къртни ще закреши?

Моли кимна.

— Не можеш да си представиш какво нещо е. Толкоз добре са я направили, че може да изплаши дори истинска змия.

Всички се разсмяхме гръмогласно. Някои от децата пред нас се извърнаха да видят кое е толкоз смешно. Забелязах, че Къртни и Денис пишат в тетрадките. Сигурно вече си подготвяха домашните. И двете, разбира се, бяха отлични ученички.

— Нямам търпение да изплашим Къртни — рекох, когато автобусът спря пред училището. — Моли, ще успееш ли да измъкнеш змията от брат си?

Моли ми се ухили.

— Зная в кое чекмедже я държи. Ще я взема назаем.

— Но какво ще направим с нея? — настоя Чарлейн. — Как ще изплашим Къртни? Къде ще я скрием?

— В торбичката с обядта й — отвърна Моли.

Четиридесет и четири слязохме от автобуса с цъфнали на лицата усмивки.

* * *

Торбичките с обядта бяха подредени на задния рафт в дъното на класната стая. Нашият клас обядва в класната стая. Училището ни е твърде малко и не разполага със собствен стол. Не беше никак трудно да разберем коя е торбичката на Къртни. Естествено, беше най-голямата на рафта.

Майка й винаги й приготвяше два сандвича и две кутии със сок. Плюс плик карточен чипс, ябълка, парче сирене и някое плодово руло.

Понятие нямам защо майката на Къртни й приготвя толкова голям обяд. Невъзможно е Къртни да изяде всичко. Затова пък печели популярност, като черпи останалите.

На следващата сутрин отидох малко по-късно на училище. Торбичките вече бяха подредени на задния рафт. Голямата торба на Къртни се виждаше отдалече.

Огледах я внимателно, докато поставях моята до нейната. Дали Моли бе успяла с нашия замисъл? Дали бе пъхнала гumenата змия в торбичката?

На пръв поглед не си личеше по нищо. Разбрах обаче веднага щом погледнах към Моли. Лицето й беше яркочервено и тя все ме стрелкаше нервно с поглед.

Да.

Моли бе успяла.

Сега оставаше да изчакаме три и половина часа до обяд.

Как можех да се концентрирам върху каквото и да било? Непрестанно се въртях на чина и поглеждах към торбичката на Къртни.

Опитвах се да си представя какво ще стане. Рисувах отново и отново картината в главата си. Както винаги Къртни сядаша на масата

срещу Денис. Двете си говорят безгрижно. Тя посяга към хартиения плик...

На лицето ѝ се изписва ужас. Тя започва да креци. Змията изскуча от торбата със зейнала челюст и ококорени, злобни очички.

Къртни пищи неистово и всички ѝ се смеят, подиграват ѝ се. След това аз се приближавам и хващам змията.

— Ей, Къртни, това е най-обикновена гумена змия — казвам и я повдигам така, че да я видят всички. — Не бива да се боиш от гумени змии. Те са безвредни. Напълно безвредни!

Каква победа!

През цялата сутрин Капата, Моли, Чарлейн и аз се споглеждахме и си разменяхме тайни усмивки. Не чухме и една думичка от урока на г-н Мелвин.

Не мога да ви кажа кои нови думи бяха изписани на дъската. Не мога да ви кажа какви задачи ни дадоха по математика. Всичко беше само бъркотия от цифри и букви.

Четиридесетната прекарахме времето втренчили погледи в часовника. Най-сетне дойде време за обяд.

Останахме при чиновете, но поглеждахме към Къртни и Денис. Двете се приближиха към задния рафт. Къртни се наведе първа, подаде на Денис нейната торбичка, сетне се пресегна за своята.

Двете се върнаха при чина и седнаха. Обърнаха столовете така, че да са една срещу друга.

Това е моментът, рекох си и затаих дъх.

Това е великият момент.

6

Едва тогава и ние отидохме да си вземем храната. Не искахме другите да забележат, че седим и зяпаме Къртни.

Върнахме се обратно по местата си. Не откъсах очи от Къртни. Бях толкова възбуден, че още малко и щях да се пръсна!

И тогава чухме тихо пъшкане от дъното на стаята. Беше г-н Мелвин.

— О, не — изстена той. — Забравил съм си обядда днес.

— Няма проблем — извика му Къртни.

Г-н Мелвин се приближи към нея. Наведе се и започна да ѝ говори. Не чувах какво си казват. По време на обяд в класната стая винаги е много шумно.

Капата, Моли, Чарлейн и аз бяхме единствените, които пазеха тишина. Не откъсахме очи от Къртни и г-н Мелвин, които продължаваха да разговарят.

— За какво толкова си говорят? — прошепна ми Капата. — Защо не я остави да си отвори торбичката?

Свих рамене, но не свалях очи от Къртни. Лицето ѝ изглеждаше замислено. Сетне тя му се усмихна.

— Не, няма нищо — рече Къртни. — Вземете си от моя обяд. Мама винаги ми слага повече.

— Само това не — изпъшках аз. Почувствах, че ми призлява.

— Не трябва ли да го предупредим? — попита Капата.

Беше твърде късно.

Изправен до чина на Къртни, г-н Мелвин отвори торбичката и бръкна вътре. Очите му се ококориха от изненада.

След това той нададе тънък, вреслив писък и извади змията.

Торбата падна на пода. Гумената змия се огъваше в ръката му.

Моли беше права. Изглеждаше съвсем истинска.

Г-н Мелвин нададе нов вик и пусна змията на пода.

Стаята се изпълни с писъци и викове.

Къртни скочи от стола. Тя бутна лекичко г-н Мелвин, за да го отстрани от пътя си. След това започна да скача върху змията. Тъпчеше я свирепо с крака.

Героична постъпка.

След няколко секунди тя вдигна змията и метна на г-н Мелвин триумфална усмивка. Змията беше скъсана на две. Къртни й беше откъснала главата.

— Брат ми ще ме убие! — изстена Моли.

— Е, поне изплашихме г-н Мелвин — каза Чарлейн след училище. Чарлейн е непоправима оптимистка.

— Не мога да повярвам, че похаби целия следобед, за да открие кой е поставил змията в торбичката — възклика Капата.

— Къртни все ни поглеждаше — рекох. — Как мислите, дали ни подозира?

— Вероятно — отвърна Капата. — Радвам се, че накрая се измъкнахме.

— Ама г-н Мелвин пищеше много смешно — отбеляза Чарлейн.

Моли не каза нито дума. Сигурно си мислеше какво ще стори брат й, като открие, че змията му е изчезнала.

Вървяхме към нашата къща. Бяхме решили да направим събрание и да измислим по-добър начин да изплашим Къртни.

Беше чудесен, топъл ден. Валя цяла седмица, защото сега е дъждовният сезон на Южна Калифорния. Но днес слънцето грееше ярко на сред синьото безоблачно небе.

Всички си мислеха как едва не ни спипаха — и как не успяхме да уплашим Къртни.

Провалихме се. И този път Къртни беше героят на деня.

— Глупаво беше да използваме гumenата змия — промърмори Капата, когато свивахме по нашата улица.

— Сега ли се сети? — отвърна Моли и завъртя очи.

— Да, защото Къртни никога няма да се върже на фалшиви номера — продължи Капата. — Трябва ни нещо истинско, за да я изплашим. Нещо живо.

— Какво? Нещо живо? — попитах аз.

Капата понечи да отговори, но го прекъсна женски глас.

Обърнах се и видях към нас да тича госпожа Рудолф, която е наша съседка. Русата ѝ коса се вееше и имаше изплашено изражение.

— Еди, моля те, трябва да ми помогнеш! — проплака тя.

Побиха ме студени тръпки. Госпожа Рудолф изглеждаше толкова уплашена.

— К-какво е станало? — запелтечих.

Тя посочи небето.

— Ще можеш ли да ми помогнеш?

— А? — проследих погледа ѝ. Трябаше ми малко време, за да осъзная, че сочи клоните на дървото, а не небето.

— Мътли, нашата котка — продължи тя, като засенчваше очи от слънцето.

— Видях я — кимна Капата. — На ей онзи клон. Увисналия.

— Не зная как се е измъкнала от къщи — рече госпожа Рудолф.

— Никога не се катери по дървета. Но качи ли се горе, не знае как да слезе.

Погледнах към дървото. Ами да. Наистина беше Мътли. Много нависоко. Мяукаше уплашено, вкопчена в един тъничък клон.

Всички се загледахме в настръхналото коте.

Внезапно госпожа Рудолф положи ръка на рамото ми.

— Ще можеш ли да се качиш при нея, Еди?

Преглътнах мъчително. Не ме бива кой знае колко да се катеря по дървета. Истината е, че мразя да се качвам нависоко. Все си ожулвам ръцете или си късам дрехите.

— Моля те, побързай — настояваше госпожа Рудолф. — Мътли е толкова изплашена. Тя — тя ще падне.

И какво като падне? Нали котките имат девет живота!

Това си помислих. Но не го казах на госпожа Рудолф.

Вместо това запелтечих отново за това колко нависоко се е качила котката.

— Но нали можеш да се катериш по дървета? — настояваше тя.

— Искам да кажа, всички момчета на твоята възраст го правят. — Тя ме погледна. На лицето ѝ се четеше неодобрение.

Мисли ме за пъзльо, ето какво.

Ако не се кача на дървото, за да спася тъпата й котка, ще каже на мама, че ме е страх. Ще се разчуе из целия квартал: госпожа Рудолф помолила Еди за помощ, а той излязъл най-голямoto шубе.

— Малко ме е страх от високото — признах.

— Качвай се, Еди — подкани ме Капата. — Можеш да се справиш.

Ама че приятел.

Котката отново замяучи. Приличаше на ревяще бебе. Опашката ѝ беше щръкнала нагоре.

— Ще се справиш, Еди — закима Чарлейн.

— Моля те, не се бави — рече госпожа Рудолф.

— Децата ще са ужасно нещастни, ако нещо се случи с Мътли.

Поколебах се, загледан във високото стъбло, покрито с грапава кора.

Котката измяучи отново.

Видях, че клонът ѝ се тресе. Тя задраска отчаяно с крака да се задържи.

След това изпища и се подхълъзна.

8

Всички изпищяхме.

Клонът подскачаше нагоре-надолу. Котката се беше вкопчила в него с предните си лапи. Задните ѝ ритаха отчаяно във въздуха.

— О, не, не, не, не! — вайкаше се госпожа Рудолф, закрила очите си с длани.

Котката измяучи ужасено.

Все пак успя да се изкатери обратно на тънкия клон и отново заплака с човешки глас.

Госпожа Рудолф свали ръце от очите си и ме погледна нацупено.

— Май по-добре да извикам пожарната.

Знаех, че трябваше да се вкопча в стъблото и да се закатеря нагоре. Но наистина ме е страх от високото. Не съм кой знае какъв катерач.

Госпожа Рудолф въздъхна, обърна ни гръб и се завтече към къщата. Но един детски глас я повика.

— Ей, какво става?

Къртни се носеше по алеята върху лъскавото си червено колело. Тя спря, скочи от колелото и го остави на тревата.

— Какво става, момчета? — попита, забързана към нас.

— Моята котка... — Госпожа Рудолф посочи дървото.

Котката измяучи уплашено.

Къртни погледна към увисналия клон.

— Аз ще я сваля — рече. Тя сграбчи стъблото и започна да се катери.

Котката измяучи отново и едва не падна.

Къртни започна да се катери още по-бързо, като обгръщаше ловко стъблото с крака и се дърпаše нагоре с ръце.

Само след няколко секунди тя достигна клона, прегърна котката през корема с една ръка и я притисна към тялото си. След това ловко се спусна на земята.

— Ето го бедното котенце — рече тя, докато галеше настръхналата козина. Подаде го на госпожа Рудолф. Бялата фланелка и джинсите на Къртни бяха изцапани от кората на дъrvoto. В русата ѝ коса се бяха заболи откъснати листенца.

— О, благодаря ти — усмихна се признателно госпожа Рудолф, стиснала котката в прегръдката си. — Много ти благодаря, миличка. Ти си чудесна.

Къртни се отърси от мръсотията.

— Обичам да се катеря — заяви тя. — Много е забавно.

Госпожа Рудолф погледна към мен и усмивката ѝ изчезна.

— Толкова се радвам, че се намери някой, който да не се страхува — процеди тя, като ме гледаше с презрение. После благодари на Къртни отново и си тръгна, стиснала своята котка.

Чувствах се отвратително. Щеше ми се да потъна в земята от срам. Да изчезна завинаги.

Но вместо това стоях на алеята, пъхнал ръце в джобовете си.

Срещу мен стоеше Къртни, със захилено лице.

Капата, Моли и Чарлейн не казаха нито думичка. Когато ги погледнах, те избягваха погледа ми. Знаех, че ги е срам от мен. А и бяха ядосани на Къртни, задето отново ме направи за смях.

Къртни изправи колелото и го изкара на алеята. Преметна крак през седалката. Изведнъж се обърна към мен.

— Ей, Еди... ти ли пъхна онай глупава змия в торбичката ми?

— Разбира се, че не! — подскочих аз.

Тя продължаваше да ме гледа, втренчила сините си очи в лицето ми.

Усещах, че се изчервявам. Чувствах топлина по бузите си. Но нищо не можех да направя.

— Помислих си, че си ти — продължи тя и отметна назад дългата си коса. — Че искаш да ми отмъстиши. Нали знаеш? За оня смок.

— От къде на къде, Къртни?

Приятелите ми пристъпваха сконфузено от крак на крак. Капата започна да си тананика някаква песничка.

Накрая Къртни се намести на седалката и натисна педалите.

— Трябва да намерим нещо, с което да я изплашим — рекох със стиснати зъби веднага щом се изгуби от погледа ни. — Трябва да има

нешо!

— Какво ще кажете за една жива тарантула в гърба й? — попита Капата.

9

Планът беше прост.

Г-н Долинджър, учителят по биология, държеше две живи тарантули в лабораторията на втория етаж.

Двамата с Капата щяхме да се промъкнем в лабораторията след училище в четвъртък. Щяхме да вземем една от тарантулите и да я заключим в шкафчето ми за през нощта.

На следващата сутрин имахме физическо. На втория етаж на салона има малка тераса, където си оставяме багажа. Двамата с Капата щяхме да се промъкнем на терасата и да вземем с нас тарантулата.

След това Моли и Чарлейн щяха да заговорят Къртни и да я отведат под терасата. Когато Къртни застане отдолу, ние щяхме да пуснем тарантулата на главата ѝ.

След това тя щеше да започне да крещи, тарантулата щеше да се заплете в косата ѝ и Къртни нямаше да може да я махне, крясъците ѝ щяха да се усилват и всички останали щяхме да се посмеем добре.

Съвсем прост план.

Нищо не можеше да ни попречи да го осъществим.

След училище в четвъртък Моли и Чарлейн ни пожелаха успех. Двамата с Капата влязохме в работилницата и се престорихме, че искаме да поработим върху проектите ни по дървообработване. Въщност чакахме останалите деца да напуснат сградата.

Съвсем скоро в залата се възцари тишина. Подадох глава през вратата. Коридорът беше пуст.

— Готово, Капа — прошепнах и му кимнах да ме последва. — Да се захващаме за работа.

Излязохме в коридора. Обувките ни стържеха по пода. Училището изглежда малко зловещо, когато ги няма децата.

Подминахме учителската стая и стигнахме стълбището. Вратата на стаята беше отворена и отвътре се чуха гласовете на учителите.

Страхотно, рекох си аз. Щом учителите имат съвещание, горе няма да срещнем никого.

Двамата с Капата изтичахме по стълбите. Придържахме се към перилата и гледахме да се движим безшумно.

Лабораторията беше в дъното на коридора на втория етаж. Разминахме се с няколко осмокласници, които не познавахме. Нямаше нито един учител. Сигурно наистина имаха съвещание.

Надникнахме в лабораторията. Следобедното слънце грееше през прозорците. Наложи се да примижим, за да разгледаме вътре.

— Г-н Долинджър? — повиках аз, за всеки случай.

Никакъв отговор.

И двамата направихме опит да се промушим едновременно през вратата, но не успяхме. Капата се разсмя. Прозвуча писклив, нервен кикот. Вдигнах пръст и му дадох знак да пази тишина. Не исках никой да ни чуе.

Капата ме следваше по централната пътека между масите. Сърцето ми бълскаше в гърдите. Очите ми се стрелкаха из стаята.

Слънчевата светлина сякаш се усили. По стените висяха акварелните рисунки на дъждовната гора, които бяхме направили по поръчка на г-н Долинджър. В една от мивките капеше вода. Пльок. Пльок. Пльок.

Вратата към складчето в дъното на лабораторията беше оставена отворена. Посочих на Капата.

— Това сигурно значи, че смята да се върне след съвещанието — прошепнах му аз.

Г-н Долинджър е голям чудак. Не оставя нито една врата отключена през нощта.

Капата ме побутна.

— Да побързаме — изръмжа.

— Не ме бутай де — озъбих му се.

Стигнахме при клетката на тарантулите, която бе окачена на стената. Беше от дърво, със стени от метална мрежа.

Силен тръсък ме накара да замръзна на няколко крачки от клетката.

— Какво беше това? — попита Капата.

Звукът се повтори. И двамата осъзнахме, че е една от щорите на отворения прозорец, бълскана от вятъра в перваза.

Въздъхнах облекчено. Погледнах Капата и той ме погледна.

— Еди, май идеята не е толкова добре — рече. — Дали да не изчезваме, докато не е станало късно?

И аз почти бях готов да се завъртя и да побягна обратно към коридора. Но тогава си спомних за усмивката на Къртни, когато слезе от дървото с котката.

— Ще се придържаме към плана — заявих.

Страшно ми се искаше да изплаша Къртни. Повече от всичко на света.

Двамата с Капата надзърнахме през металната мрежа. По-голямата от двете тарантули пълзеше покрай стената. По-малката, кафява на цвят, клечеше в центъра.

— Уф — рекох аз. — Доста са големички.

Имаха тънички краченца и отвратителни космати, кафяви телца.

— Да вземем по-голямата — предложи Капата и посегна към капака. На лицето му цъфна усмивка. — Ще каже пльок, като падне върху косата на Къртни.

Разсмяхме се. Капата издаваше много смешни звуци.

Той вдигна мрежестия капак на сандъчето. Посегна с ръка да сграбчи по-голямата тарантула. Изведнъж спря и усмивката му замръзна.

— Имаме малък проблем — рече.

— А? Какъв? — попитах, като се оглеждах уплашено към вратата.

— В какво ще я сложим?

— О! — възкликах и ченето ми увисна.

— Забравихме да вземем нещо, в което да я приберем — продължаваше Капата. Той пусна обратно капака. Сега двете тарантули пълзяха една към друга.

— Да бе. Трябва ни торба или нещо от тоя род. — Започнах да оглеждам масите.

— Торба не става — възрази намръщено Капата. — Тарантулата може да я пробие.

— Уф, вярно. Прав си.

— Защо не помислихме за това по-рано? — зачуди се Капата. — Защо сме толкова глупави? Какво си мислеме, че правим? Не можеш да пъхнеш тарантула в раницата си и да се разхождаш с нея.

— Я се успокой — рекох му. Виждах, че го завладява паника. — Все ще намерим нещо, в което да я поставим.

— Ама че глупава история — мърмореше той. — Да не смяташе, че ще си я пъхна в джоба?

— Почакай — спрях го. Отидох до една от масите и взех пластмасова кутия. Беше като кутия за сирене и имаше капак. — Това е идеално — прошепнах и му я показах. — Ще пробия няколко дупки отгоре.

— Побързай — настоя той. Вдигна си шапката и почеса черната си коса.

Пробих няколко дупки за вентилация с острието на химикалката. След това се върнах с кутията при клетката.

— Вземи — подадох му кутията.

— Ти ще я държиш — отвърна Капата. — Не мога едновременно да държа кутията и да гоня тарантулата.

— Уф — въздъхнах уплашено. Страх ме беше да съм близо до тарантулата.

Ръката ми трепереше. Вдигнах кутията така, че да е съвсем близо до клетката. Бях готов да я захлупя веднага щом тарантулата се озове вътре.

Капата повдигна капака и пъхна ръка в клетката. Той е ужасно смел. Обгърна с пръсти коремчето на паяка и го повдигна. На лицето му не се изписа нищо, дори отвращение.

Това вече ме шашна.

Едва не изпуснах кутията, когато постави вътре тарантулата. Ръцете ми трепереха ужасно. Все пак успях да я задържа.

Тарантулата търчеше вътре трескаво и драпаше с крачета по гладките стени.

— Май не ѝ харесва — отбелязах с разтреперан гласец.

— Толкова по-зле за нея — отвърна Капата, докато спускаше обратно мрежестия капак. — Да побързаме, Еди — добави той.

Тъкмо нагласявах капачето, когато откъм коридора отекнеха стъпки. И гласове.

Двамата с Капата замръзнахме, когато осъзнахме, че г-н Долинджър се е върнал.

10

Изстенах уплашено. Изведнъж следобедната светлина ми се стори заслепяваща. Имах чувството, че подът се люшка.

Усещах паниката като непосилна тежест, притискаща тялото ми. Сякаш тежах хиляда тона.

Чух г-н Долинджър да разговаря с друг учител пред вратата на лабораторията. Само след минутка щеше да влезе вътре...

— Бързо... пъхни се под масата! — прошепна Капата с разширени от ужас очи.

Наведох се да се скрия до него. Изведнъж осъзнах, че мястото не е никак добро. Г-н Долинджър щеше да ни забележи веднага щом отиде при катедрата.

— Не, не става! — изстенах. — Ще ни видят. Уф...

Оглеждах трескаво стаята. Къде да се скрием? Къде?

— Металният шкаф! — извиках. Сграбчих Капата за ръката и го дръпнах с мен.

Високият метален шкаф бе достатъчно голям, за да скрие и двама ни.

Дали ще се скрием навреме?

Пъхнахме се вътре и се притиснахме един към друг.

Дръпнах вратата. Бравата щракна тъкмо когато г-н Долинджър влизаше в стаята.

Двамата с Капата се спотайвахме разтреперани в шкафа, заслушани в стъпките отвън. Стисках с ръка кутията с паяка.

Господин Долинджър ситананикаше тихичко. Чух, че спря точно пред шкафа.

Сърцето ми удряше толкова силно, че се уплаших да не го чуе и учителят.

Преместих тежестта си на другия крак и се бълснах в Капата. Нямаше и сантиметър свободно място. Чувах задъханото дишане на Капата. Знаех, че и той като мен примира от страх.

Ами ако г-н Долинджър реши да отвори вратата?

„Моля те, моля те, изгаси светлината и си върви у дома“ — повтарях си аз.

Чувах как прелиства някакви листа на катедрата. После чекмеджето се отвори и затвори. Някаква книга хлопна. Отново стъпки. Шуртяща вода в умивалника.

Той спря чешмата. Продължаваше да си тананика. Пак стъпки. Щракване на електрическия ключ.

После тишина.

Наострих слух да надмогна ударите на сърцето си. Тишина. Никакво тананикане. Никакви стъпки.

Двамата с Капата продължавахме да стоим неподвижно.

— Той... той си отиде — заговорих пръв. — Отиде си, Капа.

— Пфуууй! — въздъхна Капата.

— Да изчезваме оттук! — извиках и посегнах към дръжката.

Заопипвах с пръсти в тъмнината. Открих някаква тънка метална тръба и я дръпнах. Вратата не помръдна.

— Ей... — извиках. Опрах длан на вратата и започнах да търся резе или ключ.

— Хайде, по-бързо! — подканяше ме Капата. — Отвори вратата. Тук е ужасно задушно.

— Зная — отвърнах. — Не мога да намеря... дръжката.

— Дай на мен — рече нетърпеливо той. Протегна ръка и заопипва вратата.

— Все трябва да има някакво резенце — мърморех аз.

— Страшно ми помогаш — изръмжа Капата. Изведенъж започна да бълска по вратата.

Сграбчих го за ръката.

— Почакай. Така няма да я отвориш. А и някой ще ни чуе.

— Ами ти я отвори тогаз — нареди ми той. Гласът му беше изтънял от страх.

Преглътнах мъчително. На гърлото ми беше заседнала буза. Продължих да тършувам из шкафчето. Не открих нищо, с което да отворя вратата.

— Отказвам се. Капа, заключени сме тук.

— Не мога да повярвам — рече той. Кутията се изплъзна от ръката ми. Посегнах да я сграбча и направих ужасяващо откритие. Капакът беше паднал.

— О, не — простенах.

— Какво има сега? — попита Капата.

Поех си въздух и разклатих кутията. Беше празна. Тарантулата я нямаше.

Опитах се да обясня на Капата, че тарантулата е избягала, но думите засядаха в гърлото ми. Вместо тях излезе някакъв нечленоразделен звук.

И тогава усетих гъделичкане по левия си крак — над чорапа.

Още едно и после още едно — все по-нагоре.

— Капа... тарантулата... — простенах аз. — Тя... ми пълзи по крака.

11

Гъделичкането продължаваше да се катери нагоре по крака ми. Усещах топлото, космато тяло на тарантулата да се притиска към кожата ми.

— Тя... ще ме ухапе — запелтечих. — Ей сегичка ще ме ухапе.

— Не мърдай — посъветва ме Капата, който бе уплашен не много от мен. — Само не мърдай.

Краченцата на насекомото се забиваха в кожата ми като малки иглички.

— Аз... трябва да изляза оттук — изкрешях. След това се наведох и натиснах с цялата си тежест вратата на шкафа.

Тя изпраща и отскочи навън.

Изтъркалях се след нея, като продължавах да викам. Паднах по корем, а празната пластмасова кутия отскочи от ръцете ми.

Изправих се и започнах да ритам като полудял с крак.

Тарантулата тупна на пода и започна да пълзи по линолеума.

— Хвани я! Хвани я! — пищях аз.

Капата изхвърча от шкафа и се втурна след тарантулата.

Сграбчих кутията и се затичах след него. Капата вдигна паяка високо във въздуха. Косматите му крачета се гърчеха, но Капата не го изпускаше.

Той пусна гадното насекомо в кутията.

— Този път сложи както трябва капака — нареди ми Капата.

— Не се беспокой — отвърнах, но ръцете ми трепереха. Все пак успях да поставя капака и го проверих три пъти.

Малко след това двамата слизахме надолу по стълбите, за да оставим тарантулата в моето шкафче. Все още чувствах допира на краченцата по кожата си.

— Ама че страшно беше — оплака се Капата. — Косата ми се изправи.

— Това означава, че останалата част от плана ще протече гладко — уверих го аз.

На следващата сутрин малко преди девет двамата с Капата се спотайвахме отново. Този път се намирахме на тясната тераса над салона.

Докато всички останали се преобличаха с фланелки и шорти, ние успяхме да се измъкнем незабелязано от момчешката съблекалня. Капата бе скрил пластмасовата кутия под ризата си. Отправихме се към терасата.

През нощта четиридесета си звъняхме на няколко пъти, за да уточняваме подробностите на плана. Той наистина беше съвсем прост.

От Моли и Чарлейн се изискваше единствено да накарат Къртни да застане под терасата. След това Капата щеше да й пусне тарантулата в косата и ние щяхме да я гледаме, докато пиши и се излага пред всички.

Простичък план.

— Ами ако Къртни не се изплаши? — попита Моли по телефона.
— Ако извади тарантулата от косата си и запита спокойно дали някой не я е изгубил?

— Невъзможно — възразих аз. — Къртни умее да се владее, но не чак толкова! Сигурен съм, че ще се разпиши, като почувства, че нещо й лази из косата. Ако не го направи, значи не е човек. Значи е статуя или нещо друго.

— Готов ли си, Капа? — попитах и надникнах през перилата.

Той кимна замислено, втренчил поглед във волейболната мрежа под нас.

Махна внимателно капака на кутията. Тарантулата вдигна две крачета, сякаш за да го хване.

Чух под нас гласове. Няколко момичета се суетяха пред шкафчетата си нания етаж. Едно от тях взе баскетболната топка и стреля към коша. Топката се удари в обръча и отскочи.

— Скрий се. Могат да те видят — прошепна Капата.

Наведох глава. На терасата беше горещо, по-горещо отколкото в салона. Бях започнал да се потя.

И двамата стояхме на колене. Капата държеше кутията с паяка пред себе си.

Отново чух гласове отдолу. Няколко момчета дриблираха с топката и си я подаваха.

— Виждаш ли Къртни? — попита тихо Капата.

Надигнах се и надзърнах.

— Да.

Видях Моли, Чарлейн и Къртни между тях. Моли и Чарлейн разговаряха оживено. Не чувах за какво си говорят.

Къртни клатеше глава. Видях, че се засмя, сетне поклати отново глава. Носеше широка оранжева фланелка и бели шорти. Русата ѝ коса бе пристегната отзад на плитка.

Чудесна цел, рекох си радостно. Ухилих се на Капата. Имах добро предчувствие. Много добро наистина.

Вдигнах очи към волейболната мрежа и видях нашия учител по физическо, г-н Русо, да разговаря с друг учител при вратата.

Хубаво, рекох си. Точно сега не биваше да е тук.

Междувременно Моли и Чарлейн продължаваха да държат Къртни между тях. Докато разговаряха, отстъпваха назад и така неусетно се озоваха почти на мястото.

— Още няколко крачки и са под терасата — прошепнах на Капата. — Ей сега ще стане, Капа. Ей сегичка.

Толкова бях развълнуван, че направо щях да се пръсна. По челото ми се търкаляха едри капки пот. Изтрих ги с ръкава на блузата си и надзърнах отново.

Да!

Моли и Чарлейн се бяха справили. Къртни стоеше точно под терасата. И трите бяха под нас.

Чудесно!

— Капа, сега! — прошепнах.

Капата не се поколеба. Нито за миг. Всичко вървеше по плана.

Без да откъсва поглед от трите момичета долу, той бръкна в кутията и извади косматия паяк.

След това се надигна до перилата, протегна напред паяка, прицели се и... го пусна.

12

И двамата се надвесихме от терасата и изпроводихме тарантулата с погледи.

И двамата викнахме в един глас, като я видяхме да пада върху главата на Моли.

— Не уцели, Капа! — изкрештях.

Но Моли крещеше още по-силно. Лицето ѝ беше зачервено като домат и очите ѝ бяха изцъклени. Крещеше с пълни гърди и подскачаше в някакъв странен танц.

Отвсякъде се стичаха деца с учудени изражения.

— Какво става с Моли? — викна някой.

— Защо прави така?

— Какво ѝ се е случило?

Загледан надолу, се наведох през перилата и едва не паднах от терасата.

Бедната Моли си скубеше косите и подскачаше наоколо.

Въздушнах облекчено, когато я видях да вади тарантулата от косата си. Подметна я във въздуха и едва не я изпусна. След това я хвърли към Чарлейн!

Застанал до мен, Капата се тресеше от смях. На мен не ми се виждаше никак смешно.

Как можа да не уцели от толкова късо разстояние?

Чарлейн изпища така, че затрепериха прозорците на салона. Тя размаха ръце и тарантулата тупна на пода.

Сега вече всички деца се бяха скучили наоколо. Едни изглеждаха уплашени. Други се смееха. Няколко момичета се опитваха да успокоят Моли.

— Ох, олеле! — имитираше я Капата и клатеше глава. — Олеле-олеле.

Сграбчил с ръце перилата, наблюдавах Къртни, която се наведе и повдигна тарантулата от пода. Постави я на дланта си и ѝ заговори успокояващо.

Децата бяха оформили кръг около нея. Когато тя доближи паяка до лицето си, те утихнаха.

— Това е само една тарантула — обясняваше им Къртни, докато галеше с пръст косматото телце. — Тарантулите не хапят често. Дори и тогава ухапаното не боли кой знае колко.

Децата започнаха да си шушукат колко е храбра Къртни. Видях Моли и Чарлейн да се успокояват една друга в другия край на кръга. Чарлейн галеше Моли по косата. Моли продължаваше да трепери.

— Откъде се е взела тази тарантула? — попита Къртни.

Видях Моли да поглежда ядно към нас. Тя вдигна юмрук и го размаха заплашително.

Побързах да се скрия зад стената.

— Планът ни май се провали — промърмори Капата.

Не си давахме сметка, че провалът не приключи само с това.

— Да изчезваме оттук — прошепнах аз.

Търде късно. Когато повдигнахме глави, г-н Русо стоеше пред нас и ни гледаше ядосано.

— Какво правите тук, момчета? — попита той подозрително.

Обърнах се към Капата. Той ме гледаше и премигваше.

Никой от нас не знаеше какво да каже.

— Слезте долу — нареди ни г-н Русо. — Имаме да си поговорим хубавичко.

Можеше да бъде и по-лошо, помислих си.

През следващите две седмици двамата с Капата щяхме да оставаме след училище, за да почистваме лабораторията. Освен това трябваше да напишем съчинение от хиляда думи за това колко е лошо да се крадат животинки и да се пускат на главите на хората.

На всичко отгоре Моли и Чарлейн не желаеха да разговарят с нас.

Наистина можеше да е и по-лошо.

Ами ако двамата с Капата бяхме останали заключени в онъшкаф? Това щеше да е нещастие, нали?

Беше късно следобед. Лежах в леглото и разсъждавах за проваления ни план в гимнастическия салон.

За всичко е виновна Къртни, повтарях си, докато дърпах някакъв провиснал конец от чаршафа.

Къртни се беше преместила в последния момент.

Сигурно се е преместила. Капата не е чак такъв некадърник.

Въздъхнах горчиво, когато си спомних как Къртни бе вдигнала паяка от пода с думите: „Това е само една тарантула. Те не хапят често“.

Зашо не я бе ухапала по ръката?

Това щеше да изтрие доволното изражение от лицето й.

Зашо наистина е толкоз храбра?

Тази Къртни заслужава здравата да я изплашим, рекох си аз. Пак дръпнах конеца и в чаршафа зейна дупка.

Направо си проси да й изкараме акъла.

Но как, как, как?

Седнал в леглото, аз се загледах в дупката в чаршафа.

Отново си спомних как Капата пусна тарантулата.

Отново я видях на главата на Моли.

Не! Не! Не!

Отново видях уплашения, налудничав танц на Моли.

Изведнъж осъзнах, че вече не съм сам в стаята. Вдигнах очи към вратата и дъхът ми секна.

Видях издължено, мършаво чудовище да се полюшва към мен. От лицето му капеше черна кръв.

13

Върлинестото чудовище се наклони към мен и протегна ръце, готово да ме сграбчи.

— Кевин, разкарай се оттук! — извиках. — Нацапа пода с кал!

По-големият ми брат Кевин отпусна ръце.

— Това не е кал, нещастнико. Това е грим.

— Не ме интересува — отвърнах пискливо, скочих от леглото и го бълснах в корема. — Всичко изпоцата.

Той се разсмя.

— Обаче те уплаших, нали?

— Надявай се! — подразних го. — Знаех, че си ти.

— Помисли си, че е Калното чудовище — настояваше той иззад дебелия пласт грим на лицето си. — Признай си, дребосък.

Мразя да ми вика дребосък. Предполагам, че се досеща и го прави нарочно.

— Не приличаш на Калното чудовище, а на купчина боклуци.

— Днес следобед изплашихме едни хлапета в гората — похвали се доволно Кевин. — Трябваше да им зърнеш лицицата. Затичахме се към тях и извикахме: „Бау“. Двама направо се разреваха. — Той се захили.

— Махай се — рекох и отново го бълснах към вратата. Само си намацах ръцете с грим.

— Филмчето е почти готово — продължаваше да нарежда той, докато си бършеше ръцете в една от моите тетрадки. По листата оставаха големи кафяви петна. — Може би ще ти го покажа, когато приключим.

— Остави ми нещата, Кевин! — викнах ядосано. Изведнъж си спомних, че исках да го помоля за нещо и смених тона. — Може ли и мен да ме снимате? Моля те! Нали каза, че ще го уредиш, помниш ли?

— Ами, дребосък... — Той поклати глава. — Твърде лесно се плашиш.

— Какво? — Подиграваше ли ми се?

— Твърде лесно се плашиш, Еди. Представи си, съвсем самичък в тъмната гора с три кални чудовища. Направо ще се побъркаш.

— Ей... — подхванах ядосано. — Кевин, не си никак смешен. Ти обеща...

— Не, не съм — отричаše Кевин. Една голяма топка гел се откъсна от рамото му и пълокна на пода. — Хе-хе. Сега ще трябва да почистиши.

— По-скоро ще те накарам да го изядеш! — отвърнах и скръстих ръце на гърдите.

Той само се разсмя.

Изведнъж ми хрумна нещо.

— Кевин, ще ми помогнеш ли за една работа? — попитах замислено.

— Сигурно не — изхили се той. — За какво става дума?

— Да имаш някоя хубава идея как да изплашим един човек?

Той присви очи. След това махна с ръка към намацотеното си тяло.

— Това не е ли достатъчно страшно?

— Имах предвид някакъв друг начин — казах, като се чудех как да му обясня. — С едни приятели се опитваме да изплашим едно момиче — Къртни.

— Защо? — попита Кевин и положи изцапаната си длан на бюрото ми.

— Нали знаеш? За забавление — отвърнах.

Той кимна.

— Но досега все не успяхме — продължих. — Всичките ни опити се провалиха. — Отпуснах се на леглото.

— Какво опитахте? — поинтересува се Кевин.

— Уф. Разни неща. Змия и тарантула. Но нищо не стана.

— Дреболии — промърмори брат ми. Беше оставил сума ти петна по пода.

— Така ли? Какво искаш да кажеш?

— Казах дреболии — повтори той. — Опитвате се да я изплашите с дребни неща. Трябва ви нещо голямо. Нали знаеш. Нещо, което да е по-голямо от нея.

Замислих се върху думите му. Стори ми се, че в тях има смисъл.

— И какво искаш да кажеш с това *по-голямо*? — попитах. — Нещо като слон например?

Той се намръщи и поклати глава.

— Еди, откъде ще вземеш цял слон? Имах предвид някое голямо куче. Едро, ръмжащо псе.

— Куче ли? — почесах се по главата.

— Аха. Представи си, че тази твоя Къртни си ходи по улицата или се разхожда в гората — и изведенъж чува гневно ръмжене и лай. Вдига глава и вижда едно грамадно куче, с отворена уста и настърхнали нокти, което тича право към нея. Това вече ще я изплаши. Няма начин.

— Не е зле — кимнах замислено. — Никак не е зле, Кевин. Ти си гений.

— Ти ли ми го казваш? — усмихна се той и си тръгна. След него оставаше тъмна диря.

Едро, ръмжащо куче, рекох си. Опитах се да си го представя. Нещо като вълк, който вдига глава и вие на луната.

След това си представих, че Къртни се разхожда, нищо неподозираща, по някоя тъмна улица. Тя чува някакви звуци. Ниско ръмжене. Спира. Очите ѝ се разширят от ужас.

Какви са тия звуци? — пита се тя.

И тогава го вижда. Най-голямото, най-страшното, най-бясното куче, което някога е съществувало. Очите му са кървяси. То разтваря уста и показва два реда огромни, остри зъби.

Кучето изръмжава и скача. Хвърля се право на шията ѝ.

Къртни вика за помощ. Обръща се и побягва. Пищи като уплашено дете.

— Тук, момче — викам аз на преследващото я чудовище.

Кучето спира. Обръща се. Идва кратко при мен, като маха с опашка. Къртни продължава да плаче и да трепери, а кучето ме близва по ръката.

— Това е само едно кученце — казвам ѝ. — Кучетата няма да те ухапят, освен ако не усетят, че си изплашена!

Скочих от леглото и се разсмях.

Определено си заслужава да опитаме, рекох си.

Определено си заслужава.

Въпросът е откъде да намерим това едро, свирепо, ръмжащо куче?

14

В събота следобед всички се събрахме в задния двор на Чарлейн. Щяхме да пробваме новото игрище за крокет, което ѝ бе купил баща ѝ. Денят беше облачен. Слънцето се криеше зад високите облаци, които хвърляха издължени сенки.

Ревът на косачката от съседния двор ни пречеше да се чуваме добре. Въпреки това успях да разкажа на Моли, Чарлейн и Капата за идеята на брат ми как да уплашим Къртни.

— Едно голямо, ядосано куче наистина ще свърши работа — съгласи се пръв Капата. Той удари с чукчето си моята зелена топка и я прати отвъд оградата.

Моли се начумери. Все още не ни беше простила за инцидента с тарантулата, макар да ѝ се бяхме извинили хиляда пъти. Опъна намачканата си тениска и се приготви да нанесе удар.

— Трябва ни куче, което наистина да изглежда страшно — рече тя. Замахна и удари топката с всичка сила.

— Може би моето куче Масльо ще свърши работа — подметна Чарлейн и въздъхна.

— Какво? Масльо ли? — подскочих от изненада. — Не говори смешки, Чарлейн. Масльо е едно голямо и добродушно магаре. Не може да уплаши и муха.

— Не бъди толкова сигурен — възрази тя. — Масльо ще се справи.

— Да бе — рекох и завъртях очи. — Той е ужасно злобен. Затова сте го кръстили Масльо.

— Твой ред е. — Моли ми посочи топката.

— Ама че досадна игра — въздъхнах. — Кой може да я харесва?

— Аз я харесвам — отвърна Капата. Той печелеше.

Чарлейн сви ръце на фуния пред устата си и извика:

— Масльо! Масльо! При мен, чудовище!

Само след секунди иззад ъгъла на къщата се показва големият санбернин и се затича към нас. Пухкавата му бяла опашка описваше

широки кръгове, а езикът му бе увиснал навън.

— О, толкова ме е страх. Така се изплаших! — извиках подигравателно. Хвърлих чукчето за крокет и се престорих, че целият треперя.

Масльо не ми обърна внимание. Изтича право при Чарлейн и започна да ѝ ближе ръката, издавайки звуци като мяукаща котка.

— Страшен е — кимнах и се засмях.

Капата се изправи до мен и си нагласи шапката.

— Чарлейн, това е един голям, обичлив санбернар — рече той, наведе се и почеса кучето зад ушите. — Трябва ни вълчак. Или двуметров доберман.

Масльо изви голямата си глава и го близна по ръката.

— Уф! — подскочи Капата. — Мразя кучешката лигня.

— Къде да намерим истинско злобно куче? — попитах, докато се прицелвах с чукчето. — Не познавате ли някого с куче пазач? Някоя едра, злобна немска овчарка?

Чарлейн продължаваше да се усмихва, сякаш знаеше нещо, което ние не знаехме.

— Дайте на Масльо да опита — рече тя. — Ще бъдете изненадани.

Облаците отново закриха слънцето. Изведнъж захладня.

Косачката от другата страна на живия плет замлъкна. В дворчето изведнъж настъпи зловеща тишина.

Масльо се излегна по гръб и вирна лапи.

— Не и в тази поза, Чарлейн — рече Капата и се засмя. Кучето наистина изглеждаше безобидно.

— Още не съм ви показала един фокус — отвърна Чарлейн. — Само гледайте.

Тя се обърна към кучето и му подсвирна. Звукът бе слаб, едва доловим, лишен от мелодия.

Големият санбернар реагира мигновено. Веднага щом чу свиренето, той скочи на крака. Опашката му замръзна, изправена нагоре. Ушите му щръкнаха.

Чарлейн продължаваше да свири. Не беше силно, същите ниски, писукащи звуци.

За наша изненада Масльо започна да ръмжи. Ръмженето извираше дълбоко от гърлото му, гневно и заплашително.

Той оголи зъби. Ръмженето се усилваше. Ставаше все по-злобно.

Очите му гледаха кръвнишки. Гърбът му се изви. Той изправи глава, сякаш се готвеше да нападне.

Чарлейн пое дъх и свирна още веднъж. Тя не изпускаше от погледа си кучето.

— Масльо, дръж Еди — извика неочеквано Чарлейн. — Дръж Еди. Изяж го. ЯЖ!

15

— Не! — изпищях и побягнах към оградата.

Кучето изръмжа заплашително. След това се хвърли в атака.

Вдигнах ръце пред лицето си, за да се защитя от удара.

Удар не последва.

Когато свалих ръце, видях, че Чарлейн прегръща кучето през врата. Лицето ѝ направо сияеше. Масльо извърна глава и я млясна по бузата.

— Хвана се, Еди! — рече Чарлейн. — Това ти беше отплата за тарантулата.

Моли се засмя.

— Брей — въздъхнах уплашено. Сърцето ми подскачаше. Дворчето се въртеше пред очите ми.

— Бива си го номерът — обърна се Капата към Чарлейн. — Как си го научила на това?

— Не съм аз — обясни Чарлейн, потупа за последен път кучето и го отблъсна. — Стана малко случайно. Един ден си подсвирквах и изведнъж Масльо се затича към мен. Направо ми се нахвърли, ръмжеше и се зъбеше.

— Сигурно не обича да си подсвиркваш така! — възкликах, все още разтърсен от случката.

— Той не обича никой да подсвирква — отвърна Чарлейн, докато изтупваше козината на кучето от джинсите си. — Може да му дразни слуха или нещо такова. Не зная. Но нали видяхте какво направи. Направо пощурява, като чуе да се свири така.

— Ама това е страхотно! — обяви Капата.

— Наистина може да изплаши Къртни — кимна Моли.

Загледахме кучето, което лежеше проснато на тревата с изплезен език. То подуши някакво цветенце, надигна се и се скри зад къщата.

— Горкото куче — рече Чарлейн и поклати глава. — Мрази Калифорния. Тук винаги е горещо. Но когато се премествахме от Мичиган, не можахме да се разделим с него.

— Радвам се, че сте го взели — подметнах ентузиазирано. — Сега вече ще изкараме акъла на Къртни!

Моли се наведе и удари топката с чукчето. Лицето ѝ имаше загрижено изражение.

— Нали няма да ѝ сторим нищо лошо? — рече тя. — Искам да кажа, няма да позволим Масльо да я нападне. Ако изгуби контрол...

— Разбира се, че няма — отвърна припряно Чарлейн. — Той спира да ръмжи веднага щом спра да свиря. Наистина. Спра ли да подсвирквам, се превръща в старото, добро куче.

Моли изглеждаше успокоена.

Постепенно изгубихме интерес към играта. Сега по-важно бе да обмислим как да изплашим Къртни с Масльо.

Слънцето отново надзърна иззад облаците. Гладко окосената трева лъщеше на слънчевите лъчи. Захвърлихме чукчетата и се скрихме под сянката на грейпфрутовото дръвче в средата на двора.

— Ще изплашим Къртни в гората. Двете с Денис са построили горска къщичка недалеч от Калния поток — предложих аз, след като се изтегнах на тревата. — Това е идеалното място. Двете с Денис ще са сами. Изведнъж ги напада ръмжащо куче. Ще пищят цяла седмица.

— Ами да, става — съгласи се Капата. — В гората има достатъчно място, където да се скрием. Чарлейн може да се притай зад някой храст и от там да подсвирква. Другите ще сме наоколо. Къртни въобще няма да се досети.

Седнала с кръстосани крака, Моли дъвчеше замислено долната си устна.

— На мен не ми харесва — рече тя. — Няма да е смешно, ако не накараме Къртни да се изложи пред други хора. Ако я уплашим в гората, нали няма да има никого наблизо?

— Ние ще сме там — възразих. — Ние ще я видим. Това е напълно достатъчно. Поне веднъж да ѝ изкараме акъла.

— Бихме могли след това да изскочим от храсталациите и да извикаме: „Хвана ли се?“ — добави ентузиазирано Чарлейн. — А после ще разкажем на всички в училище какво се е случило.

— Виж, това ми харесва — кимна Капата.

— Кога да го направим? — попита Моли.

— Какво ще кажете за още сега? — предложих и скочих на крака.

— Какво? Сега ли? — Чарлейн изглеждаше изненадана.

— Защо не? — попитах. — Отиваме и го правим. Ако имаме късмет, Къртни и Денис ще са в къщичката. Винаги ходят там в края на седмицата. Крият се и четат разни неща.

— Страхотно! Да вървим! — Капата скочи и ме тупна по гърба.

— Този път ще стане!

— Ще ида да взема кайшката на Масльо — рече Чарлейн. — Май наистина няма смисъл да го протакаме. — Тя се обърна към Моли, която продължаваше да седи.

— Имам по-добра идея — каза Моли, докато вадеше тревички от косата си. — Преди да идем в гората, нека проверим дали Къртни е там.

— И как ще го направим? — попитах аз.

— Лесно — отвърна. Изведнъж си придале изражението на Денис: — „Здравей, Къртни. Чакай ме при горската къщичка след десет минути.“

Невероятно! Звучеше досущ като Денис.

Всички се ококорихме от изненада.

— Моли, не знаех, че си толкова талантлива — похвали я Чарлейн през смях.

— Упражнявах се — призна Моли. — Мога да имитирам всякакви гласове. Наистина съм доста добра.

— Сигурно ще те вземат в киното да озвучаваш филми, като пораснеш — предположих. — Ще бъдеш Дафи Дък. Направо си готова да почнеш!

Капата се засмя. Моли ми се изплези.

— Да влезем вътре и да позвъним на Къртни — предложи ентузиазирано Чарлейн и бутна плъзгащата се врата. — Ако не е вкъщи, значи вече е при горската къщичка. Ще разходим Масльо до там. Ако пък Къртни си е вкъщи, Моли ще се престори на Денис и ще я повика в гората.

Преместихме се в кухнята. Чарлейн подаде слушалката на Моли. След това донесе още една, за да слушаме всички.

Моли набра номера на Къртни и всички затаихме дъх, заслушани в сигнала. Едно позвъняване. Две.

Къртни вдигна слушалката веднага след втория сигнал.

— Ало?

— Здрасти, Къртни — заговори Моли с гласа на Денис. — Аз съм. — Наистина звучеше като Денис. Дори майката на Денис не би я познала! — Искаш ли да се срещнем в гората? Нали знаеш — при нашата къщичка.

— Кой се обажда? — попита Къртни.

— Аз съм, Денис — повтори Моли.

— Странно — чухме Къртни да казва. — Как може да си Денис, когато тя е тук, при мен?

16

— Ах, извинете. Сбъркала съм номера — смотолеви Моли. Тя побърза да затвори.

Обаждането на Къртни не се оказа чак толкова добра идея.

Планът ни буксуваше. Въпреки това бяхме решени да изплашим Къртни с Масльо. Оставаше само да я издебнем в гората в подходящо време.

Следващия ден, неделя, валеше дъжд. Бях ужасно разочарован.

Брат ми Кевин стоеше до мен до прозореца и гледаше как дъждовните капки се удрят в стъклото. Той също беше разочарован. С приятелите му се бяха уговорили да завършат филма за Калното чудовище.

— Може пък дъждът да спре — реших да го обнадеждя.

— Няма значение — въздъхна Кевин. — И без това няма да успеем да заснемем всичко.

— Защо да не успеете?

— Кално е — отвърна той.

Така измина седмицата. Валеше почти всеки ден.

В събота следобед слънцето се показа отново. Чарлейн сложи кайшка на Масльо и всички тръгнахме ентузиазирано към гората.

— Не може Къртни да не е там! — заявих аз.

— Някой трябва да се прокрадне до горската къщичка — рече Моли. — Да провери дали Къртни и Денис са там, преди да пуснем Масльо.

— Аз ще го направя! — предложихме услугите си едновременно с Капата.

После се засмяхме. Бяхме във весело настроение. Мисля, че имахме добро предчувствие за това как ще проведем операцията. Този път Къртни нямаше да ни избяга.

Гората започва на няколко преки след къщата на Чарлейн. Денят беше чудесен, първият хубав ден след цяла седмица дъжд. Миришеше на свежест и влага.

Масльо току спираше да подуши някое цвете. Налагаше се Чарлейн да го дърпа за кайшката, за да върви с нас. Не е никак лесно да теглиш цял санбернар, но тя се справяше.

— Устата ми пресъхна — оплака се Чарлейн, когато наблизихме гората. — Дано не ми пречи да свиря.

Тя направи опит да подсвирне. Не се получи особено добре. Само суховато духване.

Въпреки това имаше ефект върху Масльо. Той незабавно повдигна глава. Ушите му щръкнаха и опашката му се изправи нагоре.

Коремът му започна да вибрира. От гърлото му изскочи ниско ръмжене. Едрото куче оголи заплашително зъби.

— Спри, Чарлейн — рекох. — Не е сега моментът.

Тя ме послуша и кучето се успокои.

— Някой да има дъвка? — попита Чарлейн. — Устата ми съвсем изсъхна.

Моли ѝ подаде пакетче с дъвки.

— Масльо е готов! — обяви Капата веднага щом навлязохме в гората.

По земята танцуваха сенки от листа. Ярки слънчеви лъчи се процеждаха между клоните. Под краката ни пукаха строшени съчки.

— Хайде, куче! — подвикна му Чарлейн и задърпа кайшката.

— Шишшт — предупреди я Моли. — Трябва вече да пазим тишина. Ако Къртни е в гората, може да ни чуе.

— Хайде, Масльо! — повтори шепнешком Чарлейн.

Кучето непрестанно ни създаваше затруднения. Току спираше да подуши нещо. Дърпаše кайшката и искаше да се освободи и да тръгне накъдето му хрумне. Сигурно в гората имаше твърде много примамливи миризми. Въртеше като побесняло опашка и дишаше шумно.

Вече бяхме доста навътре в гората и приближавахме потока. Тук сенките бяха по-дебели, а въздухът — прохладен.

— Ще се промъкна незабелязано до къщичката да проверя дали Къртни и Денис са там — прошепнах. Подадох на Капата кафявия

хартиен плик, който носех. — Подръж го, докато се върна. Ей сегичка идвам.

Капата изгледа подозрително плика.

— Какво е това?

— Ще видиш — рекох му и се отправих на разузнавателната си мисия. Приведох се и се запрокрадвах между храстите.

Хвърлих един поглед към моите приятели. Бяха се скуччили около Масльо. Голямото куче бе легнало на земята и дъвчеше някакъв клон.

Докато вървях по една тясна пътека между дърветата, изведенъж осъзнах, че сърцето ми бие лудо. Това е! Денят на моята победа над Къртни.

Къщичката ѝ се намираше близо до потока, от другата страна на малка затревена полянка. Докато се приближавах, чуха тихия ромон на водата.

Гледах да се придържам към сенчестата част. Не исках Къртни и Денис да ме забележат. Това щеше да премахне изненадата.

На лицето ми цъфтеше усмивка. Ако сега са там...

Спрях в края на поляната и погледнах към другия край. Високата трева се бе слегнала от множество стъпки. Сигурно брат ми и приятелите му бяха идвали тук, за да снимат своя фильм за Калното чудовище.

Започнах да заобикалям поляната. Къщичката на Къртни се показва от другата страна. Приличаше на голям дървен сандък, подпрян на най-долния клон на един стар дъб. До земята се спускаше въжена стълба.

Къде ли са те? Къртни и Денис?

Не ги виждах.

Нправих още няколко крачки и разтворих високите тръстики.

— Ох — изпъшках, когато нещо ме ужили по рамото. Погледнах надолу и измъкнах две бодилчета от ръкава на фланелката ми.

Сетне продължих, все така безшумно.

Спрях, когато чух гласове. Момичешки гласове.

И тогава видях Къртни и Денис. Бяха малко пред мен и вървяха из гората.

Скрих се зад един гъст храсталак.

Бяха само на няколко крачки от мен. Дали са ме видели?

Не.

Разговаряха оживено, сякаш се караха за нещо. Следях ги иззад храстите. И двете носеха сини фланелки и бели джинси. Като близнаки.

Вървяха бавно в противоположна посока и от време на време спираха да късат цветя.

Страхотно! — помислих си. Идеално!

Знаех, че днес ще е денят!

Обърнах се и забързах безшумно назад. Нямах търпение да се върна при моите приятели.

Открих ги на същото място, скучени около кучето.

— Масльо, твой ред е! — извиках развълнувано, докато се приближавах.

— Искаш да кажеш, че са там? — попита учудено Капата.

— Да, там са. Чакат някой да ги изплаши.

— Страхотно! — възкликаха Моли и Чарлейн.

Чарлейн се опита да вдигне Масльо на крака.

— Почакай — взех хартиения плик от Капата. — Преди да стане, нека му сложим това.

Извадих тубата с крем за бърснене, която бях взел.

— Това пък за какво е? — попита Капата.

— Ще го напръскаме с пяна около устата — обясних. — Все едно че е побеснял. Когато го видят, ръмжащ и с пяна на езика, направо ще паднат на земята от страх!

— Чудесно! — извика Моли и ме тупна по рамото. — Наистина великолепна идея!

Всички ме поздравяваха. Понякога и на мен ми хрумват разни неща, признавам.

Масльо се изправи. Започна да дърпа Чарлейн към поляната.

— Да го отведем по-близо до тях — прошепна Чарлейн. — След това ще го напръскаме с пяната и ще го пуснем.

Моли, Капата и аз я следвахме отблизо. Не след дълго стигнахме края на поляната. Спряхме зад един гъст храсталак и надникнахме иззад него. Разполагахме с чудесно прикритие.

Къртни и Денис стояха на полянката. Бяха скръстили ръце и обсъждаха нещо с приглушени гласове.

Не бяхме достатъчно близо да чуем за какво говорят. Зад тях водата в потока ромолеше.

— Време е да започваме, Масльо — прошепна Чарлейн и се наведе да отвърже кучето. — Ще му подсвирна веднага щом излезе на поляната.

Сграбчих тубата и изпразних съдържанието ѝ на дланта си.

Изведнъж чух някакъв звук откъм дърветата зад нас.

Шумолене и пукот от строшени съчки. Нещо тичаше през гората.

В празното място между два храста се показва едра катерица.

Масльо също я видя. Тъкмо когато се наведох да му намажа муцуната с пяна, едрото куче се втурна към нея.

Тупнах по лице.

Когато вдигнах глава, кучето вече се носеше след катерицата.

Приятелите ми наскачаха едновременно.

— Масльо! Върни се, Масльо! — извика Чарлейн.

Изправих се. Цялата ми фланелка отпред беше намащана с пяна за бръснене. Без да ѝ обръщам внимание, се затичах след другите.

Вече бяха доста пред мен. Изгубих ги от погледа си. Но чуха гласа на Къртни, която продължаваше да вика:

— Масльо! Върни се, Масльо! Къде си?

17

Затичах се с всички сили и скоро застигнах моите приятели.

— Къде... къде е Масльо? — попитах задъхано.

— Там някъде, предполагам — рече Чарлейн и посочи гъстата гора пред нас.

— Не. Мисля, че го чух от там — възрази Капата, сочейки в противоположна посока.

— Не можем да го изгубим — казах, докато се опитвах да си поема въздух. — Твърде голям е, за да се загуби толкова лесно.

— Не знаех, че може да тича толкова бързо — оплака се Чарлейн. — Изглежда искаше да хване онази катерица.

— Не знае ли, че имахме работа за него? — възмущаваше се Моли, докато оглеждаше гората.

— Аз... не биваше да го отвързвам — изпъшка Чарлейн. — Как ще го хванем сега?

— Ще го хванем, успокой се — опитах се да я утеша. — Като изпусне катерицата, сам ще се върне при нас.

При падането по пяната бяха полепнали кал и изсъхнали листа. Сега отпред имах голямо, тъмно петно. Изтрих го с ръка, докато се оглеждах за Масльо.

— Най-добре да се разделим — предложи Чарлейн. Имаше обезпокоен вид. — Трябва да го намерим, преди да е станало нещо. Не е свикнал с гората.

— Может да е до потока — предположи Моли, докато си нагласяше очилата.

— Хайде, стига сме приказвали. Да вървим да го търсим — предложих нетърпеливо. — Още не е късно да изплашим Къртни и Денис с него.

Аз съм непоправимият оптимист на групата.

— Трябва да го намерим — повтаряше Чарлейн. — Ако нещо се случи с него... — Беше твърде притеснена, за да завърши изречението.

Разделихме се. Тръгнах по пътеката, която водеше към потока.
Затичах се, като бутах настани клоните и виках шепнешком:

— Масльо! Масльо!

Как може това голямо тъпо куче да обърка така нещата? Как може да е толкова безотговорно?

— Ох! — Един остьр трън раздра китката ми и остави дълга, червена резка. Спрях да огледам раната, като дишах тежко. В края на резката се беше оформила мъничка капка кръв.

Реших да не ѝ обръщам внимание и да продължавам издирането.

— Масльо! Масльо?

Вероятно бях съвсем близо до потока. Но все още не чувах шума от водата.

Дали съм на прав път? Да не съм свърнал някъде?

Затичах се още по-бързо, прескочих едно паднало дърво и си запробивах път през тръстиците. Почвата стана мека и лепкава. Маратонките ми затъваха в тинестата кал.

Не трябваше ли вече да изляза на поляната?

Не трябваше ли потокът да е от тази страна?

Спрях. Наведох се напред и се подпрах на колене, дишайки задъхано.

Когато вдигнах глава, осъзнах, че съм се изгубил.

Погледнах нагоре, за да намеря слънцето. Може пък по него да се ориентирам. Но клоните бяха твърде гъсти. През тях преминаваше съвсем малко светлина.

— Изгубих се — рекох на глас, по-скоро учуден, отколкото изплашен. — Не мога да повярвам. Да се изгубя в гората.

Завъртях се, търсейки нещо познато. Дърветата образуваха около мен стена. Зад тях се виждаха още, като тъмен фон.

— Ехей, чува ли ме някой? — извиках.

Гласът ми беше пресипнал и уплашен.

— Някой чува ли ме? — повторих още по-силно.

Никакъв отговор.

Една птица изписука високо над главата ми. Чух пърхане на крила.

— Ей, Капа, Моли! Чарлейн! — извиках няколко пъти.

Отново без отговор.

По гърба ми пробягнаха хладни тръпки.

— Ей, изгубих се! Има ли някой?

И тогава чух стъпки отляво. Тежки стъпки. Приближаваха се към мен бързо.

— Ей, деца, вие ли сте? — извиках, наострил слух.

Никакъв отговор. Тежките стъпки се приближаваха.

Втренчих поглед в тъмните дървета.

Чух песен на птичка. Отново пърхане на криле.

Тежки стъпки. Пукот на строшени съчки.

— Масльо, ти ли си? Ей, Масльо!

Сигурно беше кучето. Пристъпих към приближаващите се стъпки.

Сетне спрях.

— Масльо?

Не.

Облещих се. Пред мен стоеше друго куче — с блестящи, кървяси очи. Грамадно, злобно псе, високо почти колкото пони, с гладка черна козина. То наведе лъскавата си глава и изръмжа.

— Добро куче — произнесох малодушно. — Добро кученце.

Кучето оголи зъби и нададе ужасяващ вой.

След това се засили и скочи право към шията ми.

18

— Ей! — Един разтревожен глас се обади точно зад мен.
Ръмжащото куче сякаш замръзна на сред въздуха.

Очите му все още святкаха като раздухани въгленчета, когато се приземи на четири крака.

— Ей, върви си! — повтори гласът.

Обърнах се и видях Капата, който тичаше към мен, размахвайки дълга пръчка.

— Махай се, куче! — извика той. Кучето наведе глава и изръмжа, без да ме изпуска от очи. След това отстъпи неохотно назад, скрило гладката си опашка между краката. Направи още една крачка. Още една.

— Хайде, махай се! — не се стърпях и аз. — Изчезвай!

Не зная дали защото бяхме вече двама и Капата държеше пръчка, но огромното чудовище изведенъж се обърна и изчезна между дърветата.

— Уф, брей — изпъшках. — Брей, брей. Страшничко беше. — Изведнъж осъзнах, че толкова дълго си бях задържал дъха, та чак ме боляха гърдите.

— Добре ли си? — попита Капата.

— Да, струва ми се — отвърнах неуверено. — Благодаря, че ми спаси живота.

Той се загледа към дърветата, сред които бе изчезнало кучето.

— Това куче ли беше, или кон? — попита Капата. — Ама изглеждаше наистина страшно, нали?

Кимнах. Гърлото ми беше пресъхнало. Трудно ми беше да говоря. Знаех, че отново ще виждам това ръмжащо чудовище — в кошмарите си.

— Намерихте ли Масльо? — сетих се да попитам.

Капата изрита едно паднало дърво. След това поклати глава.

— Не. Още не. Чарлейн направо не е на себе си.

— Аз... зная как се чувства — рекох. Погледнах към дърветата. Стори ми се, че отново видях голямото черно куче да тича към мен.

Но бяха само разлюлени от польха на вятъра листа.

— Най-добре да се връщаме — предложи Капата.

Последвах го по пътеката. Тя направи завой и се спусна надолу по хълма.

Малко след това открихме Моли и Чарлейн. И двете изглеждаха нещастни.

— Какво ще правим сега? — хленчеше Чарлейн. Беше пъхнала ръце в джобовете на тесните си джинси. Изглеждаше сякаш е готова да се разплачне. — Не мога да се върна вкъщи без Масльо. Не мога!

— Обзалагам се, че кучето ти вече се е прибрало — рече Моли.

— Бас държа, че това тъпо псе си е у дома.

Лицето на Чарлейн се поразведри.

— Така ли смяташ? Значи не се е изгубило в гората?

— Кучетата не се губят — намесих се аз. — Само хората.

— Прав е — съгласи се Капата. — Кучетата имат страхотно чувство за ориентация. Масльо сигурно вече се е прибрали.

— Да идем да проверим — подкани ни Моли и положи ръка върху рамото на Чарлейн.

— Ами ако не е там? — попита неочеквано Чарлейн. — Тогава какво ще правим?

— Ще идем в полицията и ще помолим за помощ — каза ѝ Моли.

Отговорът изглежда успокои Чарлейн. Четиримата закретахме унило назад по пътеката.

Тъкмо наблизихме покрайнините на гората, когато насреща се показаха Къртни и Денис.

Стояха до един храсталак. При тях имаше две кучета.

Масльо бе приклекнал до Къртни. От другата ѝ страна голямото черно чудовище бе седнало на задните си лапи.

— Здрави! — посрещна ни Къртни, когато се затичахме към тях. — Тия кучета да не са ваши?

Заковах се на място и се ококорих от изненада.

Масльо ближеше с привързаност ръката на Къртни. Голямото черно куче облизваше другата ѝ ръка също толкова нежно.

— Санбернарът е мой! — извика щастливо Чарлейн.

— Трябваше да го държиш за кашката — укори я Къртни. — Беше се изгубил, когато го хванах. — Тя подаде кашката на Чарлейн.
Чарлейн ѝ благодари.

— Нали е много сладко това кученце? — рече Къртни, наведе се към голямото черно чудовище и го целуна по муцуна.

В този момент реших да се откажа.

Задачата беше невъзможна. Нямаше начин — ама никакъв начин — да изплашим Къртни.

Време е да призная поражението си, рекох си аз.

Ала не знаех колко страшни неща още щяха да се случат.

19

Ледени ръце, студени като смъртта, обвиха гърлото ми.

Изпищях.

Чарлейн се засмя.

— Еди, какво ти става? Нещо си напрегнат.

— Защо ръцете ти са толкова студени? — попитах, докато си разтривах врата.

Тя ми подаде кутия кола.

— Току-що я извадих от хладилника.

Всички започнаха да ми се смеят.

Няколко дни след случката в гората четишимата седяхме в къщата на Чарлейн и се опитвахме да измислим какво да правим по-нататък. Беше осем и половина в четвъртък вечер. На родителите си казахме, че ще решаваме заедно задачи.

— Мисля, че трябва да се откажем — рекох мрачно. — Не можем да изплашим Къртни. Просто не можем.

— Еди е прав — съгласи се Капата. Седеше на дивана до Моли. Аз се бях сгущил в големия фотьойл. Чарлейн се изтягаше на килима.

— Трябва да има някакъв начин — упорстваше тя. — Къртни не е робот. Все нещо може да я изплаши!

— Не съм сигурен — поклатих глава.

В този момент в стаята влезе Масльо, размахвайки щастливо опашка. Отиде при Чарлейн и я близна по ръката.

— Разкарай тоя предател оттук! — сопнах се ядно.

Масльо вдигна глава и ме изгледа с влажните си, натъжени очи.

— Чу ме добре, Масльо — повторих. — Ти си предател.

— Той е само едно куче — опита се да го защити Чарлейн. Тя дръпна косматото чудовище да се излегне до нея на килима.

— Кучетата май харесват Къртни — посочи Моли.

— А също змиите и тарантулите — добавих огорчено. — Нищо не може да уплаши Къртни. Нищо.

На лицето на Моли внезапно се появи дяволито изражение.

— Искате ли да ви покажа нещо наистина страшно? — попита тя. Пресегна се и неочеквано свали шапката от главата на Капата.

— Ay! — извикахме тримата в един глас. — Страшно!

Черната коса на Капата бе прилепнала към главата му. Приличаше на полирano дърво. По челото му имаше червени резки от ластика на шапката.

— Ей! — извика ядосано Капата. Той дръпна шапката и си я нахлупи обратно на главата.

— Никога ли не си миеш косата? — попита Чарлейн.

— За какво ми е? — отвърна Капата. Той стана, отиде при огледалото и си нагласи шапката.

Още известно време обсъждахме как да изплашим Къртни. Всички бяхме доста обезсърчени. Нямахме никакви подходящи идеи.

Малко след девет се обади майка ми и каза, че трябва да се прибирам у дома. Пожелах на останалите лека нощ и тръгнах към вратата.

Беше валяло почти през целия ден. Сега въздухът бе хладен и влажен. Моравите пред къщите лъщяха с отразена светлина от уличните лампи.

Нашата къща е на четири преки по-надолу на същата улица. Съжалех, че не си бях взел колелото. Хич не ми беше приятно да вървя по тъмното. Някои от уличните лампи бяха изгорели и тъмнината изглеждаше зловеща.

Добре, добре. Признавам, че не съм смел като Къртни.

Студени ръце по врата ми бяха достатъчни, за да ме накарат да подскоча.

Може би точно това трябваше да се случи с Къртни, помислих си, докато подминавах втората пресечка. Леденостудени ръце на шията й...

Тъкмо подминавах големия пуст паркинг, когато зърнах някакво движение с крайчеца на окото.

Някаква черна сянка претича през осветения кръг.

Нешто се приближаваше към мен откъм тръстиките.

Прегълтнах уплашено. Гърлото ми се беше свило. Изведнъж се затичах.

Сянката се носеше след мен.

Чух тихо стенание.

Може би вятерът?

Не. Беше човешки глас.

Още едно стенание, или сподавен вик.

Внезапно всички дървета наоколо започнаха да се поклащат и да шепнат. Черни сенки се плъзнаха към мен.

Сърцето ми се разтуптя, затичах се още по-бързо. Пресякох улицата и продължих да тичам.

Но сенките ме наближаваха. Всеки миг щяха да ме застигнат.

Знаех, че няма да се прибера у дома.

20

Тичах с все сила. Дърветата край мен бяха като размазана, тъмна стена. Маратонките ми шляпаха по мокрия паваж.

Усещах, че кръвта пулсира в слепоочията ми, когато най-сетне се показа и нашата къща. Жълтата светлина над вратата блестеше ярко.

Почти стигнах, рекох си. Почти съм си у дома. Моля те, нека се прибера.

След секунди вече бях на алеята. Стрелнах се покрай входната врата и изтичах до вратата на кухнята.

С последно усилие натиснах дръжката, бутнах вратата с рамо, нахлюх в кухнята и я затръшнах след себе си.

Опрях гръб на вратата, дишайки тежко, и се помъчих да се успокоя. Мина известно време, преди да осъзная какво ме е преследвало. Собственото ми въображение.

И друг път ми се е случвало.

Много пъти.

Защо съм такъв страхопъзъльо? — попитах се, когато взех да се успокоявам.

Изведнъж, докато стоях подпрян на кухненската врата, осъзнах къде грешим. Вече знаех защо не можем да изплашим Къртни.

— Ти ли си, Еди? — извика майка ми от дневната.

— Да. Прибрах се — отвърнах. Пресякох хола и надникнах в дневната. — Трябва да звънна по телефона.

— Но нали току-що се прибра... — понечи да възрази мама.

Вече търчах нагоре по стълбите.

— Само ще позвъня! — викнах насред пътя.

Влязох в моята стая, сграбчих телефона и се обадих на Чарлейн. Тя вдигна след втория сигнал.

— Ало?

— Мисля, че знам къде ни е грешката! — рекох задъхано.

— Еди? Прибра ли се вече? Да не си тичал през целия път?

— Мисля, че знам къде ни е грешката — повторих. — Трябва да изплашим Къртни през нощта! ПРЕЗ НОЩТА! Не по светло. Нощем всичко е по-страшно!

Последва кратко мълчание. Чарлейн вероятно обмисляше думите ми. Накрая каза:

— Прав си, Еди. Всичко е по-страшно през нощта. Но все още нямаме идея.

— Да, така е.

— Не можем просто да я причакаме някоя вечер, да изскочим и да викнем: „Бау!“ — продължи тя.

Чарлейн беше права, разбира се. Нощта може да е най-подходящото време да изплашим Къртни, но нямахме никакъв план. Трябваше ни някоя нова, страшна идея.

Колкото и да е странно, идеята ми я даде самата Къртни на следващата сутрин.

21

На сутрешната среща говорехме за чудовища.

В началото на всеки учебен ден имаме сутрешна среща. Събираме се около голямата маса в дъното на класната стая. Господин Мелвин сяда на трикракото столче или се подпира на черната дъска. После си говорим за разни неща.

Обикновено дискусията се води от три или четири деца. Останалите просто седим, слушаме и гледаме да не заспим.

Разбира се, Къртни е активна участничка. Винаги е остроумна и ентузиазирана, макар да е толкова рано заранта. Освен това не се бои да изразява мнението си по който и да било въпрос.

Днес господин Мелвин ни разказваше как хората открай време вярвали в съществуването на чудовища.

— Хората имат нужда да измислят подобни неща — говореше той. — Това ни помага да разберем, че истинският свят не е чак толкова страшен. Истинският свят е далеч по-поносим от чудовищата, които измисляме.

Той продължи още известно време да говори по темата. Не мисля, че някой го слушаше. Беше доста рано сутринта.

— Съществуват безброй легенди и митове, разкази и филми за чудовища — обясняваше господин Мелвин. — Но никой досега не е доказал, че има чудовища. Защото те обитават единствено нашето въображение.

— Това не е вярно — прекъсна го Къртни. Винаги започва да говори преди да вдигне ръка. Освен това не я е грижа, ако прекъсне някого.

Големите пухкави вежди на господин Мелвин подскочиха на челото му.

— Къртни, да не би да разполагаш с доказателства за съществуването на чудовища? — попита той.

— Самата Къртни е чудовище — прошепна някой зад гърба ми. Няколко деца се изкискаха.

Седях на перваза на прозореца. Беше ми приятно да си грея гърба на сутрешното слънце. До мен седеше Моли и се опитваше да отлепи дъвката от шините си.

— Чичо ми е учен — продължи Къртни. — Каза ми, че Лохнеското чудовище в Шотландия наистина съществува. Живее в едно голямо езеро и прилича на морска змия. Мнозина са го снимали.

— Снимките не са достатъчно доказателство... — възрази господин Мелвин.

Но Къртни продължаваше. Никога не спира, докато не се изкаже докрай.

— Чичо ми каза, че Голямата стъпка също не е измислен. Виждал е снимки на отпечатъците от краката му в Хималаите.

Децата из стаята започнаха да си шепнат оживено. Погледнах към Капата, който седеше в средата на масата, и двамата завъртяхме очи.

— Хората не си измислят всички тези чудовища — продължаваше Къртни. — Те съществуват. Мнозина, които са се срещали с тях, го потвърждават.

— Много интересна теория — заяви господин Мелвин, докато се чешеше по врата. — Някой съгласен ли е с Къртни? Колко от вас вярват в съществуването на чудовища?

Няколко деца вдигнаха ръце. Не обърнах внимание колко са. Бях унесен в мисли.

Значи Къртни вярва в чудовища, рекох си аз. Наистина вярва, че чудовищата съществуват.

В главата ми започна да се оформя една идея.

Чудовища... чудовища...

Чудовища през нощта. В тъмното...

Благодарение на Къртни започнах да измислям перфектен план, за да я изплаша. Този път щеше да се получи!

22

Помолих Кевин да ми помогне, но той отказал. Ето защо доведох Капата, Моли и Чарлейн да настояват пред него.

— Нека си изясним едно нещо — рече Кевин, докато ни оглеждаше намръщено. — Значи искате аз и двама мои приятели да облечем костюмите на Калните чудовища и да изплашим някакво момиче в гората?

— Не някакво момиче — поправих го нетърпеливо. — Къртни.

— Тя заслужава да бъде изплашена — бързо добави Чарлейн. — Наистина. Направо си го проси.

Беше събота следобед. Стояхме в задния двор на нашата къща. Кевин държеше в ръка маркуча за поливане. В събота нашите често го товарят с работа. Сега трябваше да полее цветната леха.

— Филмът е почти завършен — рече той, докато нагласяваше накрайника. — Радвам се, че няма да се налага повече да слагам проклетия мокър костюм.

— Моля те! — намесих се аз.

— Ще бъде забавно — добави Капата. — Наистина забавно.

Кевин завъртя крана, но не потече вода.

— Маркучът се е заплел — рекох и посочих с ръка. — Остави, аз ще го размотая. — Наведох се и започнах да правям маркуча.

— Къртни и приятелката ѝ Денис имат горска къщичка до Калния поток — каза Чарлейн на Кевин.

— Зная — отвърна Кевин. — Нали там снимахме филма. И къщичката сме я снимали. Калното чудовище се качва по въжената стълба и убива някакъв нещастник. Страхотна сцена.

— Чудесно! — възклика Моли. — Какво ще кажеш за още един дубъл?

— Моля те! — добавих аз. Кевин все иска да го молят, за да свърши нещо.

— Значи искате аз и моите приятели да идем тая нощ в гората, така ли? — попита Кевин.

Най-сетне размотах маркуча. Водата потече върху маратонките на Капата.

Той подскочи и извика уплашено. Всички се засмяхме.

— Извинявай — рече Кевин и се обърна да полива цветята. — Стана случайно.

— Нищо. Важното е довечера тримата да идете в гората. А като се стъмни, да излезете и да изплашите Къртни до смърт!

— Тоест да издавам разни страни звуци, да се олюявам, да пръскам наоколо кал и да се преструвам, че ще я преследвам — кимна Кевин.

— Точно така — кимнах зарадвано. Май го бях заинтересувал.

— Но как ще я накарате да иде посред нощ до горската къщичка? — попита Кевин.

Добър въпрос. Не бях помислил за това.

— Аз ще го уредя — обади се неочеквано Моли. Беше мълчала целия следобед.

— Пак ли ще се престориш на Денис? — попитах. — Миналия път не стана толкова добре.

— Този път няма да съм Денис — отвърна загадъчно Моли. — Не се беспокой. Аз ще я накарам да иде там.

Кевин повдигна маркуча и напръска стената на къщата. Беше обърнат с гръб към мен. Нямаше начин да прочета мислите му.

— Е? Ще го направиш ли? — попитах, готов да подхвани молбите отново. — Ще вземеш ли и твоите приятели?

— И какво ще спечеля от това? — попита Кевин, без да се обръща.

— Ами... — замислих се трескаво. — Ще ти бъда верен слуга до края на седмицата. Ще върша всички твои домашни задължения. Ще поливам моравата. Ще прекопавам лехите. Освен това... ще мия чиниите всяка вечер. И ще ти почиствам стаята.

Той се извърна и ме погледна с присвирти очи.

— Сериозно ли говориш?

— Да. Наистина! Ще ти бъда като роб. Цяла седмица!

Той завъртя крана. Водата спря.

— А защо не месец?

Уха. Цял месец е доста време. Да му върша задълженията и да изпълнявам всичките му желания. Цял месец...

Заслужаваше ли си? Струваше ли си да се превърна в нещастен слуга само за да видя изплашена Къртни?

Разбира се, че си заслужаваше!

— Добре — кимнах. — Месец.

Той се захили и ми стисна ръката. Дланта му беше мокра от водата.

След това ми подаде маркуча.

— Поемай работата, робе.

Взех маркуча. Водата капеше по джинсите ми.

— И кога точно искате да се появят трите Кални чудовища? — попита Кевин. — Кога искате да изплашим Къртни?

— Утрe вечер — отвърнах.

23

Не зная точно откъде се е взела легендата за Калните чудовища. За първи път чух за тях, когато бях съвсем малък. Едно дете се опита да ме изплаши и трябва да призная, че се справи доста добре.

Легендата разказва следното:

Първите заселници на това място били твърде бедни, за да си построят къщи. Вместо това вдигнали колиби на брега на Калния поток.

Тогава потокът бил доста по-голям и пълноводен. Хората се трудили здраво и скоро на брега на потока израснало цяло село. Но жителите на града гледали с презрение на горските обитатели. Категорично отказвали да им помогнат.

Градоначалниците не разрешавали водните запаси да се делят с хората от Калния поток. Дюкянджиите не им давали стоки на вересия.

Така хората от гората започнали да гладуват. Мнозина се разболявали, но в града им отказвали помощ.

Всичко това е станало преди стотина години. Може и по-отдавна.

Една нощ се разразила ужасна буря. Валял проливен дъжд и духали ураганни ветрове.

Потокът се надигнал и излязъл от коритото си преди горските хора да успеят да избягат. Вдигнала се грамадна, кална вълна.

Калта заляла селището. Погребала отдолу хората и колибите. Минала върху тях като вулканична лава.

На следващата сутрин от селцето нямало и следа. Потокът течал покрай калните брегове. Гората била смълчана и празна.

Селцето и жителите му изчезнали. Но не съвсем.

Според легендата веднъж в годината, при пълнолуние, загиналите се надигат от калта. Сега обаче те са полуживи чудовища. Калните чудовища.

Та веднъж в годината Калните чудовища се изправят на брега на потока и танцуват на лунна светлина — и жадуват да отмъстят на жителите на града, задето не са им помогнали.

Така гласи местната легенда, доколкото я зная.

Разбира се, това е само една измислица. Но историята си я бива, поне аз така мисля. Предава се от много поколения насам.

Тази история е плашила доста деца. И мен включително.

В неделя през нощта Кевин и двамата му приятели щяха да се престорят на Калните чудовища, за да изплашат Къртни, момичето, което не се боеше от нищо.

Малко преди седем Кевин вече беше в банята и си слагаше грим. Лицето му бе покрито с пъттен кафеникав слой, наподобяващ кал. Носеше широка риза и увиснали панталони. От дрехите му също капеше кал.

Подпрях се на вратата и го огледах, докато си слагаше още грим в косата.

— Уха — възхитих се. — Страхотно, наистина.

— Благодаря, дребоськ — засмя се той. — Свърши ли с чиниите?

— Да — отвърнах неохотно.

— Събра ли мръсните дрехи в моята стая? Сложи ли ги за пране?

— Да — промърморих.

— Да, сър — поправи ме брат ми. — Слугата трябва да е любезен.

— Да, сър — повторих. Вече седмица му служех по този начин. Наистина невероятно е колко много работа има за вършене в къщата!

Но най-сетне идваше великият момент, моментът, заради който си заслужаваше да понасям тези унижения.

— Как изглеждам? — попита Кевин и се обърна към мен.

— Като кална купчина — отвърнах.

Той се усмихна.

— Благодаря. — Тръгна надолу към хола и аз го последвах. — Ще взема колата да натоваря приятелчетата — рече, докато се оглеждаше доволно в огледалото. — След това ще се скрием в гората. Искаш ли да те откарам?

— Не — поклатих глава. — Не, благодаря. Трябва да ида при Моли. Има една малка подробност, за която се налага да се погрижим.

— И коя е тя? — попита Кевин.

— Да отведем Къртни в гората — отвърнах.

24

— Здрави, Еди. Какво става? — посрещна ме бащата на Моли.

Намирахме се в кухнята на Моли. Баща ѝ отвори хладилника и извади кутия джинджифилова бира. След това прерови рафтовете, като примижаваше срещу светлината.

— Нищо особено, татко — подметна нервно Моли. — Двамата с Еди ще излезем да се поразтъпчим.

— Не искате ли да поиграем на скрабъл? — предложи ни той.

— Не. Благодаря — отвърна припряно Моли. — Не и тази вечер.

Погледнах стенния часовник. Закъснявахме. Нямахме време за приказки с бащата на Моли. Трябваше да отведем Къртни в гората.

— Тогава на карти? — настояваше той. — Мога да ви науча на покер. Тази вечер съм свободен, та...

— Татко, с Еди трябва да поговорим за една работа — прекъсна го Моли. — Ще дойдат и... другите деца.

Баща ѝ я погледна обидено. Извади няколко резенчета шунка от хладилника и започна да приготвя сандвич.

— Гладни ли сте?

— Не. Не сме — отвърна Моли нетърпеливо. Тя ме задърпа към столовата.

— Моли. Трябва да побързаме — прошепнах.

— На мен ли го казваш? — рече Моли суховато. Тя нагласи очилата на носа си. — Вземи слушалката. Аз ще говоря от моята стая.

— Но какво ще кажеш? Не можеш пак да се преструваш на Денис. — Започвах да изпитвам беспокойство. Трябваше да се обадим по-рано на Къртни. Не биваше да чакаме последната минута.

Моли ми хвърли загадъчна усмивка.

— Ще видиш — рече тя. След това изчезна нагоре по стълбите.

Изчаках, докато телефонът щракна, сетне вдигнах внимателно слушалката.

Моли вече разговаряше с Къртни.

— Кой се обажда? — попита Къртни.

— Моли.

Дъхът ми секна. Защо Моли казваше истината на Къртни?

— Здравей, Моли. Какво има? — попита малко учудено Къртни.

Двете с Моли не се погаждаха.

— Чух нещо, което може би ще те заинтригува — продължаваше Моли. — Току-що чух, че тази вечер Калните чудовища ще излязат на брега.

Настъпи продължителна пауза. Сетне Къртни попита:

— Това е шега, нали?

— Не — отвърна бързо Моли. — Наистина го чух. Нали е пълнолуние и всяка година Калните чудовища излизат по това време.

— Моли, я престани — прекъсна я подигравателно Къртни. — Кажи истината. Защо ми се обаждаш?

Няма да се хване на въдицата, рекох си и стиснах още по-силно слушалката. Не смеех да дишам. Няма да се хване. Моли щеше да се провали.

— Добре де, Къртни, нали каза в училище, че вярваш в чудовищата — продължаваше Моли. — Ето защо, когато чух за Калните чудовища, помислих си, че сигурно би искала да ги видиш.

— И къде чу за тях? — попита подозрително Къртни.

— Ами по радиото — изльга Моли. — Току-що го казаха по радиото. Съобщиха, че тази нощ Калните чудовища ще излязат в гората.

— Иди ги виж тогава — отвърна хладно Къртни. — В понеделник ще ми разкажеш в училище какво е станало.

О, не, рекох си. Провал. Пълен провал. Целият план отива на кино. Брат ми ще ме убие!

— Какво пък, може и да ида — каза Моли, която очевидно не се предаваше. — Нали знаеш, рядко се удава възможност да видиш истински чудовища. А теб, Къртни, щом те е страх, стой си у дома.

— А? Какво каза току-що? — попита малко пискливо Къртни.

— Казах — повтори бавно Моли, — че ако те е страх, не бива да ходиш в гората.

— Мен? Да ме е страх? — сега вече Къртни едва не крещеше. — Не ме е страх от Калните чудовища, Моли. След десет минути те чакам там. Освен ако теб не те е страх.

— Не, наистина. Остани си у дома — отвърна Моли. — Не искам аз да съм виновна. Ако се изплашиш или ти стане нещо...

— Гледай да си там — прекъсна я Къртни и затвори.

След няколко секунди Моли се показа долу. На лицето ѝ грееше доволна усмивка.

— Не съм ли гений, а? — попита тя.

— Истински гений — отвърнах. — Да вървим.

25

Усетих да ме побиват хладни тръпки, когато двамата с Моли доближихме Калния поток. Въздухът бе неочеквано хладен и влажен. От време на време сивкави облаци закриваха луната, която бе увиснала ниско над дърветата.

— Колко вълнуващо — каза Моли, докато оглеждаше тъмната гора около нас. — Не мога да повярвам, че най-сетне ще изплашим Къртни.

— И аз не мога да повярвам — рекох. — Все се питам какво ще се провали този път.

— Нищо няма да се провали — успокои ме Моли. — Престани да бъдеш такъв песимист. Тази вечер ще удари жадуваният час, Еди.

Чарлейн и Капата ни очакваха в покрайнините на гората. Моли ги видя първа и им помаха. Изтичахме при тях.

— Да сте виждали брат ми и двамата му приятели? — попитах.

— Не — отвърна Капата.

— Но видяхме Къртни — докладва Чарлейн. — Двете с Денис отиваха към къщичката.

— Взела е и Денис? — подскочих аз. Тъкмо ще изплашим и нея!

— Видяха ли ви? — обърна се Моли към Чарлейн.

— Как ще ни видят? Двамата с Капата се скрихме. Ето там. — Тя посочи един гъст шубрак.

В гората изведнъж стана по-светло. Погледнах нагоре и видях, че облаците са се отдръпнали от луната. Окъпа ни зловеща, бледожълта светлина.

Изведнъж дърветата се залюляха от повея на вятъра. Листата им сякаш шепнеха.

— Брат ми и приятелите му сигурно се крият при потока — рекох. — Хайде. Да вървим. Не искам да пропусна големия момент.

Четиримата тръгнахме през гората. Стараехме се да се придвижваме безшумно, но от време на време настъпвахме по някой клон.

Заковах на място, когато дочух тихо стенание.

Беше като далечен слаб вик. Скърбящ.

Спрях и наострих слух. Още едно стенание.

— К-какво беше това? — попитах със сподавен шепот.

— Заприлича ми на птица. Може да е гугутка — предположи Чарлейн.

Още едно стенание. Да. Сигурно беше гугутка горе на дървото.

— Ей, Еди, да не си напълнил вече гашите? — пошегува се Капата и ме тупна по гърба. — Дръж се мъжки, момче.

— Държа се — промърморих. Малко ме беше срам задето се бях изплашил от една глупава гугутка. Добре че беше тъмно, та не можеха да видят, че се изчервявам.

Пресегнах се и бутнах шапката на Капата — колкото да разсея мислите си от гугутката.

— Ей! — извика Капата и се завъртя, ядосан.

— Шишшт. Тихо. Къртни и Денис могат да ни чуят — скастри ни Моли.

Приближавахме се безшумно към къщичката. Гората ставаше все по-тъмна, докато вървяхме между шептящите дървета. Неусетно се притиснахме един към друг. Никой не смееше да се обади.

Отново дочух стенанията. Тихи викове.

Опитах се да не им обръщам внимание. Нямаше да позволя повече да ме плашат някакви птички.

Имах чувството, че вървим от часове, макар да знаех, че са изминали само няколко минути. Гърлото ми беше пресъхнало и коленете ми трепереха. Сигурно от вълнението, рекох си.

— Ох! — извиках тихо, когато се спънах в нещо. Беше клон или камък. Полетях напред и паднах по корем. — Ох.

Капата и Чарлейн побързаха да ме вдигнат.

— Добре ли си? — прошепна Чарлейн.

— Да. Нищо ми няма — промърморих, докато се отърсвах. Бях си ударил лакътя и усещах, че пулсира.

— Престани да се опитваш да ни изплашиш — скара ми се Чарлейн.

— Не се опитвам — възразих, докато разтърквах удареното.

Стигнахме покрайнините на полянката. Като се придържахме към сенките на дърветата, загледахме се към къщичката.

По-скоро беше площадка със стени, отколкото истинска къща. Искам да кажа, че нямаше покрив. Къртни и Денис вече се бяха покатерили горе и надзъртаха през стените.

Лунната светлина огря поляната и сега вече ги виждах съвсем ясно. Къртни бе опряла бинокъл до очите си. Денис осветяваше дърветата с фенерче. На шията си носеше фотоапарат.

Чудесно, рекох си и се изхилих беззвучно. Нали и двете все се мислят за големи учени. Дори бях изненадан, че не са взели тетрадки, за да си водят записки, докато наблюдават Калните чудовища.

Ние четиримата приклекнахме зад една висока тръстика и продължихме да ги следим. Къртни и Денис разговаряха безгрижно, докато зяпаха наоколо. Не можех да чуя какво си казват.

— Нямам търпение! — прошепна Капата, докато се облягаше на мен. Черните му очи святкаха развлнувано изпод козирката. — Къде е брат ти?

Затърсих с очи сред дърветата и около брега.

— Не го виждам — прошепнах. — Но той и приятелите му трябва да са някъде наблизо. Всеки момент ще се появят.

— И тогава ще започне забавата — ухили се Капата.

— Аха — съгласих се. — Тогава ще започне забавата.

Само дето ме глаждеше някакво съмнение.

Къде бяха Кевин и приятелите му?

Къде се спотайваха?

В този момент забелязах нещо да се движи зад горската къщичка, в другия край на поляната.

26

Сграбчих Капата за ръкава, когато видях движещите се сенки близо до дърветата.

— Погледни! — прошепнах и му ги посочих.

Но беше излишно. Той също ги беше видял. Всички ги виждахме.

Къртни и Денис бяха обърнати на другата страна и не подозираха, че нещо става зад гърбовете им.

Зърнах една тъмна фигура да се прокрадва бавно към къщичката.

После още една се появи зад нея. Сякаш се надигаха от калта.

Трета фигура се олюя под бледата светлина.

Да!

Трите Кални чудовища!

Кевин и приятелите му идваха!

Къртни и Денис още не ги бяха видели.

Къртни се бе навела през стената и гледаше с бинокъла на другата страна. Денис също светеше натам.

Сега вече виждах съвсем ясно Кевин и приятелите му. Изглеждаха страховито!

Главите им бяха покрити с мокра, черна кал. Дрехите им бяха смачкани и дрипави.

Полюшваха се като зомбита, с протегнати напред ръце, от които капеше тиня.

И вървяха към къщичката. Бяха съвсем близо.

Още по-близо.

Обърни се! — шепнех мислено на Къртни.

Обърнете се и двете! И после пищете!

Но Къртни и Денис продължаваха да стоят с гръб. Нямаха никаква представа, че Калните чудовища вървят към тях.

За миг огледах какво правят моите трима приятели. Моли и Чарлейн бяха застинали като статуи, зяпнали с уста и с ококорени очи. Капата гледаше, без да мига.

И тримата чакахме мига, когато нашите жертви ще забележат присъствието на Калните чудовища.

Изведнъж, докато не откъсвах поглед от трите чудовища, чух шумолене зад гърба си.

Пукот на съчки. Влачене на крака по земята.

Стъпки.

Тихи, шепнещи гласове.

— Ей! — прошепнах и се обърнах.

И видях други три Кални чудовища да стоят зад нас!

— Не! — опитах се да изпищя, но гласът ми се превърна в сподавен шепот.

Капата, Моли и Чарлейн също се обърнаха, докато трите нови Кални чудовища ни приближаваха.

Познах Кевин в средата на групата.

— К-кевин! — запелтечих.

— Извинявай, дребосък — прошепна той. — Спукахме гума.

27

— Закъсняхме ли? — попита Кевин.

Не отговорих. Не можех.

Обърнах се към поляната. Трите Кални чудовища се поклащаха зад къщичката. Хълтналите им очи надзвъртаха иззад лепкавата кал, която се стичаше от косите им.

Тогава видях, че са повече. Видях щръкнали от калта ръце. Видях да се показват покрити с кал глави. Нови и нови тела се надигаха от тинестия бряг.

Тъмни фигури, от които се стичаше кал, се изправяха бавно и тръгваха към поляната. Босите им крака шляпаха по влажната почва.

Сега вече бяха близо дузина. Мършави, дрипави, сгъребени, покрити с кал тела, които крачеха към горската къщичка. Дузина. Поне още толкова се измъкваха от калта.

— Бягай! — извиках и изскочих иззад храсталака. — Къртни!
Денис! Бягайте! *Бягайте!*

Te се поколебаха. После най-сетне забелязаха другите чудовища.

Пискливият вик на Къртни разцепи тишината.

Крещеше от ужас. Отново. И отново.

Пищяха и двете с Денис.

Това трябваше да е великият момент, моментът на нашия триумф.

Но не беше.

Двете момичета крещяха ужасено.

И тогава осъзнах, че *всички ние* крещим.

Калните чудовища продължаваха да се полюшват около нас.

Видях, че Денис и Къртни скачат на земята.

Te се изправиха и побягнаха, като продължаваха да пищят.

Аз също побягнах. Колкото се може по-надалеч от тъмната гора.

Бягах и бягах. Бягах от покритите с кал чудовища, които никога нямаше да забравя, колкото и далече да избягам.

Всичко това се случи преди две седмици. Две дълги седмици.
Ужасът отмина. Остана зад нас.

Но все още не смея много да излизам. Предпочитам да си стоя у дома.

Също и моите приятели.

Вчера Кевин ме попита дали искам да гледам филма за чудовищата. Редактиран и завършен.

Казах му не, благодаря. Просто не желая да го гледам.

Чувствах се ужасно нервен след случката в гората.

Приятелите ми също. Всички бяхме стресирани.

С изключение на Къртни.

Знаете ли какво правеше тя? Хвалеше се наляво и надясно, че била права. Наистина имало чудовища на този свят.

Хвалеше се на всички, че го доказала, защото ги видяла с очите си.

Беше по-отвратителна от всякога.

С приятелите решихме хубавичко да я изплашим. Веднъж поне ще го направим както трябва.

Но още не можехме. Бяхме твърде уплашени.

ЕДИН ДЕН В ХОРОРЛЕНД

1

Когато влизахме в Хорорленд — Страната на ужасите, нямахме представа, че само след час ще лежим в собствените си ковчези.

Аз съм най-спокойният член на семейство Морис. Всички казват: „Лизи, ти си най-спокойната“. Ето защо ще се опитам да ви разкажа тази история спокойно.

Но повярвайте ми — това е невъзможно!

Въобще не възнамерявахме да ходим в Страната на ужасите. Дори не бяхме чували за това място.

Петимата се бяхме набърскали в тойотата на татко с идеята да посетим зоологическата градина. Както винаги татко забрави картата вкъщи. Но мама заяви, че няма да е трудно да намерим зоопарка.

Когато се приближихме, мама каза, че сигурно ще има предостатъчно указателни табели. Не бяхме видели нито една.

Татко караше, а мама седеше отпред до него. Отзад едва се сместихме тримата — аз, по-малкият ми брат Люк и неговият приятел Клей.

Не бих казала, че извадих късмет. Брат ми не може да стои на едно място и пет секунди. Особено когато е в кола. Сигурно защото кипи от неизразходвана енергия. Освен това е ужасно глупав.

Колкото по-дълго пътувахме, толкова по-неспокоен ставаше Люк. Опита се да се сборичка с Клей, но нямаше достатъчно място. Тогава решиха, че ще си мерят силите на канадска борба, и непрестанно ме блъскаха, докато изгубих търпение и им креснах да престанат.

— Защо не поиграете на букви? — предложи мама. — Използвайте табелите за подсказване.

— Да, ама няма никакви табели — отвърна Люк.

— Въобще няма нищо наоколо — добави мрачно Клей.

Прав беше. Движехме се из плоско, покрито с пясък поле. Тук-там се мяркаше по някое стърбено дръвче. Останалото беше пустиня.

— Дали да не завия на следващото разклонение? — попита татко. Той съмъкна шапката си с надпис „Чикаго клъбс“ и разроши русолявата си коса. — Защо ми се струва, че вече съм завивал по него?

Татко е единственият русокос в семейството. Мама, Люк и аз имаме черни коси и черни очи.

Освен това баща ми е нисък и пълен, с червендалесто, закръглено лице, а ние сме високи и мършави, така че въобще не изглежда като член на семейството. Все го дразня, че прилича повече на борец, отколкото на банков мениджър, какъвто е в действителност.

— Почти съм сигурен, че вече сме минавали от тук — заяви той мрачно.

— Трудно е да се каже. Наоколо е само пустиня — отвърна мама, загледана през прозореца.

— Много ми помагаш, няма що — промърмори татко.

— И как искаш да ти помагам? — тръсна се мама. — Ти забрави картата на масата в кухнята.

— Мислех, че си я прибрала в багажа — изръмжа той.

— Защо да е мое задължение да прибирам картата? — възнегодува мама.

— Я престанете и двамата — прекъснах ги аз. Започнат ли да се карат, няма спиране. По-добре да ги прекъснеш навреме, преди да са набрали скорост.

— Аз съм Лудия пинчер! — обяви Люк. Той се изсмя зловещо като героя от филма и започна да драчи с нокти гърдите на Клей.

Ужасно мразя, когато се прави на Лудия пинчер. Добре че Клей, а не аз, седеше в средата. Обикновено единственият начин да накараш Люк да престане да се прави на Лудия пинчер е да му отвъртиш един шамар.

Клей започна да се гърчи и да се киска. Той намира за ужасно хитро всичко, което Люк измисля. Направо се залива от смях на тъпите шеги на брат ми. Мисля, че затова двамата се харесват толкова.

Те отново започнаха да се борят. После Люк бълсна Клей в мен.

— Хайде престанете вече! — извиках.

Бутнах Клей на мястото му. Зная, че не биваше. Но в колата ставаше все по-топло, пътувахме от часове и какво можех да направя?

— Лизи! Момчета! Успокойте се вече! — намеси се татко.

— Татко, само с „успокойте се“ няма да mine — обадих се аз.

По някаква причина той ужасно се ядоса. Започна да крещи и лицето му се наля с кръв.

Зная, че не на мен се сърдеше. Ядосваше се, че не можем да намерим зоопарка.

— Всички да си поемат дъх и да помълчат малко — предложи мама.

— Ох! Престани да ме щипеш! — изпищя Клей. Той бутна силно Люк.

— Ти престани да ме щипеш! — отвърна Люк и го бутна към мен.

Тия двамата са като животинки.

— Ей, вижте, отпред има някакъв знак! — Мама посочи голямата зелена табела на пътя.

Люк и Клей спряха да се боричкат. Татко се наведе над кормилото и присви очи.

— Пише ли къде е зоопаркът? — попита Люк.

— Или поне къде се намираме? — добави Клей.

Но когато приближихме табелата, оказа се, че на нея пише: „ЗЕМЯ ПОД НАЕМ“. Всички изстенахме разочаровано.

— Завръщането на Лудия пинчер! — обяви Люк. Той се пресегна и ощипа Клей по ръката. Люк не знае кога да спре.

— Този път не отива никъде — изпъшка татко.

— Ще трябва да се върнем на магистралата. Ако въобще я намерим.

— Дали да не попитаме някого за пътя? — предложи мама.

— Да попитаме някого? Кого да попитаме? — Лицето му почервяня отново. Караше с едната ръка, а другата размахваше яростно.

— Ами на някоя бензиностанция например — обясни мама.

— На бензиностанция ли? — изкрешя татко. — Не виждам дори дърво!

Прав беше. Погледнах през прозореца и там имаше само бял пясък от двете страни на шосето. Слънчевите лъчи го караха да блести. Приличаше на сняг.

— Исках да тръгнем на север — мърмореше татко. — Пустинята е на юг. Някъде сме свърнали обратно.

— Ами обърни още сега — предложи мама.

— Изгубихме ли се? — попита Клей. В гласа му се прокрадваше страх.

Клей не е най-смелото хлапе на света. Всъщност, човек може много лесно да го изплаши. Достатъчно е да се приближите тихичко зад гърба му по тъмно и да му прошепнете името — ще подскочи чак до небето!

— Татко, наистина ли се изгубихме? — обади се Люк.

— Да, изгубихме се — тросна се татко. — Безнадеждно изгубени сме.

Клей извика уплашено и се отпусна на седалката. Приличаше на спукан балон.

— Не му говори така! — кресна мама.

— Защо да не му говоря? — озъби й се татко. — Да виждаш някъде зоологическа градина? Няма дори следа от цивилизация! Намираме се на сред пустинята.

— Достатъчно е да обърнеш обратно. Сигурна съм, че ще срещнем някого, когото да попитаме — рече мама тихо. — И престани да драматизираш нещата.

— Сега всички ще умрем в пустинята — произнесе Люк с подигравателна усмивка. — Лешоядите ще ни изкълват очите.

Брат ми има страхотно чувство за хумор, не мислите ли?

Представете си какво е да живееш с такъв кръгъл идиот!

— Люк, престани да плашиш Клей — скара му се мама.

— Не ме е страх — опъна се Клей. Но изглеждаше уплашен. Закръгленото му лице беше пребледняло. Очите му премигваха често-често зад очилата. С късата си русолява коса и закръглено лице Клей приличаше на стреснат бухал.

Мърморейки под нос, татко спря колата, после направи обратен завой и потеглихме в посоката, от която бяхме дошли.

— Страхотна почивка — прецеди той през стиснати зъби.

— Още е рано — рече мама и си погледна часовника.

Късното утринно слънце се бе издигнало високо и напичаше. Усещах топлината върху лицето си.

Пътувахме около половин час. Люк поиска да играе с Клей на дванайсет въпроса и на „география“, но Клей му отказа мрачно. Беше се загледал през прозореца, към безкрайната пустиня. От време на време питаше:

— Изгубихме ли се?

— Изгубени сме напълно — отвръщаше баща ми начумерено.

— Ще се оправим — намесваше се мама.

Не след дълго отново се показваха сгърбените дръвчета. Малко по-нататък пясъкът отстъпи място на потъмняла земя, сред която освен дървета имаше и шубраци.

Седях мълчаливо, отпусната ръце в ската, и зяпах през прозореца. Не се беспокоях за нищо. Все пак не бих имала нищо против да се покаже някоя бензиностанция.

— Взех да огладнявам — обяви Люк. — Не е ли време за обяд?

С протяжна въздишка, която наподобяваше изпускан от спукана гума въздух, татко отби на банкета. Пресегна се през мама и отвори жабката.

— Тук трябва да има някаква карта — мърмореше.

— Няма — рече мама. — Вече проверих.

Те отново започнаха да се карят, а аз вдигнах очи нагоре, към широко отворения капак.

— О! — извиках неволно, когато забелязах ужасно чудовище да свежда глава към колата, сякаш се готвеше да я смачка.

2

Отворих уста да закрещя, но от нея не излезе никакъв звук.

Чудовището ме гледаше през отвора в покрива. Беше високо колкото къща. Имаше червени, злобни, блестящи очи, а устата му бе разкривена в гладна усмивка.

— Т-татко! — запелтечих накрая. Баща ми се беше навел напред и ровичкаше из жабката.

— Ей! — чух вика на Люк.

Обърнах се и видях, че той също гледа нагоре, ококорил уплашено очи.

— Татко? Мамо? — Сърцето ми бълскаше толкова силно, че се уплаших да не изскочи.

— Какво има, Лизи? — попита нетърпеливо мама.

Чудовището наведе глава към нас. Устата му беше зейнала широко, готова да погълне цялата кола.

И тогава Люк избухна в смях.

— Брей! Страхотно!

Едва сега си дадох сметка, че чудовището не е живо. Беше механична фигура, част от грамадно рекламно табло.

Надникнах през прозореца. Колата беше спряла непосредствено до таблото. Родителите ми бяха толкова погълнати от караницата, че въобще не го бяха забелязали!

Погледнах нагоре към чудовището с червени очи. То наведе глава и отвори уста. После челюстите му хлопнаха и то повдигна глава нагоре.

— Направо е като истинско! — възклика Клей.

— Но мен не можа да измами — изльгах. Не смятах да признавам, че едва не подскочих, когато го зърнах за пръв път. Нали аз трябва да съм най-спокойната тук.

Смъкнах прозореца и подадох глава навън. На табелата бе изписано с червени букви: „ДОБРЕ ДОШЛИ В СТРАНАТА НА

УЖАСИТЕ, КЪДЕТО КОШМАРИТЕ СТАВАТ
ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ!“.

Имаше голяма червена стрелка в горния ляв ъгъл, под която пишеше: „НА ЕДНА МИЛЯ“.

— Може ли да идем там? — попита ентузиазирано Люк. Той се пресегна и сграбчи с две ръце седалката на баща ми. — Може ли, тате? Какво ще кажеш?

— Изглежда ми малко страшничко — възрази меко Клей.

Татко затвори с въздишка жабката.

— Люк, престани да ми дърпаш седалката — каза той. — Облегни се назад.

— Може ли да отидем в Страната на ужасите? — настояваше Люк.

— Страната на ужасите? Каква „Страна на ужасите“? — попита мама.

— Не съм чувал за нея — промърмори татко.

— Само на една миля от тук е — замоли се Люк. — Ще си прекараме страхотно!

Чудовището отново наведе глава към колата и ни загледа през отвора в покрива. Сетне я вдигна.

— Не мисля — рече мама, докато разглеждаше огромната табела.

— Тръгнали сме за зоологическата градина. Това място не ми изглежда подходящо.

— Изглежда страхотно! — подскачаше Люк и дърпаše седалката на татко. — Изглежда наистина страхотно!

— Люк, стой спокойно — помоли го татко.

— Хайде да идем — предложих и аз. — И без това никога няма да намерим зоопарка.

Мама се колебаеше, прехапала долната си устна.

— Не зная — рече тя. — Някои от тези места не са никак безопасни.

— Ще бъде напълно безопасно! — заяви Люк. — Напълно!

— Люк, облегни се назад! — скастри го татко.

— Може ли да идем? — настояваше Люк. — Може ли?

— Сигурно ще е забавно — добави Клей.

— Какво пък, да опитаме — присъединих се и аз. — Винаги можем да си тръгнем, ако не ни хареса.

Татко потърка замислено брадичка.

— Е, сигурно е по-добре, отколкото да седим на сред пустинята и да се караме.

— Урааа! — изкрещя Люк.

Тримата едновременно вдигнахме ръце и ги плеснахме щастливо. На мен Страната на ужасите ми звучеше като някое много готино място. Обичам да ме плашат по малко.

— Ако и влакчетата са страшни като това чудовище, ще си прекараме отлично — рекох.

— Но няма да е прекалено страшно, нали? — попита Клей.

Забелязах, че е стиснал здраво юмручета. Лицето му отново бе заприличало на уплашен бухал.

— Не, няма да е прекалено страшно — побързах да го успокоя.

Нямах представа колко много греша!

— Не мога да повярвам, че някой ще построи лунапарк на сред тая пустош — заяви татко.

Пътувахме през никаква безкрайна гора. Високи стари дървета преплитаха клони от двете страни на пътя, почти запречвайки лъчите на слънцето.

— Може да не са го построили още — подхвърли мама. — Сигурно първо ще изсекат дърветата и тогава ще го вдигнат.

Ние тримата отзад се надявахме, че мама греши. Така и се оказа.

Пътят описа остър завой. Веднага щом излязохме от завоя, видяхме високия портал на парка.

Зад двуметровата, боядисана във виолетово ограда, Страната на ужасите изглежда се простираше на много мили. Приведена напред, зърнах през предното стъкло гърбиците на скоростните влакчета и никакви крещящо боядисани сгради. С наблизаването си дочухме подканващите звуци на органова музика.

— Урааа! Изглежда страхотно! — възклика Люк.

Двамата с Клей се съгласихме ентузиазирано. Нямах търпение да сляза от колата и да разгледам всичко.

— Паркингът е почти празен — посочи татко и погледна обезпокоено мама.

— Тъкмо няма да чакаме дълго на опашка! — възкликах доволно.

— На Лизи май това място наистина ѝ харесва — усмихна се мама.

— На мен също! — извика Люк. Той сръга щастливо Клей.

Пресякохме паркинга. Само няколко коли бяха спрени досами портала. В далечния край на паркинга бяха подредени два автобуса с надпис СТРАНАТА НА УЖАСИТЕ отстрани.

Над вратата бе поставена табела с вече познатото ни грамадно чудовище. Този път надписът гласеше: „СТРАНАТА НА УЖАСИТЕ — УЖАСИ. ДОБРЕ ДОШЛИ В СТРАНАТА НА УЖАСИТЕ!“.

— Не мога да разбера надписа — промърмори мама. — Какво означава „Страната на ужасите — Ужаси“?

— Скоро ще разберем! — възкликах.

Тихата, зловеща органова музика се носеше над пустия паркинг. Татко паркира на празното място непосредствено до портала.

Двамата с Люк отворихме задните врати още преди колата да е спряла.

— Да вървим! — извиках аз.

Люк, Клей и аз се затичахме към портала. Докато търчахме, вдигнах глава към голямото чудовище над табелата. Това тук не си мърдаше главата като чудовището на пътя. Но изглеждаше още по-истинско.

Хвърлих поглед през рамо. Мама и татко бързаха да ни настигнат.

— Чудесно ще си прекараме! — рекох.

Изведнъж страховта експлозия разтърси въздуха. Ококорих очи, когато видях, че колата ни е избухнала и се разпада на милион парчета.

3

Отне ми доста време, преди да се изморя да крещя. Накрая виковете ми преминаха в сподавени хлипания.

Всички бяхме шокирани. От колата бяха останали само малки, обгорени парчета тенекия.

— Но как?... — успя само да промълви татко.

— Не мога да повярвам — изхлипах.

— Слава богу, че бяхме слезли — извика мама. Тя ни притегли към себе си и ни прегърна. — Слава богу, че сме живи.

Люк и Клей не бяха издали нито звук. Стояха с изцъклени очи, втренчени в мястото, където допреди малко беше колата.

— Колата ми! — прошепна ужасено татко. — Колата ми! Как стана? Как?

— Нали сме живи — повтори мама. — Това е най-важното. Каква ужасна експлозия. Още ми шуми в ушите.

— Аз... трябва да се обадя в полицията! — заяви татко.

Той се втурна към портала, като клатеше глава и си мърмореше.

— Как може колата да избухне просто ей така? — извика мама, забързана след него. — Нещо й е станало.

— Откъде да зная? — сви рамене татко. — Нищо не разбирам! Нищичко! Какво ще правим сега? — Изглеждаше наистина объркан.

Не можех да го виня. Експлозията беше страхотна.

Като се сетих, че можеше да съм вътре в колата, когато това се случи, по гърба ми пробягаха ледени тръпки.

— Сигурно наблизо има коли под наем — рече мама.

Тя е като мен, спокойна по време на криза.

Последвахме татко, който бързаше към касата на входа. В кабинката седеше зелено чудовище. Имаше изцъклени жълтеникови очи и черни рога, щръкнали над главата. Наистина страхотен костюм.

— Добре дошли в Страната на ужасите — обяви то с приглушен глас. Откъм будката прозвучаха няколко акорда на орган. — Аз съм

Ужасът на Страната на ужасите. Надявам се да прекарате един ужасен ден при нас.

— Колата ми! — извика трескаво татко. — Тя избухна. Трябва ми телефон!

— Съжалявам, господине. Нямаме телефoni — отвърна мъжът с костюма.

— Какво! — Лицето на татко отново почервена. Челото му беше влажно от пот. — Но на мен ми трябва телефон! Веднага! Колата ми избухна! Не можем да си тръгнем от тук!

— Ние ще се погрижим за вас! — отвърна Ужасът с нисък, напевен глас.

— Вие какво? — подскочи татко. — Трябва ни кола. Трябва да се обадя по телефона! Не разбираете ли какво ви казвам?

— Никакви телефoni — отвърна чудовището. — Но моля ви, господине. Позволете ни да се погрижим за вас. Обещавам ви, че ще помислим за всичко. Не позволявайте на един дребен случай да развали прекарването ви в Страната на ужасите.

— Да развали прекарването ми? — изкрещя татко. — Но колата ми...

Органът отново засвири и всички подскочихме. Погребалната музика ме караше да се чувствам като във филм на ужасите!

— Ние ще се погрижим за вас — повтори Ужасът. — Обещавам.

— Странна усмивка трепкаше по лицето му. — Моля ви, наслаждавайте се на пребиваването си и не се беспокойте за транспорта. Аз и другите Ужаси ще имаме грижата с вас всичко да е наред.

— Но... но... — заекваше татко.

Ужасът махна с ръка към парка.

— Моля ви, чувствайте се наши гости. Безплатно посещение. Хиляди извинения за вашата кола. Но не се беспокойте. Обещавам ви, че никога повече няма да се тревожите за колата.

Татко се обърна към нас. От челото му капеше пот. Беше ужасно притеснен.

— Аз... не мога сега да се разхождам из парка — рече той. — Направо не вярвам, че ни се случи. Трябва да намерим отнякъде кола и...

— О, моля те, татко! — извика Люк. — Моля те! Защо да не влезем? Човекът каза, че ще се погрижи за нас.

— Само за мъничко? — присъединих се и аз.

— Толкова дълго пътувахме — намеси се мама на наша страна.

— Хайде да влезем за малко. Това сигурно ще ги успокои.

Татко събрчи чело и се замисли.

— Добре — кимна накрая. — Но съвсем за малко.

Органовата музика се усили веднага щом прекрачихме прага.

— Брей! Какво местенце! — извиках. — Наистина е като във фильм на ужасите!

Намирахме се на кафява, павирана улица. Причудливи тъмни къщи бяха подредени от двете страни. Високите дървета по паважа почти запречваха слънчевата светлина. Въздухът беше вледеняващ.

Откъм къщите долетя протяжен вопъл, като вълчи вой.

— Страхотно! — плесна с ръце Люк.

На табелата пишеше: „ДОБРЕ ДОШЛИ В СЕЛОТО НА ВЪРКОЛАЦИТЕ. Моля, не хранете върколаците. Стига да можете“.

Воят се усили.

Двамата с Люк доста се смяхме на надписа.

Видях зелено чудовище, един от Ужасите, да ни гледа от тъмния прозорец на отсрещната къща. Друг Ужас мина наблизо, носейки нещо, което много наподобяваше истинска човешка глава. Държеше я за косата и я подмяташе нагоре-надолу като топче на ластик.

— Страхотно! — обяви отново Люк. Изглежда днес щеше да се ограничи само с тази дума.

Тръгнахме по павираната улица. Звукът от стъпките ни отекваše в стените на къщите.

— Ауу! — извикахме едновременно, когато насреща ни изскочи едър сивкав вълк. Той прекоси улицата и се скри от другата страна, преди да сме го огледали хубаво.

— Дали беше истински вълк? — попита Клей с разтреперан глас.

— Не, разбира се — отвърнах. — Най-вероятно е било куче. Или някоя механична играчка.

— Но поне тук е много чисто — отбеляза мама с поободрен глас.

— Няма боклуци, нито дори кошчета. Е, няма и тълпи.

Татко вървеше най-отзад.

— Аз... трябва да намеря телефон — повтаряше той. — Не мога да се забавлявам, след като не зная дори как ще се приберем вкъщи.

— Но, скъпи... — подхвана мама.

— Все някъде трябва да има телефон — прекъсна я татко. — Продължавайте без мен.

— Не. И аз ще дойда с теб — заяви мама. — Сега си толкова объркан. Аз ще се обадя. Децата ще си прекарат по-добре, ако не сме край тях.

— Какво, да ги оставим? — подскочи татко. — Съвсем сами?

— Разбира се — рече мама. — Нищо няма да им се случи. Виж колко хубаво място. Какво може да ги сполети?

Какво наистина би могло да ни сполети?

С това разговорът приключи и мама и татко отидоха да търсят телефон.

— Ще се чакаме тук! — извика мама на раздяла.

Тримата останахме сами.

Обърнах се и изпратих мама и татко с поглед. Когато отново се завъртях, сивият вълк подаваше глава зад тъгъла на близката къща. Той се наведе и изръмжа заплашително.

И тримата замръзнахме, осъзнавайки, че гладните му червени очи са вперени в нас.

4

Извиках и задърпах Люк и Клей назад.

Вълкът излезе иззад ъгъла, като държеше главата си ниско и ни гледаше с големите си, кървяси очи.

— Ама той... той е съвсем истински! — избърбори Клей сподавено.

Поставих ръка на рамото му. Усетих, че трепери.

Вълкът изръмжа отново. След това се скри зад стената на къщата.

— Мисля, че това е робот или нещо подобно — подхвърлих на Клей.

— Хайде да идем някъде другаде — отвърна той с пребледняло лице.

— Какво пише на онази табелка горе? — попита Люк. Той изтича по паветата до надписа, а ние с Клей го последвахме.

На табелката пишеше: „ЩИПАНЕТО ЗАБРАНЕНО“.

Люк се разсмя.

— Ама че глупаво.

— Какъв глупав надпис! — съгласи се Клей.

— Все едно че са го написали за теб, Люк! — възкликах и го ощипах по ръката.

— Ей! Не можеш ли да четеш? — извика той и посочи табелката.

Видях един зелен Ужас да ни наблюдава от другия край на улицата. След това зърнах едно семейство, което вървеше зад редицата от къщи. Майка, баща и малко момиче. Момиченцето плачеше по някаква причина. Родителите го бяха прегърнали и изглеждаха разстроени.

Във въздуха отекна вълчи вой.

— Хайде да идем при влакчетата! — предложи Клей.

— Дано да са страшни! — добави Люк.

Почти притиснати един до друг, ние излязохме от селцето на върколациите. Улицата се разля в широк, кръгъл площад. Ярката

слънчева светлина се върна веднага щом напуснахме селото.

Няколко боядисани във виолетово сгради заобикаляха площада. Зърнах още семейства, както и издокараните в зелени костюми Ужаси, които се грижеха за всичко. Един пухкав Ужас зад виолетово-зелена количка продаваше черен сладолед.

— Уф! — рече Люк и на лицето му се изписа отвращение.

Подминахме количката, видяхме още един знак „ЩИПАНЕТО ЗАБРАНЕНО“ и спряхме пред нещо, наподобяващо висока, виолетова планина.

— Това е пързалката! — възкликах.

В склона на планината бе пробита врата. Над вратата пишеше: „ПЪРЗАЛКАТА НА ОБРЕЧЕНИТЕ. ГОТОВ ЛИ СТЕ ДА СЕ ПЪРЗАЛИТЕ ВЕЧНО?“.

— Страхотно! — обяви за пореден път Люк и плесна Клей по рамото.

— Предполагам, че трябва да се изкатерим до върха и тогава да се спуснем — рекох, като посочих планината.

— Да тръгваме! — извика ентузиазирано Люк.

Изтичахме при сградата и влязохме през вратата. Вътре беше тъмно и хладно. Широка стълба се виеше право нагоре.

Чуваха се радостни крясъци и детски смях, но не виждах никого. Тримата се завтекохме нагоре, нетърпеливи да стигнем върха.

Някъде по средата на изкачването прочетох още един надпис: „ВНИМАНИЕ — ГЛЕДАЙТЕ ДА НЕ СЕ ИЗПЪРЗАЛИТЕ ДО СВОЯТА ОРИС!“.

Сега вече чувах съвсем ясно писъците на децата, които се пързалиха. Но беше твърде тъмно, за да различа нещо.

— Страх ли те е, Клей? — попитах, забелязала изопната му физиономия.

— Никога! — отвърна той, засрамен от въпроса ми. — И преди съм се качвал на такива неща. Приличат на големи дървени шейни. Сядаш вътре и се пързалиш.

— Побързайте! — подканни ни Люк, който вече беше пред нас.

— Ей, почакай! — викнах в отговор. Последвах го до най-горната платформа. В единия ѝ край бяха подредени количките, номерирани от едно до десет.

Край количките ни очакваха двама Ужаси. Бяха застанали точно пред тях. Изпъкналите им жълтеникови очи светнаха, когато се приближихме.

— Чак до долу ли ще се пуснем? — попита ги Люк.

Ужасите кимнаха.

— Бързо ли ще се пързалиме? — добави Клей, който пристъпваше най-отзад.

Ужасите кимнаха отново.

— Доста път ви чака — рече единият.

— Внимавайте коя количка ще изберете — добави другият. — Не взимайте „количката на обречените“. — Той махна към една количка, боядисана в черно.

— Да — кимна партньорът му. — Не я взимайте тази. С нея ще се пързалият вечно.

Засмях се.

Нима се опитваше да ни изплаши?

Опитваше ли се само?

5

Избрах количка номер три, защото това е щастливото ми число. Люк седна на предишната количка с номер две, а Клей отиде чак в края и се качи на десети номер.

Погледнах назад да видя с какво се занимават Ужасите. Но преди да успея да ги различа в тъмното, моята количка се наклони напред.

Нададох дълъг и тънък писък и се понесох надолу.

Вдигнах ръце над главата си, облегнах се назад и крещях през целия път до долу. Виковете ми отекваха в грамадния мрачен каньон на Пързалката на обречените.

Чувствах се страховто. Пързалката правеше завой след завой и аз се носех все по-бързо напред из мрака.

От време на време на някое по-светло местенце зървах Люк на пързалката до мен. Беше се излегнал по гръб, втренчил поглед напред и зяпнал широко с уста.

Опитах се да му извикам, но започна нова поредица от завои.

Надолу и все по-надолу.

Носех се толкова бързо, че мракът се превърна в размазана завеса.

Пързалката изви нагоре, после отново се спусна. Като истинско скоростно влакче, рекох си щастливо.

Надолу и по-надолу. Тъмно, все по-тъмно.

Нося се по-бързо дори от скоростта на светлината, рекох си.

Погледнах на двете страни, опитвайки се да различа Люк и Клей. Но беше твърде тъмно и се движех с прекалено голяма скорост.

Прекалено голяма.

И тогава чух едно бум!

Отвори се някаква шахта и аз тупнах по задник на земята.

Навън. Отново бях навън.

Бум!

До мен тупна Люк. Падна по гръб, както беше лежал в количката, и не направи никакъв опит да стане. Ухили ми се, както си лежеше.

— Къде съм?

— Долу — отвърнах и се надигнах. Изтупах си джинсите и вдигнах ръце да си оправя косата. — Страхотна пързалка, а?

— Хайде пак — рече Люк, като продължаваше да лежи.

— Първо трябва да станеш — посочих.

— Помогни ми. — Той протегна ръка.

Изпъшках, докато се напрягах да го вдигна.

— Хайде напъни се де — троснах му се.

— Ти пищеше през цялото време — подигра ми се той.

— Направих го нарочно — отвърнах. — Така ми беше по-хубаво.

— Да бе, повярвах ти. — Той завъртя очи. После се изправи. — Брей. Чувствам се малко замаян. Как мислиш, с каква скорост се спускахме?

Свих рамене.

— Доста бързичко, според мен. Но беше тъмно и не мога да определя точно.

Едва тогава осъзнах, че от групата ни липсва един човек. Погледнах към отворите в стената на сградата.

— Ей, къде е Клей?

— Какво? — Люк също го беше забравил.

И двамата погледнахме към стената, сякаш очаквахме всеки миг Клей да изхвърчи през някой отвор.

— Къде е той? — попита пискливо Люк. — Възможно ли е да е толкова по-бавен от нас?

Поклатих глава. Започвах да чувствам известно беспокойство. Стомахът ми се беше свил на топка. Внезапно ръцете ми взеха да изстиват.

— Хайде, Клей — извиках, сякаш се молех на стената. — Покажи се.

Люк се почеса по главата.

— Къде ли се е дянал? — промърмори. — Защо не излиза?

— Може да е излязъл от другата страна — рекох. — Нали взе количка номер десет. Хайде да проверим.

Докато заобикаляхме тичешком сградата, се нахоках мислено задето толкова лесно се бях изплашила. Разбира се, че Клей е излязъл през друг отвор. Сигурно вече ни чакаше пред входа на сградата. Най-вероятно и той се тревожеше за нас.

Свърнахме зад ъгъла и се озовахме на големия кръгъл площад. Огледах се за мама и татко, но ги нямаше наоколо. Видях няколко други семейства в далечния край на площада и пухкавия Ужас с количката за сладолед.

Нито следа от Клей.

Двамата с Люк продължихме да тичаме, докато стигнахме входа на Пързалката на обречените. Спряхме на няколко крачки от тъмния вход.

— Няма го тук! — извика Люк, който дишаше на пресекулки.

Аз също се бях задъхала. Стомахът ми отново се бе свил от ужасното предчувствие за нещастие.

— Не. Никакъв го няма Клей — кимнах.

— Какво ще правим сега? — попита Люк. Сините му очи бяха изпълнени със страх.

Точно пред входа бе застанал един от зелените Ужаси — този път беше жена.

— Ей! — извиках ѝ аз и изтичах при нея. — Да сте виждали едно момче да излиза оттук? — рекох задъхано.

Жълтите очи върху маската сякаш светнаха.

— Не. Това е вход. Никой не излиза оттук — отвърна жената.

— Русоляв и пълничък. Носи очила — продължих аз. — Синя фланелка и джинси.

Ужасът поклати глава.

— Не. Никой не е минавал оттук. Проверихте ли от задната страна? Всички излизат отзад.

— Но не и той! — кресна Люк. — Бяхме там. Той не излезе. — Гласът на брат ми бе изтънял до неузнаваемост. Дишаše тежко и гърдите му се движеха нагоре-надолу. Беше завладян от паника.

Аз също бях уплашена. Но не смятах да се поддавам на чувствата си. Заради Люк.

— Той не излезе отзад — обясних на Ужаса. — И тук също го няма. Какво може да е станало с него?

Ужасът помълча за известно време. Сетне с нисък, почти шептящ глас произнесе:

— Да не би приятелчето ви да е избрало „количката на обречените“?

6

Погледнах жената със страховития костюм.

— Вие... шегувате се, нали? — запелтечих. — Искам да кажа, това с „количката на обречените“ е някаква шега?

Тя ме изгледа с изпъкналите си жълтеникови очи, но не отговори на въпроса ми.

— Табелите предупреждават — рече вместо това. — Винаги има предупреждение.

Обърна се и изчезна в тъмния вход. Двамата с Люк се спогледахме. Преглътнах мъчително. Гърлото ми бе пресъхнало. Ръцете ми бяха студени като лед.

— Глупава работа — промърмори Люк. Той пъхна ръце в джобовете на джинсите си. — Тъпи колички. Защо се опитва да ни изплаши?

— Сигурно това ѝ е работата — рекох.

— Трябва да намерим мама и татко — предложи Люк.

— Първо да намерим Клей — отвърнах. — Ако мама и татко разберат, че сме го изгубили, ще ни се ядосат и ще ни приберат вървящи веднага щом Клей се покаже.

— Ако въобще се покаже — подчертала мрачно Люк.

Погледнах към площада. Мама и татко ги нямаше. Две деца си купуваха черен сладолед. Двама Ужаси търкаха площада с парциали.

Някъде отдалеч долетя вълчи вой.

Слънцето беше високо в небето. Усещах топлината му върху темето и раменете си. Но въпреки това ми беше студено.

— Клей, къде си се дянал? — произнесох на глас.

— Той ще се пързалия вечно — отвърна Люк и поклати глава. — Нали така пишеше за „количката на обречените“.

— Това е тъпо — рекох. Но Люк ми бе дал една идея. — Ела — задърпах го за ръкава. Отправих се назад към тъмния вход.

— Какво? Къде? — попита стреснато Люк.

— Ще идем пак да се пързалиме — обясних.

Лицето му се изкриви от страх.

— Без Клей? Не можем да идем, докато Клей не се появи.

— Отиваме да го намерим.

— Искаш да кажеш... — Брат ми изглежда започна да схваща какво имах предвид.

Кимнах.

— Ами да. Ще го последваме. Ще вземем количката, която той избра.

— Количка номер десет — промърмори Люк. И после добави шепнешком: — Количката на обречените.

Изкатерихме се мълчаливо на платформата. Шумът от стъпките ни отекваше глухо.

Минахме покрай надписа на върха. Прочетох го отново: „ВНИМАНИЕ — ГЛЕДАЙТЕ ДА НЕ СЕ ИЗПЪРЗАЛЯТЕ ДО СВОЯТА ОРИС!“.

Клей, още ли се пързалиш, приятелю? — зачудих се аз.

Поклатих глава. Ама че глупава мисъл. Как може човек да се пързалия вечно?

Двамата Ужаси се навъртаха край количките.

— Внимавайте коя количка избирате — предупреди ни един от тях.

— Вече знаем коя искаме — заявих решително. — Номер десет. И двамата. Заедно.

По-близкият Ужас ни даде знак да сядаме. Погледнах към Люк. Стоеше неподвижно до мен и на лицето му беше изписан страх.

— Може би не трябва — промърмори той и ме дръпна за ръкава.

— Защо да не трябва? — попитах го нетърпеливо.

— Ами ако предупреждението е *вярно*? — попита Люк.

— Не ставай глупав — озъбих му се. — Това е развлекателен парк, забрави ли? Тук не убиват деца, нито ги пращат да се пързаят вечно. Всичко е за забавление!

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна — отвърнах. — Искаш ли да открием Клей, или не?

Люк кимна.

— Да тръгваме тогава.

Седнах в предния край на количка номер десет. Люк се настани зад мен и сгъна крака.

Подът под нас се наклони.

Започнахме да се плъзгаме.

— Клей, идваме при теб! — извиках.

Този път не крещях. Стиснах юмруци и прехапах устни.

Нямах никакво намерение да се наслаждавам на спускането. Исках само да стигна до края. Да разреша мистерията с изчезването на Клей.

Малко след като потеглихме, Люк се вкопчи в мен. Надаваше тихи викове, когато подскочахме, сякаш се боеше да не изпаднем.

После и двамата закрещяхме, когато количката внезапно се килна напред и се спусна стремглаво, почти отвесно надолу.

Ударихме се здравата и веднага след това количката навлезе в остьр завой. И двамата крещяхме с пълни гърди.

Носехме се с нарастваща скорост в непрогледна тъмнина. Опитах се да разбера дали се пързалиме успоредно на другите писти. Но беше толкова тъмно, че не бих могла да си видя дори обувките на краката!

Люк така силно се притискаше към мен, че не можех да дишам. Опитах се да му кажа да ме пусне, но той крещеше прекалено високо, за да ме чуе.

Летяхме надолу. Все по-надолу.

Ставаше все по-тъмно.

Отново се бълснахме и подскочихме във въздуха. Този път количката се наклони и изви наляво.

Отдавна трябваше да сме стигнали дъното.

Стиснах зъби и се пригответих за падането през шахтата.

Но нямаше шахта.

Продължавахме да се пързалиме.

Спускането нямаше край.

Количката се носеше все по-бързо. Въздухът, който идеше насреща, беше топъл и влажен.

Количката се накланяше, разтърсваше и подскочаше.

Вечно ще се пързалият.

Онзи надпис не лъжеше.

Опитах се да прогоня смразяващите мисли от главата си.

Внезапно Люк утихна.

— Какво ти стана? — попитах през рамо.

— Не зная — отвърна той и се притисна още по-силно. — Защо се спускаме толкова дълго?

— По-леко, боли ме! — извиках.

Той освободи малко хватката си.

— Не ми харесва никак! — извика в ухото ми.

Пак се ударихме. Усетих, че ме изпуска.

Нов удар. Още по-сilen. Помислих си, че ще изхвърча от количката и ще тупна на дъното — ако въобще имаше дъно.

Надолу. Надолу.

Двамата с Люк нададохме ужасени викове, когато нещо лепкаво покри лицата ни. Вдигнах ръце и се опитах да го махна.

— Ay! — изпиця Люк. — Какво е това? Лицето ми...

— Като паяжина е — отвърнах. — Гореща, лепка паяжина.

Цялото лице ме сърбеше. Беше покрито с лепкавата мрежа. Дърпах трескаво нишките.

— Ay! — извиках този път аз, когато количката се бълсна за пореден път.

Все пак успях да махна част от паяжината. Но лицето ме сърбеше ужасно. Имах чувството, че по него пълзят хиляди мравки.

— Ax, колко гадно! — викаше Люк зад мен. — Лицето ми — направо боли.

Продължавахме да се носим надолу в непрогледната тъмнина.

И в този момент ме заслепи ярка светлина.

Нима щяхме да излезем отвън?

Не.

Отворих с мъка очи, примижавайки на жълтеникавата светлина.

И осъзнах, че виждам пламъци.

Пързалката се спускаше право в огън!

Море от жълто-оранжеви пламъци, над които се виеше дим.

Вдигнах ръце към лицето си и закрещях.

Летяхме право към пламъците.

— Ще изгорим! — изпиця Люк. — Помощ, ей, чувате ли?

Помогнете ни!

8

Затворих очи, усещайки полъха на огнищата пред нас.
Ще изгоря, повтарях си.
Ей сега ще изгоря!
Хладен повей ме накара да отворя очи.
Пламъците бяха останали зад нас. Бяхме минали през тях.
Описахме лек завой, носейки се в прохладната тъмнина. Все още
виждах отблъсъците от пламъците да трепкат зад нас.
Мълчахме и двамата. Чаках сърцето ми да престане да подскача
в гърдите.

— Страхотни специални ефекти! — извика Люк. След това се
засмя наудничаво. Никога досега не го бях чувала да се смее така.

Значи пламъците са били илюзия, рекох си. Може би са ни ги
прожектирали.

Отворих уста и поех с пълни гърди от хладния въздух. Никога
досега не се бях изплашвала повече.

— Кога ще свърши това спускане? — проплака Люк.

Никога, помислих си мрачно. Щяхме наистина да се пързалиме
вечно.

И точно когато ме споходи тази ужасна мисъл, под нас се отвори
една шахта. Отдолу нахлу дневна светлина.

Туп.

Паднах върху меката трева.

След няколко секунди Люк тупна до мен.

Премигнах няколко пъти, опитвайки се да привикна със
светлината.

След това се надигнах с разтуптяно сърце.

Точно пред нас стърчеше жълто-зелена табела с надпис: „ДОБРЕ
ДОШЛИ В СТРАНАТА НА ОБРЕЧЕНИТЕ. НАСЕЛЕНИЕ: 0 ДУШИ“.

До знака бе застанал Клей. Той изтича при нас с щастлива
усмивка на розовото си закръглено лице.

— Ей, къде се загубихте? — извика и плесна Люк по рамото. Люк на свой ред го сръга в корема.

— Къде сме се загубили ли? Ти къде се загуби?

— Тук си бях — отвърна Клей. — Само дето не знам къде е това. Мисля, че е от другата страна на парка. Ето защо реших да ви почакам.

— Върнахме се и взехме „количката на обречените“ — обясни Люк. — Пуснахме се с твойта количка. Номер десет. Какво пързалияне само! Страхотно беше!

Само преди няколко секунди Люк пищеше от ужас. А сега се преструваше пред Клей, че се е забавлявал.

— Ти избра най-добрата количка — продължаваше да нареджа Люк. — Страхотно беше, казвам ти!

— Малко се изплаших — отвърна Клей. — Особено като стигнах пламъците...

— Страхотни специални ефекти! — възклика брат ми. — Този парк е невероятен!

Люк е такъв фукльо. Никога няма да признае пред Клей, че го е било страх. А това си беше самата истина.

Все пак се радвах, че ентузиазмът му се е възвърнал.

— Ама пускането беше доста дълго — продължаваше Клей. — Даже ми се стори прекалено дълго.

— На мен пък ми харесваше през цялото време! — фукаше се Люк.

Аз се огледах. Определено се намирахме в друг район на Страната на ужасите. Не виждах нищо познато.

Имаше тясна, песъчлива пътека, по която вървяха група деца по банковски. Надписът пред пътеката гласеше: „УЖАСНИТЕ БЪРЗЕИ“.

От другата ни страна слънцето се отразяваше в квадратна сграда от стъкло. Стъклението ѝ стени сияеха ярко, сякаш бяха подпалени. Примижах срещу светлината и не без усилие прочетох: „КЪЩАТА С ОГЛЕДАЛАТА“.

— Хайде да пробваме Къщата с огледалата! — предложи Люк и дръпна Клей за ръката.

— Ехей! Почакайте малко! — викнах аз. — Не мислите ли, че трябва първо да намерим мама и татко?

— Те са чак от другата страна на парка — отвърна Люк, като продължаваше да дърпа Клей със себе си. — Нека се позабавляваме, а

после ще идем при тях.

— Може би ни търсят — казах раздразнено.

— Ще ни намерят. Паркът не е чак толкова претъпкан — отвърна Люк. — Хайде, Лизи, ела да се позабавляваме!

Колебаех се. Мислех си за мама и татко. Вдигнах очи и погледнах към стъклената сграда.

Изведнъж някой ме тупна по рамото.

Обърнах се учудено.

Беше Ужас със зелен костюм. Изпъкналите му очи се наведоха към мен.

— Изчезвай, докато можеш! — прошепна той. После завъртя глава, сякаш да провери дали някой може да ни чуе. — Сериозно ти говоря! Изчезвай, докато можеш!

9

Толкова бях изненадана, че не знаех какво да кажа. Той се обърна и се затича несръчно в обемистия си костюм, зад който се влачеше виолетовата му опашка.

— Какво искаше тоя? — извика ми Клей. Двамата с Люк бяха съвсем близо до входа на Къщата с огледалата.

— Ами той... каза ми да изчезвам, докато мога — отвърнах и се затичах след тях.

Люк се засмя.

— Тези Ужаси са страхотни! — обяви той. — Наистина поддържат нужното настроение!

Клей ме погледна с присвити очи.

— Той се шегуваше, нали? — попита ме с леко разтреперан глас.
— Това трябва да е било шега.

— Не зная — отвърнах. — Предполагам. — Обърнах се и погледнах към отдалечаващия се Ужас.

— Това му е работата — махна с ръка Люк. — Разхожда се наоколо и плаши хората.

— Може пък наистина да ни е предупреждавал — не се предаваше Клей и ме погледна отново.

— Изключено! — заяви Люк. — Махни тая мрачна физиономия. Дошли сме да се забавляваме! Не обичаш ли да те плашат?

— А, защо... обичам — отвърна неуверено Клей.

Понечих да му кажа, че сигурно наистина е било шега, но Люк ме прекъсна:

— Побързайте! Хайде да влезем в Къщата с огледалата. Да се позабавляваме, че дойдат ли мама и тате, веднага ще ни отведат у дома.

Той дръпна Клей към входа, а аз ги последвах. Минахме покрай още един надпис: „ЩИПАНЕТО ЗАБРАНЕНО“ и спряхме пред стъклена сграда.

Тук също имаше предупредителна жълто-зелена табела. Тя гласеше: „КЪЩАТА С ОГЛЕДАЛАТА. ПОГЛЕДНЕТЕ ОТРАЖЕНИЕТО СИ, ПРЕДИ ДА ВЛЕЗЕТЕ. НИКОЙ ВЕЧЕ НЯМА ДА ВИ ВИДИ!“.

— Ей, почакайте! — извиках на момчетата. Те вече бяха вътре.

Прекрачих прага и се озовах в тесен и тъмен тунел. Не виждах нищо, все още бях заслепена от дневната светлина.

— Люк, Клей, почакайте! — повиках ги. Гласът ми отекна в ниския тунел. Чувах смеховете им отпред.

Затичах се, привела глава заради ниския таван. Не след дълго очите ми привикнаха с тъмнината.

Тунелът свърши и аз се озовах в тесен коридор с огледални стени и огледален таван.

— Ox! — въздъхнах тихо. Виждах поне дузина свои отражения. Сякаш бях заобиколена от самата себе си!

Спрях за момент и си нагласих плитката. Все се развързва. После извиках момчетата:

— Ей, къде сте? Почакайте ме!

Чух ги да се кискат някъде отпред.

— Ами намери ни де — долетя гласът на Люк. Пак кикот.

Тръгнах бавно по коридора с огледалата. Стените извиха първо надясно, после наляво. Отраженията ме следваха, простирайки се надалеч вътре в огледалата — до самата безкрайност!

— Ей, не се отдалечавайте! — извиках.

Отново ги чух да се кискат. После тропот от бягащи крака, който сякаш идеше иззад стената.

Вървях бавно по коридора, докато стигнах една неголяма зала.

— Почакайте ме! — провикнах се. — Идвам!

Понечих да пристъпя в залата и — прас! — ударих си главата в дебело стъкло.

— Ox! — изпищях, а болката обходи челото ми, после се спусна надолу към шията и накрая слезе в гърба.

Подпрах се на стъклото и изчаках замайването ми да премине.

— Лизи, къде си? — чух гласа на Люк. — Опитай се да ни намериш!

— Ударих си главата — извиках в отговор, докато си разтърквах челото.

Чувах смяха на Клей. Гласовете им сякаш идеха зад гърба ми. Обърнах се, но зад мен имаше само огледала. Никаква врата.

Главата все още ме болеше, но замайването беше преминало. Тръгнах, но този път по-предпазливо. Държах ръцете си изпънати напред.

Свих зад ъгъла и се озовах в друга стая. За моя изненада тук и подът беше огледален. Отвсякъде бях заобиколена от огледала. Сякаш бях в огледална кутия.

Направих няколко крачки. Чувствах се странно да вървя върху отражението си.

Виждах едновременно върховете и подметките на маратонките си. Беше наистина трудно да се движа. Все ми се струваше, че ще падна върху себе си!

— Ей, момчета, къде сте?

Никакъв отговор.

— Люк? Клей? Тука ли сте? — Видях хиляди отражения на устата ми да се отварят едновременно. Но се чу само един глас.

— Люк! Клей?

Тишина.

— Не правете глупости! — извиках. — Къде сте?

Мълчание. Никакъв отговор.

Загледах се към десетките мои отражения. Всички изглеждаха много уплашени.

— Люк? Клей?

Къде ли бяха отишли?

10

Изведнъж ме споходи ужасна мисъл.
Ами ако момчетата са изчезнали?
Ако са попаднали в някакъв капан?
Ако са се изгубили в лабиринта от огледала?

Страната на ужасите е прекалено страшна, реших. Но в момента ми се струваше, че всичко е твърде истинско. Имаше ли опасност, или това бе само игра? Една голяма, страшна шега?

— Люк? Клей? — закрещях с разтреперан глас, докато търсех изхода.

Мълчание.

И тогава чух сподавен кикот.

Шепнещи гласове. Наблизо.

Отново кикот, този път по-силен. Смееше се Люк.

Значи са си играели с мен.

— Ей, вие, не е никак смешно! — извиках ядосано. — Ама наистина! Не е смешно!

Те не се сдържаха и избухнаха в смях.

— Ела ни открий, Лизи! — подхвърли Люк.

— Защо се забави? — изхили се Клей.

Отново кискане. Идваше някъде отпред.

Плъзнах ръце по огледалните стени и продължих да напредвам бавно. Наложи се да сведа глава, за да премина през тесен отвор между огледалата.

Озовах се в друга, по-малка стая, също заобиколена отвсякъде с огледала. Огледалата бяха наклонени под различни ъгли и отраженията ми сякаш се блъскаха едно с друго.

— Къде сте? Приближавам ли се? — попитах.

Светлината отслабна. Отраженията ми потъмняха. Сенките се издължиха.

— Не те виждаме! — извика Клей.

— Побързай! — добави нетърпеливо Люк.

— Бързам колкото мога! — изкрешях в отговор. — Само не мърдайте, ясно? Стойте на място.

— Ами ние стоим — отвърна Люк.

— Как ще се измъкнем оттук? — чух гласа на Клей.

— Ох! — отново си ударих главата в невидима, прозрачна стъклена стена.

Замахнах и бълснах ядно с юмрук стената.

Това не е никак смешно, рекох си. По-скоро боли.

— Побързай! — обади се Люк някъде отблизо. — Омръзна ни да те чакаме!

— Идвам — промърморих, докато си търках покритото с цицини чело.

Свих зад ъгъла и този път се озовах в по-голяма стая. Тук нямаше огледала. Стените бяха от стъкло. Спрях и се огледах — и видях Люк.

— Най-сетне! — извика той. — Защо не можа да ни откриеш?

— Все си удрях главата — обясних. — Хайде да се махаме оттук. Къде е Клей?

— Какво? — Люк зяпна с уста от изненада. Той се завъртя и се огледа. — Тук беше някъде.

— Люк, не съм в настроение за тъпи шеги — рекох рязко. — Клей, къде си се скрил?

— Не се крия. Тук съм — отвърна Клей.

Приближих се до брат ми и Клей се появи.

Стоеше в сянката от другата страна на една стъклена стена, опрял ръце в нея.

— Как се озова там? — попита го Люк.

Клей повдигна рамене.

— Не мога да намеря пътя.

Приближих се към Люк и спрях. Изведнъж си дадох сметка, че той също е зад стъклена стена. С Люк се намирахме в различни стаи.

— Ей, къде е вратата? — попитах.

Люк се огледа.

— Какво искаш да кажеш, Лизи?

— Не виждаш ли, че не сме в една и съща стая? — отвърнах.

Приближих се до стъклената стена и я ударих с юмрук.

— Какво? — На лицето на Люк се изписа изненада. Той се доближи и също чукна по стената, сякаш да се увери, че съществува.

— Ти как попадна там? — попита ме той.

Клей започна да се движи из неговата стая, като опипваше стените с ръце и търсеше някакъв отвор.

— Стой където си — наредих на Люк. — Ще потърся начин да стигна до теб.

Последвах примера на Клей. Започнах да обикалям бавно из стаята и да опипвам с длан стените. Светлината отслабна. Докато се движех, сянката ми падаше върху стъклото. Виждах отражението на лицето си. Очите ми ме гледаха с отчаяние.

Преди да осъзная, описах пълен кръг.

Намирах се там, откъдето бях започнала. Но нямаше никакъв отвор. Никаква врата.

Никакъв изход.

— Ей! Аз съм затворен тук! — извика уплашено Клей.

— Аз също — рекох му.

— Все трябва да има някаква врата — намеси се Люк. — Иначе как сме влезли?

— Прав си — отвърнах раздразнено. — Трябва да намерим обратния път. — Започнах отново да шаря с ръце по стените.

Сърцето ми се разтуптя. Трябваше да има някакъв изход. Не бе възможно да няма.

Люк бълсна силно стъклото. В другата стая Клей подскачаше трескаво и удряше наред стените.

Обиколих стаята два пъти, после спрях.

Нямаше никакъв изход.

— И аз съм затворена — произнесох. — Все едно че съм в кутия.

Стъклена кутия.

— Всички сме в капана! — извика Клей.

Люк продължаваше да бълска с юмруци по стените.

— Престани, Люк! — креснах му аз. — Това няма да помогне!

Той отпусна ръце.

— Това е абсурдно — чух го да мърмори. — Не може да няма изход.

— Може би вратата е замаскирана — на пода или на тавана — разсъждавах на глас. Започнах да опипвам пода. Изглеждаше ми

съвсем монолитен.

Върнах се при стъклена стена.

— Ама тая работа хич не е забавна — рекох.

Люк и Клей кимнаха. Личеше си, че са много уплашени. Аз също. Но след като съм с две години по-голяма от тях, трябваше да се правя на смела.

Само дето не бях никакъв смелчага. Въздъхнах уморено и се облегнах на стената, която ме разделяше от Люк.

И в този момент стената започна да се движи.

Стената се плъзгаше към мен, бавно ме притискаше.

Отстъпих назад.

Огледах се трескаво и забелязах, че *всички* стени се местят.

— Люк! — извиках. Обърнах се и видях, че той също отстъпва.

— Стените! — извика Клей. — Помогнете ми!

— И при мен се движат! — отвърна Люк. — Всяка стая има собствени стъклени стени!

И тримата бяхме в отделни капани. Изпъшках отчаяно и се хвърлих върху стената, опитвайки се да я бутна назад. Но не можех да я спра.

Стъклена кутия се затваряше, ставаше все по-малка.

— Стените ще ни смажат! — извиках аз.

11

— Направете нещо! — врещеше Клей. — Моля ви, направете!

Люк опря рамо в стената и се помъчи да я задържи. Но не му достигна сила. Стената продължаваше да се мести към него.

Отстъпих назад, вдигнала ръце сякаш да се предпазя.

Стената се пълзгаше безшумно към мен. Все по-близо и по-близо.

Продължавах да отстъпвам, докато се бълснах в насрещната стена.

Вече нямаше накъде да отстъпвам.

— Направете нещо! Ей, хора, *направете нещо!* — чуха ужасените писъци на Клей.

— Стената — тя ме притиска! — пищеше Люк. — Лизиии!

— Не мога да помръдна! — извиках му.

Стъклените стени започнаха да ме притискат от всички страни. Включително отгоре и отдолу. Изведнъж си представих една от онези коли.

Нали се сещате? Колите, дето ги смачкват на кубчета с големите компресорни машини.

Цялата се разтреперих, като си представих, че и мен ще ме смажат така.

— Ей! — извиках, когато почувствах, че подът под мен се повдига. — Хора, помогнете!

Опитах се да крещя, но гласът ми секна в гърлото.

Беше ми все по-трудно да дишам.

Стъклените стени ме притискаха. Все по-силно и по-силно.

Борех се отчаяно за гълтка въздух.

С всички сили се съпротивлявах на стъклата. Но без полза.

И мен щяха да ме направят на кубче.

12

Вече не чувах нито Люк, нито Клей.

Чувах само собственото си задъхано дишане.

Затворих очи.

И усетих, че подът под краката ми изчезва.

Преди да осъзная какво става, започнах да падам бързо надолу.

Отворих очи и видях, че стените над мен се събират. Аз се пързалах през тясна шахта.

След няколко секунди се озовах отвън. Приземих се с тупване на тревата.

Люк и Клей паднаха до мен.

Известно време седяхме, премигвахме на слънцето и се оглеждахме.

— Нищо ни няма — рече накрая Клей, но в гласа му се долавяше неувереност. Той се надигна бавно. Закръгленото му лице беше зачервено, очилата му бяха смачкани и едва се държаха на носа. — Нищо ни няма!

Люк се разсмя. Изправи се и заподскача от радост.

Но на мен не ми беше чак толкова весело. Все още пред очите ми беше смачканата кола.

Люк се наведе, хвана ме за ръцете и ми помогна да стана.

— Какво ще е следващото? — попита той захилено.

— Следващото ли? — попитах стреснато. — Ама ти сериозно ли говориш?

— Това беше много страшно — призна Клей, чието лице още беше зачервено. — Помислих си, че стените ще ни смажат.

— Велико беше! — обяви Люк.

И този път беше забравил, че само преди минута крещеше от ужас.

— Май беше прекалено страшно — промърмори Клей и поклати глава.

— Клей е прав — съгласих се аз. — Прекалено страшно беше, за да е забавно. Само още секунда и...

— Ама вие не разбираете ли? — учуди се Люк. — Точно това е смисълът. По този начин ни плашат. Карат те да си мислиш, че след миг няма да те има. Но всичко е точно изчислено. Докарват те до ужас и после — пух — те пускат да си вървиш!

— Мисля, че си прав — рече Клей, но в гласа му се долавяше съмнение. Той си нагласи очилата и се потърка по брадичката.

— Това е увеселителен парк — продължаваше да ни обяснява Люк. — Тук няма да те оставят да се нараниш. Нали искат пак да дойдем? Затова са длъжни да внимават.

— Може би — рече Клей.

— Но, Люк, какво ще стане, ако нещо се обърка? — попитах аз.

— Ако се повреди някоя машина? Ако са сгрешили в преценката? Представи си, че вратата в пода заяде. Тогава какво?

Люк не отговори. Погледна ме замислено.

— Хайде, кажи ми, какво щеше да стане с нас, ако подът не се бе отворил навреме? — повторих.

Той повдигна рамене.

— Сигурно са се постарали всичко да е наред — рече накрая.

— Да бе. Как ли пък не? — завъртях очи аз.

— Възможно ли е човек да бъде уплашен до смърт? — попита ме Клей със замислено изражение. — Чел съм за това в книгите, но дали може да се случи и в живота?

— Не зная. Може би — отвърнах.

— Обзалагам се, че може да се случи с посетителите на Къщата с огледалата — заяви сериозно Клей.

— Изключено! — възрази Люк. — Слушай какво ще ти кажа. Това е място за забавление. Забавление чрез страх.

Той гледаше нещо над рамото ми. Обърнах се и видях един от зелените Ужаси да пресича улицата с голям букет черни балони.

Люк изтича при Ужаса.

— Ей, случвало ли се е някой да умре в парка? — попита Люк.

Ужасът продължаваше да върви. Черните балони подскачаха над главата му.

— Само веднъж — рече той на Люк.

— Един човек е умрял? — поиска уточнение Люк.

Ужасът поклати голямата си зелена глава.

— Не. Не това исках да кажа.

— А какво? — учуди се Люк.

— Че човек може да умре тук само веднъж — обясни Ужасът. — Никой не умира два пъти.

13

— Да не искате да кажете, че тук наистина умират хора? — извиках аз.

Но Ужасът вече се беше отдалечил, вдигнал над главата си подскачащите черни балони.

Отговорът му ме накара да се разтреперя. И не само заради думите. Хладната увереност в гласа, ето какво ми прозвуча като предупреждение.

— Шегуваше се, нали? — попита Клей с разтреперан глас. Той се почеса нервно по главата.

— Ами да — отвърнах. — Предполагам.

Покрай нас мина едно семейство, забързано към Къщата с огледалата. Имаха две малки момчета, между пет- и шестгодишни. И двете плачеха.

— Видях доста плачещи деца из парка — промърморих.

— Защото са пъзловци — отвърна Люк. — Шубенца. Хайде да идем да потърсим някоя друга пързалка.

— Не — поклатих глава. — Наистина смятам, че трябва да намерим мама и татко.

— Така е — съгласи се Клей. — Хайде да идем да ги потърсим.

Нещастното дете. Мисля, че наистина беше изплашено. Все пак се стараеше да не го показва — заради брат ми.

— Добре де, какво сте се разбързали? — възрази Люк. — Нека те ни намерят.

— Но те сигурно вече се беспокоят — настоях аз. Обърнах се и тръгнах в посока към портала.

— Татко ще ни накара да си вървим — замърмори Люк. Но въпреки това ни последва. Клей крачеше до мен.

Докато вървяхме по алеята, подминахме едно старо, дървено влакче. Мостовете му се издигаха на височина колкото четириетажна сграда. Табелата на входа гласеше: „ПОВРЕДЕНО. СМЕЕТЕ ЛИ ДА СЕ ПОВОЗИТЕ ВЪПРЕКИ ТОВА?“.

Вратата беше отворена. Нямаше никакви помощници.

— Ей, Лизи, искаш ли да се повозим? — попита Люк, загледан в старите очукани вагончета, подредени върху релсите.

— Изключено! — извикахме едновременно с Клей. Продължихме, без да спираме.

Алеята изви под сянката на дебели дървета. На едно от дърветата бе поставено предупреждение: „ПАЗЕТЕ СЕ ОТ ДЪРВЕСНИТЕ ЗМИИ“.

Клей покри главата си с ръце. И тримата вдигнахме очи към клоните.

Дали наистина там имаше змии?

Но беше твърде тъмно, за да ги видим. Светлината едва се процеждаше през гъстите листа.

Изведнъж чух тихо съскане.

В началото беше само като шумолене на листа.

Но след това шумоленето се засили — докато накрая самите дървета започнаха да съскат към нас.

— Бягайте! — извиках.

Тримата се затичахме по алеята, привели глави. Обувките ни трополяха по паважа. Съскането на дърветата се усилваше и ставаше все по-свирепо.

Стори ми се, че зърнах една дълга черна змия да се извива в тревата до алеята. Но може да е било само сянка.

Продължихме да тичаме даже след като алеята с дърветата остана зад нас и отново се показва слънцето. Пътят правеше завой покрай редица от зловещи на вид статуи. Бяха издялани от камък. Бяха все статуи на ухилени чудовища, със злобно присвирти очи и протегнати напред нокти, сякаш се готвеха да сграбчат минувачите.

Затичах се по-бавно, но не свалях очи от статуите.

Изведнъж чух нисък, злокобен смях.

— Той... идва откъм статуите! — извика Клей. — Да бягаме!

Дали статуите не се втурнаха подире ни? Дали не вдигнаха по-високо ръце? Дали не ни приканваха да ги приближим?

Не бях сигурна. Наведох глава и се затичах по-бързо, а в ушите ми ехтеше злокобният им смая.

И тримата дишахме тежко. Не виждах други посетители наоколо. От доста време не бях виждала и служителите с жълто-зелените

костюми.

Забавихме бяг, когато приближихме следващата табела. На тази имаше стрелка, сочеща в посоката, в която се движехме, и надпис: „ГЛАВЕН ИЗХОД. НЕ СИ ПРАВЕТЕ ТРУДА. НИКОГА НЯМА ДА ИЗБЯГАТЕ“.

Забелязах, че лицето на Клей придоби угрожен вид, докато четеше табелата.

— Това е само шега — рекох му. — Надписите са за забавление.

— Да де — отвърна той, като дишаше тежко.

Люк се прокрадна зад него и изведнъж му скочи на гърба.

— Ей, Клей, искаш ли да ме повозиш?

— Я се разкарай! — кресна му ядосано Клей.

— Стига, момчета — рекох успокоително. — Престанете с глупостите. Нали се опитваме да открием мама и татко.

Но те вече се боричкаха на земята и се заливаха от смях.

— Престанете де! — викнах им. — Ставайте да вървим! — наведох се и дръпнах брат ми за ръката.

Очилата на Клей отхвърчаха. Той се наведе да ги вдигне от тревата. След това продължихме.

Пътят ни отведе до една квадратна градина, пълна с черни цветя. След това спря пред голям черен хамбар. Огледах се, но не виждах накъде продължава пътят. Сякаш наистина свършваше тук.

— Сигурно минава право през хамбара — обясни ми Люк. — Хайде, Лизи! — Той ми махна да го последвам.

Забелязах малка табелка, прикована на стената. На нея пишеше: „ХАМБАРЪТ НА ПРИЛЕПИТЕ“.

— Ей, вътре има ли прилепи? — извиках и почувствах, че по гърба ми преминават тръпки. Обичам животните, но винаги съм се бояла от прилепите.

— Не виждам никакви прилепи — отвърна ми Люк. — Тук е доста тъмно.

Долових странна миризма. Остра и кисела. Идеше откъм хамбара.

Не исках да влизам вътре.

— Побързай, Лизи! — подканни ме отново Люк. — Алеята излиза от другата страна. Не бъди пъзла. Ако искаш, затичай се.

Двамата с Клей прекрачихме прага и надникнахме вътре.

— Не виждам нищо страшно — отбеляза Клей.

Миризмата се усилваше.

— Уф, че гадно мирише — не се сдържах аз. Люк стоеше зад вратата и оглеждаше гредите на покрива.

— Не виждам нищо горе — докладва той.

Вратите на отсрещната страна зееха широко отворени. Трябаха ни не повече от десет секунди, за да претичаме през хамбара и да излезем оттатък.

— Да тръгваме — казах на Клей.

Ускорихме крачка. Миризмата беше почти нетърпима. Спрях да дишам и си стиснах носа с пръсти.

Тъкмо когато се втурнахме към вратата отсреща, тя се затръшна.

Извикахме изненадано и се обърнахме към вратата зад нас. Тя също хлопна.

— Ей! — възкликах ядосано.

— Какво става? — прошепна изплашено Клей.

Озовахме се в непрогледен мрак, по-черен от най-черното.

Резливата миризма ни заля. Взе да ми се гади.

И тогава чух стремително пърхане на крила. Отначало тихо и слабо, после все по-силно и по-близо.

Нещо ме докосна по лицето и аз изпищях.

14

— Махайте се! — викнах ужасено и размахах ръце пред лицето си.

Пърхането се отдалечи, но после отново се върна.

— Прилепи! — кресна ужасено Клей.

Усетих, че ме хваща за ръката.

— Нищо не виждам! — чух гласа на Люк. — Тъмно е!

— Мразя прилепите! — изхленчих.

Нешто просвистя съвсем близо до главата ми.

Пърхането на криле ни заобикаляше от всички страни.

Очите ми постепенно привикваха с мрака и започнах да различавам неясни очертания. Движеха се около нас. Все по-бързо и по-бързо.

Нешто ме докосна по рамото.

— Помощ! — извиках.

Клей започна да пищи:

— Помогнете ни! Помогнете ни!

— Нападат ме! — врещеше Люк.

Отново усетих удар по рамото. Изпищях.

— Помощ! Помощ! — продължаваше да се моли Клей. Виковете му почти бяха заглушени от пърхането на крила.

Прикрих лицето си с ръце и тръгнах към вратата.

Резливата миризма ме задушаваше. Краката ми трепереха от ужас. Пристъпвах с мъка.

И тогава нещо ме дръпна за косата.

Дърпаše все по-силно. Чувах плющене на криле.

Пронизително, пискливо съскане. Отново ме дръпнаха за косата.

Изпищях. Не спирах да пища.

— Нешто ме хвана за косата! — викнах и паднах на колене.

Отново пискливото съскане. Размахах ръце над главата си.

Пръстите ми докоснаха топло, меко телце с пърхащи крила.

Бутнах го, задърпах го от косата си.

— Еееей, помогнете! — извиках.

Плющенето на криле ме заобикаляше от всички страни. Чувах виковете на Люк и Клей. Но идеаха някъде от много далеч.

Нещо пак ме докосна по бузата. Около мен се стрелкаха тъмни сенки. Хамбарът буквально гъмжеше от възбудени, писукащи прилепи.

— Ооох! Помогнете ни! Помогнете ни, моля ви!

Дочух пърхане на криле над главата си.

— Помощ! Помогнете ни!

Но нямаше кой да ни помогне.

15

Прикрих очите си с една ръка, а с другата се опитвах да прогоня досадните животинки.

Задъхвах се, гадеше ми се, едва дишах.

Чух гласа на Люк да ме вика някъде отдалече. Сякаш се намираше зад непроходима завеса от плющащи крила.

И тогава изведнъж в хамбара нахлу слънчева светлина.

Повдигнах глава и видях, че вратите се отварят бавно.

Люк стоеше до тях. Лицето му беше изкривено от уплаха. Той се обърна към мен.

— Аз... само я докоснах и тя се отвори — чух го да обяснява.

Очилата на Клей висяха от едното му ухо. Косата му беше разчорлена. Той се оглеждаше изплашено.

— Къде изчезнаха прилепите? — попита.

Вдигнах очи към гредите.

— А! — извиках от изненада. От прилепите нямаше и следа.

Изправих се и взех да си оправям косата.

— Да се махаме оттук! — заявих решително.

Тримата излязохме от хамбара. Толкова беше приятно отново да сме на слънце!

Кожата все още ме сърбеше от прилепите. Разтърках с ръка раменете и врата си.

— Мразя прилепи! — оплаках се. — Ужасно ги мразя!

— Но там нямаше никакви прилепи — възрази ухилено Люк. — Всичко беше илюзия.

— Какво? Какви ги говориш? — подскочи Клей. — Там имаше прилепи. Усещах ги, чувах ги.

— Това бяха специални ефекти — обясни Люк.

— Не беше специален ефект, когато един от тях ми се заплете в косата — едва не заплаках аз. Само при мисълта за това ме побиха тръпки.

— Специални ефекти и нищо повече — повтори натъртено Люк.

— Но много добре направени. Аз също за малко да се изплаша.

— За малко? — повторих ядосано. Приближих се, протегнах ръка и се престорих, че го душа. — За малко? Чух те да пишиш с цяло гърло, Люк!

Той се освободи от ръката ми и се засмя.

— Знаех, че не е наистина. Виках, за да ви уплаша!

Какъв лъжец! Не му вярвах. Знаех, че се беше уплашил. Сигурна бях!

— Това не бяха специални ефекти, а прилепи! — настоях ядосано.

— Тогава къде изчезнаха, когато отворих вратата? — попита той.

— Хайде да не говорим повече за това — предложи Клей. — Отиваме да търсим родителите ви.

— Добре, добре — съгласих се и се облечих на Люк. — Ти си побъркан, знаеш ли?

Той ми се изплези.

Идеше ми да го фрасна. Но по принцип се старая да не прибягвам до насилие. Ето защо само го оципах по рамото. Той извика от болка.

— Лизи, ти си глупачка. Голяма глупачка си, да знаеш. Да те е страх от изкуствени прилепи!

Не му обърнах внимание и продължих надолу по алеята към входа. Насреща вървяха двама души в костюми на Ужаси и разговаряха оживено.

— Това ли е пътят за главния портал? — попитах ги аз.

Те ни подминаха, без да отговорят.

— Ей! — извиках след тях.

Но двамата продължаваха да разговарят, сякаш не съществувахме.

Слънцето печеше все по-силно. Беше топло и задушно, отникъде не подухваше ветрец.

Изтрих потта от челото си. Все още усещах резливата миризма от хамбара с прилепите. Беше полепнала по ръцете и дрехите ми.

Видях четирима тийнейджъри с бански — две момчета и две момичета. Тичаха през тревата към едно голямо кафяво езеро. До брега

беше поставена табела: „ЕЗЕРОТО НА КРОКОДИЛИТЕ. ПРИЯТНО ПЛУВАНЕ“.

Люк се засмя.

— Ама тия наистина са побъркани!

Спряхме да погледаме младежите, които приближаваха водата.

— Как мислите, дали вътре наистина има крокодили? — попита Клей и прехапа устни.

Свих рамене.

— Вече не знам какво да мисля за този парк.

Продължихме по алеята. След няколко минути познах планиноподобната гърбица на Пързалката на обречените. Малко след това се показва големият, кръгъл площад. Беше почти пуст. Дори продавачът на черни сладоледи бе изчезнал с количката си.

— Къде ли са мама и татко? — попитах.

— Сигурно ни търсят от часове и сега са ни страшно сърдити — рече намръщено Люк.

— Но къде са отишли? — оглеждаше се уплашено Клей. — Трябва да ги намерим.

— Това не са ли те? — попита Люк. Сочеше мъж и жена в сянката на голям каменен фонтан.

Засенчих очи. Жената беше висока, с черна коса. Мъжът беше нисък и рус.

— Да! Те са! — извиках радостно. Затичах се към фонтана и закрещях: — Мамо! Татко!

Момчетата се втурнаха след мен.

— Ехей! Мамо! Татко! — виках щастливо.

Двамата се обърнаха с изненадани изражения.

— О! — извиках разочаровано, когато видях, че не са те. Заковах на място и Люк се блъсна в мен.

— Извинявайте — рекох на сконфузената двойка. —

Помислихме ви за други хора.

Тримата се върнахме на площада. Чувах воя на вълците откъм Селото на върколациите. Количката за сладолед стоеше самотна и изоставена до входа на Пързалката на обречените.

— Къде ли са се дянали? — изхленчи отново Клей. — Започнах да огладнявам.

— Ами да — съгласих се. — Отдавна мина време за обяд.

— Може да са навсякъде — оплакваше се Клей. — Навсякъде из тоя голям парк.

Въздъхнах.

— Хайде да ги потърсим на сянка. Слънцето взе да пече доста силно.

Отправихме се към сянката на Пързалката на обречените. Внезапно отпред се показаха двама Ужаси със зелени костюми. Големите им жълтеникови очи бяха изпъкнали.

Изтичах при тях без да мисля.

— Да сте виждали родителите ни? — попитах задъхано.

Те ме погледнаха учудено.

— Вашите родители? — попита единият.

— Ами да — кимнах. — Майка ми е с черна коса. Баща ми е нисък и русокос.

— Хммм. — Двамата Ужаси се спогледаха.

— Мама носи яркожълта кърпа — добавих.

— А татко е с шапка на „Чикаго клъбс“ — сети се Люк.

— О, да. Точно така — кимна един от Ужасите, който се оказа жена.

— Виждали ли сте ги? — попитах обнадеждено.

Тя кимна.

— Да. Спомням си ги. Тръгнаха си. Преди около половин час.

— Какво? — Не можех да повярвам.

— Помолиха ме да ви предам нещо — добави жената.

— Да ни предадете ли? Какво да ни предадете? — попитах.

— Сбогом — рече тя.

16

— Бъркате нещо! — извиках. — Те няма да си тръгнат.

— Преди около половин час — повтори Ужасът. Тя сви рамене под обемистия си костюм. — Бях до вратата, когато излязоха.

— Но... но... — не знаех какво да кажа.

Двамата Ужаси ни обърнаха гръб и закрачиха към другия край на площада, където имаше бяла барака.

— Ей, почакайте! — извиках и се затичах след тях. — Сгрешили сте. Родителите ни няма да си тръгнат без нас.

Те влязоха в бараката. Вратата се затвори след тях.

Обърнах се към Люк и Клей. Гледаха ме уплашено.

— Сигурно грешат — рекох им. — Мама и татко са още тук. Зная го.

— Тогава защо казаха... — заговори Клей, но не можа да продължи. Виждах, че е много разтревожен. По челото му се стичаха едри капки пот.

Люк направи опит да се пошегува.

— Предполагам, това означава, че сега можем да се забавляваме из целия парк — рече той с пресилена усмивка.

— Много смешно — отвърнах саркастично. — Само че нямаме пари и сме на триста мили от къщи.

— Можем да се обадим на някого — подметна Люк.

— Няма телефони — припомни му Клей. Той сведе глава, пъхна ръце в джобовете си и ни обърна гръб.

— Да бе, вярно — плесна се Люк по челото. — Нали още на входа казаха на татко, че нямат телефони.

— Това е безумие — заговорих разпалено. — Те ни лъжат. Всички Ужаси са лъжци.

— Сигурно това им е работата — успокои ме Люк. — Лъжат, за да ни изплашат до смърт. Все пак сме в Страната на ужасите.

— Трябваше да го нарекат Парка на глупаците — промърмори огорчено Клей.

— Не, мястото си го бива — възрази Люк. — Обичам да ме плашат. Ти не обичаш ли? — Той сръга Клей.

— Не — отвърна тихо Клей. Този път не направи опит да отвърне на закачката.

— Сигурно онази е излъгала за мама и татко — настоявах аз, загледана в бялата барака. — Просто се е опитвала да ни изплаши. Мама и татко са все още някъде тук. Просто трябва да ги открием.

— Хайде, да тръгваме — подкани ни Люк. — Надявам се скоро да ги намерим. Започнах да огладнявам.

Скитахме се из парка часове наред. Претършувахме една мрачна, загадъчна гора и странно селище на чудовища. Минахме покрай карнавалния район с десетина страшни на вид влакчета.

От другата страна на Селото на вампирите се натъкнахме на една сграда, наречена Зоопарк на чудовищата. Отвътре се чуваше ужасяващо ръмжене, вой и стенания. По-нататък видяхме жълта къща с надпис: „МУЗЕЙ НА ГИЛОТИНАТА“. Моля наведете главата си ниско“. Люк искаше да влезе, но двамата с Клей го разубедихме.

Страната на ужасите бе удивително пуста. Само на няколко пъти срещнахме Ужаси със зелени костюми, забързани по някаква тяхна работа. Децата в семействата, които срещнахме, почти винаги плачеха.

Влакчетата в карнавалния район се движеха празни. Всички закусвални и ресторанти също пустееха.

Така неусетно стигнахме другия край на парка. Чувствах се все по-изморена.

Защо никъде не срещнахме мама и татко?

Все някъде трябваше да ги видим.

От известно време Клей не говореше. Виждах, че е много изплашен. Дори Люк вървеше увесил нос и прегърбил рамене. Когато отново излязохме при Езерото на крокодилите, аз също се чувствах доста зле.

— Интересно, какво ли се е случило с децата, които видяхме да влизат в езерото? — попита Люк, загледан към водата. — Дали крокодилите са ги изяли?

— Може би — отвърнах. Въобще не го слушах. Мислех си за мама и татко.

— Ей, вижте! — извика Клей и посочи водата.

Видях два зелено-кафяви дънера да се носят към нас по повърхността. Не се сетих веднага, че са крокодили.

— Брей че са големи! — прошепна уплашено Клей.

— По-добре да се отдалечим — предупредих ги аз.

И тримата стояхме на ръба на езерото. Крокодилите плуваха на сантиметри под повърхността и почти не вдигаха вълнички.

— Мама и татко не биха си тръгнали без нас — повторих, сигурно за стотен път.

— Но нали ги търсихме навсякъде — отвърна унило Люк.

— Не са си тръгнали — настоях. — Никога не биха си тръгнали. И така... — поколебах се. Не смеех да се замисля. Все ме спохождаха страшни видения.

— И така? — повтори Клей.

— И така, няма ги никъде в парка — продължих, — което означава, че им се е случило нещо. Нещо неприятно.

Клей изохка. Люк ме погледна с присвити очи.

— Какво искаш да кажеш, Лизи? — попита той.

— Искам да кажа, че това място наистина е опасно — отвърнах.

— Може би Ужасите, или някой друг, са сторили нещо лошо на мама и татко.

Погледнах към кафеникавите крокодили, които се носеха плавно към нас.

— Това е лудост — промърмори Люк.

Знаех, че е лудост. Но нямах друго обяснение.

— Просто това място не ми харесва — заявих. — Ама никак не ми харесва.

Тъкмо произнесох тези думи, когато някакви яки ръце ме сграбчиха отзад и ме хвърлиха в Езерото на крокодилите.

17

Изпищях.

Чак тогава осъзнах, че не са ме хвърлили във водата.

Ръцете ме стискаха за раменете. Завъртях се.

— Татко! — извиках.

— Лизи! — възклика той. — Къде се загубихте?

— Претърсихме целия парк поне десетина пъти! — обяви мама.

Стоеше в тревата зад нас, опряла ръце на кръста.

— И ние ви търсихме! — извиках.

— Казаха ни, че сте си тръгнали! — добави Люк.

— Уплашихме се — призна Клей.

Всички заговорихме едновременно. Бях ужасно щастлива, че сме се намерили. Виждах, че Люк и Клей също са щастливи.

Бях си представяла, че са им се случили какви ли не ужасни неща. Обикновено не позволявам на въображението си да се развира.

Но Страната на ужасите бе наистина страшно място. Невъзможно беше да не си мислиш лоши неща, докато си тук.

— Искам да се приберем у дома — рекох.

— Намерихте ли телефон? — попита Клей. — Или кола?

Татко поклати глава.

— Не. Никакви телефони. Онзи тип с костюма на чудовище се оказа прав. В целия парк няма нито един телефон.

— Но Ужасите бяха много мили с нас — добави мама. — Казаха ни да не се беспокоим за нищо.

— Просто когато свършим, да отидем при касата на входа — кимна татко.

Мама разроши косата на Люк.

— Повозихте ли се? Какво правихте?

— Много страшни неща — рече ѝ Люк.

— Ама наистина страшни — добави Клей.

— Гладен съм — обяви Люк.

Татко си погледна часовника.

— Отдавна е минало време за обяд. Сигурно всички сте гладни.

— Ресторантите и закусвалните са от другата страна на парка — рече мама.

— Не може ли да се наобядваме и да си тръгваме? — попитах умолително. Все още ме беше страх от това място. Щеше ми се да се махнем надалеч от Страната на ужасите.

— С майка ти през цялото време ви търсихме — рече татко и изтри потта от челото си. — Въобще не сме се забавлявали.

— Нека се качим поне на едно влакче, преди да си тръгнем — каза мама.

— Не, искам да си вървим — запънах се. — Много искам.

— Лизи, какво ти става? — повдигна вежди мама.

— Уплашена е — обясни им Люк. — Тя е голямо шубе.

— Дали няма влакче, което да ни откара право при входа — попита татко. — Ще го вземем, там ще хапнем и си тръгваме.

— Чудесна идея — кимна мама. Тя ме погледна: — Съгласна ли си?

— Ами да — въздъхнах. — Само че всички влакчета и пързалки са толкова страшни. Въобще не са забавни.

Люк се разсмя.

— Може да са страшни за Лизи, но не са за мен и Клей — рече той. — Нали, Клей?

— Малко се изплаших в Хамбара с прилепите — призна Клей.

Обърнахме гръб на езерото и пресякохме поляната. Срецнахме няколко костюмирани Ужаса, които все така разговаряха оживено.

Някъде отдалеч долетя момичешки писък. Същият уплашен вик се повтаряше отново и отново.

После чухме вълчи вой. От скрития в дърветата високоговорител проехтя злокобен смях, който също се повтаряше до безкрайност.

— Все едно че сме във фильм на ужасите — бе коментарът на мама.

— Изпипана работа — добави татко, който продължаваше да държи ръката си на рамото ми.

— Трябваше да пуснат реклами по телевизията — подхвърли мама. — Така щяха да привлекат повече посетители.

Подминахме висока и тясна зелена сграда с надпис отпред: „БЕЗТЕГЛОВНОСТ. Единствените бънджи скокове без въже“.

— Искате ли да ги пробваме? — предложи татко, стисна ме за рамото и ми се усмихна.

— Не съм сигурна — отвърнах.

Люк вървеше на няколко крачки по-напред. Той спря, върна се и каза:

— Мисля, че мама и татко трябва да пробват Пързалката на обречените. Невероятна е!

Нима бе забравил колко беше изплашен?

— Не мисля, че идеята е добра — възразих.

— Защо не потърсим нещо, което не е толкова страшно — подметна Клей.

Татко се засмя.

— Клей, добре ли си прекарваш?

— Горе-долу — отвърна колебливо Клей.

— Аз пък си прекарвам чудесно — обяви Люк.

Алеята изви покрай тясна, кафява река. Милиони дребни насекоми подскачаха върху водната повърхност. Ozарени от лъчите на слънцето, те приличаха на блестящи диаманти.

Малко по-нататък се показа нисък, кафеникав навес за лодки. Зад него във водата покрай пристана бяха подредени издължени канута.

На навеса беше поставен надпис: „РАЗХОДКА С КОВЧЕЗИ. Отпускащо плаване до гроба“.

— Това може да е приятно — каза мама, загледана в малките лодки.

— Мисля, че реката извива към входа на парка — подметна татко. — Хайде да се качим!

Люк извика радостно и се втурна към пристана.

Вървях най-отзад. Качих се на пристана и се огледах. Трябаше да мине известно време, преди да осъзная, че полюшващите се във водата предмети са ковчези!

Бяха изработени от черно полирano дърво. Капациите им бяха изтеглени встрани, та се виждаше облицованата с червен плюш вътрешност. Ковчезите побираха само по един човек.

Усетих, че по гърба ми минават студени тръпки.

— Наистина ли ще се возим в ковчези? — попитах.

— Изглеждат много удобни — кимна мама и ми се усмихна. — Реката е съвсем спокойна, Лизи. Няма нищо страшно.

— Аз съм пръв! — извика Люк и изтича до края на пристана.

Двама костюмирани Ужаси изникнаха отнякъде и се втурнаха да ни помагат да се настаним в ковчезите.

— Излегнете се удобно — посъветваха ни те. — Приятно пътуване.

— Ще ви бъде последното — добави другият и се изкиска зловещо.

Веднага щом се настанихме в ковчезите, Ужасите ги отвързаха и ни тласнаха надалеч от пристана.

И ето ме, излегната в собствения си ковчег.

Цялото ми семейство, подредено в ковчези.

Ковчезите се поклащаха лекичко по повърхността на водата. Погледнах нагоре, към яркосиньото небе. Виждах короните на надвесените над реката дървета.

Беше толкова красиво, че неусетно се отпуснах.

Защо имах предчувствието, че ще се случи нещо ужасно?

18

Както бях излегната по гръб, не можех да виждам другите заради стените на ковчега. Но чух плясъка на техните ковчези наблизо.

— Колко е приятно — обади се мама. — Много отпускащо.

— Скучно ми е! — извика Люк, който беше малко пред мен. — Кое му е страшното?

— Това е просто една приятна разходка с ковчези — обясни татко. — Да не мислиш, че се движим по релси?

— Мога да плавам така с часове — обяви мама.

— Пързалките тук са доста дълги — произнесе замислено Клей.

— Това в небето ястреб ли е? — попита татко. — Виждате ли го?

Засенчих очи от слънцето и огледах небето. Точно над нас кръжеше една тъмна сянка, малко по-голяма от точка.

— Не е ястреб. Сигурно е лешояд! — извика Люк. — Зърнал е ковчезите и чака да впие зъби в плътта ни! — Той се изсмя.

— Люк, откъде ти идват тия ужасни идеи? — попита мама.

— Може би Люк трябва да живее в Страната на ужасите! — подметна татко. — Ще му вземем един от онези зелени костюми, страшно ще му отива!

— Не му трябва костюм! — пошегувах се. Започвах да се чувствам малко по-добре. Разходката наистина беше много приятна. Изведнъж си помислих, че не може да ни се случи нищо лошо, след като сме всички заедно.

Отпуснах се на дъното на ковчега и се загледах замечтано в кръжащата из небето птица. Ковчегът се полюшваше лекичко и разплискваше водата.

Толкова е приятно...

И тихо...

Изведнъж, преди да успея да издам звук, капакът на ковчега се хлопна върху мен. Озовах се в непрогледна тъмнина.

19

— Ей!... — извиках. Гласът ми бе приглушен от дебелия капак.

Чух само глухото тупване от затварянето на останалите ковчези.

— Ей, пуснете ме да изляза!

Забълсках капака с две ръце. Но той не помръдваše.

Поех си въздух и опитах отново. Този път си помагах и с крака.

Въпреки това тежкият капак не се отместваше.

Сърцето ми блъскаше толкова лудо, че се изплаших да не изскочи от гърдите. В затворения ковчег беше горещо и задушно.

— Отворете! Отворете! — крещях.

Опитах се отново да вдигна капака. Чувах глухите викове на Клей от съседния ковчег. Нещастникът крещеше с цяло гърло.

Изгубила сили, започнах да стена уплашено.

„Успокой се, Лизи — взех да си повтарям. — Вземи се в ръце. Това е само една глупава разходка. Всеки момент ще отворят капака.“

Чаках, дишайки на пресекулки. Преbroих до десет.

После още до десет.

Капакът не се отваряше.

Опитах се да затворя очи и да преброя до петдесет. Когато стигна петдесет, рекох си, ще отворя очи и капакът ще се повдигне.

— ... двайсет и две, двайсет и три, двайсет и четири... — броях на глас. Гласът ми звучеше сподавено. Беше ми все по-трудно да дишам. Въздухът беше ужасно застоял.

Спрях да броя на двайсет и пет и отворих очи. Капакът си беше на мястото.

Колко е горещо вътре, помислих си. Няма никакъв въздух. Ще се изпека!

Опитах се да пищя, но от гърлото ми не излезе никакъв звук.

Отвън долитаха само приглушени викове и писъци.

Мама ли пищеше така?

— Това е само една разходка — викнах ѝ аз. — Една глупава разходка по реката. Всеки момент ще отворят капаците!

Но не ги отваряха.

Въздухът бе непоносимо горещ и застоял.

Защо вече не ги отварят?

Защо?

Опитах се да овладея нарастващата паника, но не успях. Цялата треперех неудържимо. Хладна пот бе избила на челото ми.

— Тук нещо не е наред! — извиках. — Капакът трябваше да се отвори, а не се отваря!

Започнах да го удрям трескаво с юмруци. Бълсках толкова силно, че ме заболяха ръцете. Но капакът не помръдваше.

Ковчегът подскачаше и се люшкаше във водата.

Отпуснах обезсърчено ръце. Поех глътка горещ, застоял въздух. Гърдите ме боляха. Тялото ми трепереше.

И тогава почувствах сърбеж по краката. Нещо се движеше нагоре.

Пълзеше бавно.

Нещо дребно, с малки, остри крачета.

— О, не — изстенах аз.

Паяци!

20

Опитах се да се почеша, но ръцете ми не стигаха до там. Не можех да помръдна в тесния ковчег, нито да се наведа надолу.

Исках да изпищя, но вместо това се закашлях.

Гъделът се mestеше нагоре. В този момент капакът на ковчега се отвори. Ярката слънчева светлина ме накара да замижка.

— Ox! — извиках и побързах да седна. Премигвайки от светлината се огледах. Другите също тъкмо сядаха в ковчезите си.

Започнах яростно да се чеша. За моя изненада нямаше никакви паяци. Никакви бублечки.

Ковчегът се бе приближил до един малък кей. Подпрях се с ръце на стените и се изправих.

— Да се махаме оттук! — чух да вика Клей.

— Това беше ужасно! — пищеше майка ми.

Люк мълчеше. Беше пребледнял, черната му коса беше прилепнала към челото.

— Този път стигнаха твърде далеч — заяви татко ядосано. — Ще се оплача.

— Хайде да си вървим! — предложи мама.

Всички се качихме на кея. Помогнах на Клей да излезе от ковчега. След това поех с пълни гърди от свежия въздух.

Татко изтича по кея към площада отвъд него и всички го последвахме.

— Към касите! — извика ни той. — Ей там! — посочи с ръка.

Разходката с ковчези по реката наистина ни бе отвела до входа на парка. Вече виждах портала и редицата от зелени будки зад него.

— Ама страхотна разходчица беше! — рече Клей, като клатеше глава.

— Krakata me сърбят. Помислих, че има мравки — призна Люк.

— Аз пък, че са паяци! — рекох.

— Интересно, как ли го правят? — подхвърли замислено Люк.

— Не ме интересува — отвърнах. — Искам да се махна оттук.
Мразя това място!

— Аз също — призна Клей.

— Този път наистина прекалиха — рече задъхано мама, която тичаше редом с нас. — Какво забавно може да има, когато е толкова страшно? Направо щях да се задуша.

— Аз също — добавих.

— Ей, а как ще се приберем у дома? — сети се изведнъж Люк. — Нали колата ни избухна?

— Може би от управата ще ни уредят кола под наем? — предположи мама. — Нали казаха на баща ти да се върнем пак при касата.

— Не можем ли да спрем за пица? — изхленчи Люк.

— Първо ще се махнем оттук, а после ще мислим за ядене — тросна се мама.

Площадът беше съвсем опустял. Нямаше жива душа наоколо.

Татко изтича при първата каса. Спра и се обърна към нас с разочаровано изражение.

— Затворено — обяви. На прозореца бе спусната метална щора.

Татко дишаше тежко, отдавна не беше тичал толкова дълго. Той отметна с ръка мокрия си перчем.

— Да видим тази — посочи ни следващата каса.

Тръгнахме след него. Но втората каса също беше затворена.

— Чудно — рече Люк и поклати глава.

— Не очакват ли посетители днес? — попита мама. — Как може да е затворено толкова рано?

Татко сви рамене.

— Трябва да питаме някого. — Той се огледа.

Площадът бе все така пуст. Дори Ужасите ги нямаше.

— Да проверим там. — Татко закрачи към една ниска зелена сграда, зад редицата от будки. Приличаше на канцелария.

И тя се оказа затворена.

Татко се почеса по главата.

— Какво става тук? Къде изчезнаха всички? — попита той.

Мама го улови за ръката.

— Странна история — рече тихо.

Погледнах към Люк и Клей. Стояха на алеята пред канцеларията. И двамата бяха напрегнати и мълчаха.

— Сигурен ли си, че при тази каса трябваше да идем? — попитах аз.

— Ами да — отвърна татко. — Нали това е главният вход?

— И къде може да са изчезнали всички? — чудеше се мама, прехапала долната си устна.

— Може да срещнем някого на паркинга — предположих аз. — Пазачът, или някой друг, който да ни каже как да се приберем у дома.

— Добра идея, Лизи — похвали ме татко. Той ме потупа по главата, както правеше, когато бях малко момиче.

Чаках Люк да започне да ми се подиграва. Но той не каза нито думичка. Предполагам, че е бил прекалено притеснен.

— Да вървим — подканах ги аз. Обърнах се и се затичах покрай празните будки. Високата метална порта на Страната на ужасите се издигаше зад последната от тях.

Спрях за секунда да прочета един надпис върху стената на последната будка. Там пишеше: „НЯМА ИЗХОД. Никой не е напускал жив Страната на ужасите!“.

— Ха-ха — изсмях се подигравателно. — Много са им остроумни надписите, нали?

Отново се затичах и стигнах първа портала. Дръпнах го, но той не се отместваше. Ето защо се опитах да го избутам.

Отново не помръдна. Едва тогава забелязах масивната верига, с която бяха заключили вратата.

Преглътнах мъчително и се обърнах към останалите.

— Заключени сме! — съобщих им.

21

— Какво? — Татко ме погледна с объркано изражение. Стори ми се, че не ми повярва.

— Заключили са ни! — повторих. Повдигнах с две ръце массивния железен катинар и го пуснах обратно на мястото му. Той издрънча.

— Но това е невъзможно! — извика мама и вдигна ръце към лицето си. — Не могат да заключват хора вътре в лунапарк!

— Може да е поредната шега — подхвърли Люк. — Тук всичко накрая се оказва шега. Може и това да е така.

Повдигнах отново тежкия катинар.

— Не ми прилича на шега, Люк — рекох обезсърчено.

— Тогава трябва да има друга врата, през която да излезем — заяви мама.

— Може би — кимна татко. — Може да има страничен изход. Аз обаче не видях такъв.

— Какво ще правим сега? — попита Клей с пламнало лице.

— Но къде изчезнаха всички? — обади се Люк през сълзи. — Сигурно са ни забравили! Ето това — забравили са ни!

— Да се опитаме да запазим спокойствие — предложи татко и постави ръка на рамото на Люк. — Няма причини да изпадаме в паника. Мястото е малко странно, но не ми изглежда да е опасно.

— Татко ви е прав — кимна мама. — Няма от какво да се страхуваме. Скоро ще си тръгнем оттук. — Тя се засмя пресилено.

— Веднага щом излезем — обеща татко, — ще ви купя пица и сладолед. Добре ще се посмеем на прекарването си в Страната на ужасите.

— Но как ще излезем? — попита пискливо Люк.

— Ами... — Татко се почеса по брадичката.

— Дали ще можем да прескочим оградата? — рекох.

Вдигнахме очи към върха на желязната ограда. Трябва да беше висока поне пет-шест метра.

— Не мога да я изкача — заяви Клей. — Ще падна!

— Прекалено е висока — побърза да се съгласи мама.

— Лоша идея — промърморих.

Едно пухкаво бяло облаче закри слънцето. Сенките ни ставаха все по-дълги. Взе да захладнява.

Усетих студени тръпки по гърба си.

— Все трябва да има някакъв изход от този глупав парк! — извиках ядосано. Повдигнах катинара и го ударих в желязната врата.

— Почакай, Лизи — спря ме татко. — Ще открием някой от костюмированите работници. Те ще ни кажат как да излезем.

— Уф... тате... — обърнах се и видях, че Люк дърпа баща ми за ръката. — Ето ги, идват.

Всички замръзнахме изненадано, като видяхме Ужасите да пресичат площада. Бяха поне десетина. Движеха се бързо, под строй. Не издаваха нито звук.

Преди секунди площадът беше безлюден. Сега беше изпълнен с Ужаси със зелени костюми, които вървяха към нас, разпръскваха се и се готвеха да ни заобиколят.

Усещах как ме обхваща нарастваща паника. Коленете ми започнаха да треперят. Гледах изплашено приближаващите се редици. Не можех да произнеса нито думичка. Не можех дори да пomerъдна.

— Какво са намислили сега? — проплака Клей с разкривено от страх лице. Той се скри зад баща ми. — Какво ще правят с нас?

22

Всички се скучихме един до друг, докато Ужасите ни приближаваха. Единственият звук беше глухият тропот на обувките им по паважа и дращенето на влачещите се отзад опашки.

— Те са стотици! — прошепна мама. Тя сграбчи татко за ръката. С другата ръка ме прегърна през раменете и ме притегли към себе си.

Бяхме опрели гърбове в металната ограда. Гледахме безпомощно захилените зелени лица и изпъкналите жълти очи, които сякаш ни се присмистваха.

Накрая те спряха — само на няколко крачки от нас.

Площадът потъна в тишина. Потискаща тишина.

Слънцето се бе скрило зад един голям облак. Две едри, черни птици кръжаха в сивото небе.

Гледахме Ужасите и те ни гледаха. Облегнах се на рамото на мама. Усещах, че тялото ѝ трепери.

Поех си дъх и извиках:

— Какво искате? — Гласът ми ме стресна.

Един от Ужасите, млада жена, пристъпи напред.

Опитах се да отстъпя уплашено. Но гърбът ми вече бе опрял в оградата.

— Какво искате? — повторих с разтреперан глас.

Жената местеше поглед по лицата ни.

— Искам да говоря с вас — рече тя развеселено.

— Какво? — подскочих.

— Аз съм управителката на Страната на ужасите. Ние всички искаме да ви благодарим, задето бяхте наши гости днес. — Тя ни дари с топла усмивка.

— Искате да кажете, че можем да си вървим? — попита Люк иззад баща ми.

— Разбира се — ухили му се жената. — Но първо бихме искали да ви благодарим, задето бяхте гости на скритата камера в Страната на ужасите.

Групата Ужаси зад нея избухна в овации и ръкопляскания.

— Какво? Всичко това е било някакво шоу?

— Виждате ли камерите? — Тя посочи два високи пилона на площада.

Вдигнах очи. Едва сега забелязах, че отгоре им са поставени телевизионни камери.

— Искате да кажете, че са ни показвали по телевизията? — извика Люк.

— От момента на вашето пристигане — отвърна управителката.

— Нашите скрити камери ви следяха навсякъде. Като се започне с веселата сцена, в която взривихме колата ви. Не се съмнявам, че нашата домашна публика се е забавлявала на изплашените ви изражения, както и на ужасените ви писъци, докато обикаляхте из Страната на ужасите!

— Я почакайте малко — прекъсна я ядосано татко и пристъпи напред. Беше свил юмруци. — Казвате, че това е някакво телевизионно шоу? Но как ние не сме чували за него?

— Показват ни всяка неделя по канал „Чудовища“ — отвърна жената.

— Аха — кимна татко и сведе поглед. — Ние нямаме кабелна телевизия.

— Трябва да се свържете — обясни му жената. — Изпускате страшно интересни и не по-малко страшни предавания по канал „Чудовища“!

Останалите Ужаси започнаха да ръкопляскат и аплодират.

— Както и да е, вие се представихте чудесно — продължи управителката, като ни разглеждаше с жълтеникавите си очи. — Много се забавлявахме с вас. За благодарност на паркинга ви очаква съвършено нова кола!

Нови ръкопляскания и аплодисменти от Ужасите.

— Нова кола? Та това е чудесно! — възклика Люк.

— А това означава ли, че можем да си тръгнем? — попита Клей. Жената кимна.

— Разбира се. Време е да си вървите. Изходът е ей там, през онази врата.

Тя посочи една висока, зелена сграда близо до оградата. Видях жълта врата от едната ѝ страна.

— През жълтата врата — инструктира ни Ужасът. — И благодаря още веднъж, задето бяхте гости на скритата камера в Страната на ужасите!

Изпроводени от ръкоплясканията на останалите Ужаси, ние закрачихме към жълтата врата.

— Не мога да повярвам, че през цялото време са ни давали по телевизията! — мърмореше мама.

— Освен това ще получим нова кола! — подскачаше щастливо Люк. Той се хвърли на гърба на Клей и едва не го събори.

Засмях се. Хубаво беше да видя отново стария Люк.

— Трябва да си включим кабелна! — рече Люк на татко. — Искам да видя този канал „Чудовища“. Сигурно е страхотен!

— Май наистина трябва да си го поръчаме, за да се видим — съгласи се мама.

Първа стигнах до жълтата врата и я отворих. Влязох в просторна стая с бели стени, озарена от ярките светлини на тавана.

— Това ли е изходът? — попитах учудено. Веднага щом и петимата се озовахме вътре, вратата се затръшна.

Сетне светлините угаснаха.

— Добре дошли в Състезанието на Страната на ужасите! — прокънтя нечий глас от високоговорителите.

— Какво? — завъртях се слепешката с надежда да зърна поне мъничко светлина в абсолютния мрак.

— Имате точно една минута, за да преодолеете Трасето с чудовищата — прокънтя отново гласът. — Моля, не забравяйте, че играта приключи. Този път е наистина. Заложен е собственият ви живот!

23

— Измамиха ни! — чух гневния вик на татко. След това той добави с цяло гърло: — Да изчезваме оттук!

— Бягайте! — избумтя гласът от колоните. — Остават ви петдесет и пет секунди живот.

Татко започна да вика отново. Изведнъж просветля и пред нас се появи отвратително, четириръко същество.

— Оооох! — извиках уплашено.

Чудовището беше с размерите на горила, имаше големи зелени очи и гъста, рижава козина, която заобикаляше лицето му. От устата му капеше слюнка. То разтвори паст и ни показа два реда остри зъби и виолетовите си венци.

— Не стойте там! Бягайте! Това е състезание! — проехтя нетърпеливо гласът. — Остават ви петдесет секунди! Поне се затичайте малко!

Чудовището изръмжа заплашително и се наведе към нас. То разтвори широко уста, готово да ни погълне. Ръцете му пореха въздуха.

Бях твърде изплашена, за да помръдна.

Но изведнъж почувствах, че нечия ръка ме сграбчва и започва да ме дърпа.

Беше татко. Опитваше се да ми помогне.

Чак сега чух писъците на момчетата. Мама изтича покрай мен и едва не се спъна.

— Бягайте! Бягайте! — ехтеше гласът, по-силен от момчешките писъци.

Не виждах накъде тичам. Светлината бе твърде слаба, бях заобиколена от сенки.

Чудовището нададе оглушителен рев. Запуших уши и продължих да бягам.

Четирите му закривени лапи се пресегнаха към татко. Пропуснаха го.

Профучахме край него.

За да се изправим срещу две гигантски птици, високи поне три метра. Приличаха на кранове. Те грачеха и размахваха грамадните си крила. Звукът, който издаваха, наподобяваше плющащи на вятъра знамена.

— Ооох! Помощ!

Аз ли крещях така?

Дали вече не бях попаднала в прегръдката на тези грамадни, топли, перушиести крила? Дали не бях смазана? Задушена?

— Не, моля ви!

Как да се освободя?

Дали мен преследваха шест ръмжащи свинеподобни същества със заострени бивни, които стърчаха от зурлите им?

Писъците и ужасените викове на моето семейство се възнасяха над плющенето на птичите криле, ръмженето на чудовището и грухтенето.

Чух вика на татко. Видях го в здрача, опитващ се да се освободи от прегръдката на четириръкото чудовище.

— Не! — изкрещях на свой ред, когато почувствах, че нещо топло се увива около глезната ми. Змия, покрита с козина!

Изпищях отново и заритах като подивяла, а змията отхвърча в тъмнината.

Но преди да успея да се отдалеча, друга косматая змия се уви около краката ми и ме стисна здраво.

Наведох се и я задърпах с ръце, а тя съскаше злобно.

Хвърлих я настрани.

— Бягайте! Бягайте! — ехтеше гласът от високоговорителите. — Остават ви двайсет секунди живот!

Нови чудовища изникнаха пред нас. Отвратителни жълтеникави гущери, с издължени, черни езици. Подскачащи топки с козина, които издаваха ръмжащи звуци и показваха заострени зъбки.

Съскащи змии, гигантски бръмчащи насекоми със светещи в червено очи и още от грухтящите зъбати свине. След тях се появи едно гигантско мечкоподобно същество, което вървеше насреща ни на два крака. То отметна назад кръглата си черна глава и се изсмя като хиена, махайки с лапи във въздуха.

— Помогнете! — чух вика на Люк. И тогава го видях да изчезва, обгърнат от крилете на гигантската птица.

Птицата нададе победоносен вик, докато притискаше брат ми към гърдите си.

— Десет секунди! — проехтя гласът.

— Не! — извиках. Хвърлих се към птицата, сграбчих крилата и ги задърпах.

Люк успя да се изпълзне от хватката и двамата побягнахме заедно.

Чудовищата ръмжаха, пляскаха с криле, грухтяха и ревяха.

— Дали... ще успеем? — попита Люк с изтънял гласец.

Нямах възможност да отговоря.

Две грамадни лапи ме сграбчиха през кръста, повдигнаха ме във въздуха и след това ме тръшнаха на пода.

Тупнах по корем. Челото ми се удари в земята.

Замаяна и стресната от болка, вдигнах глава навреме, за да видя едно грамадно слоноподобно създание, което се готвеше да ме смаже с огромния си космат крак.

Няма да успея, рекох си.

Няма да успея.

24

Огромният крак увисна над мен. Чудовището се наслаждаваше на момента.

Всичко се случваше като на забавен кадър.

Исках да помръдна. Исках да се претърколя встрави.

Но ударът в земята ме беше оставил без дъх. Лежах като парализирана и гледах как кракът на чудовището се спуска към мен.

— Ооох! — изстенах. Все още не можех да си поема въздух. Не можех и да помръдна.

Вече усещах топлината на чудовищния крак. Подушвах сладникавия му мириз.

Кракът ме притисна в корема.

Затворих очи и зачаках да дойде болката.

Пронизително електрическо иззвънняване ме накара отново да отворя очи.

Звънът отекна из цялото помещение.

Чудовището повдигна тежкия си крак от тялото ми. Подът се разтърси под него, когато започна да се отдалечава.

Жива ли съм? — питах се.

Или само сънувам, че живея.

Чудовището наистина ли си тръгна, без да ме смачка?

Звънът отекваше в ушите ми. После изведнъж спря. Високоговорителите изпращаха.

— Времето изтече! — обяви женски глас.

Гласът на управителката на Страната на ужас.

— Времето изтече! — повтори тя. — Какво вълнуващо състезание!

Изпъшках и се надигнах, останала без сили. Огледах се. Всички чудовища бяха изчезнали.

— Страхотна битка — продължаваше да говори управителката.

— Имаме ли оцелели?

— Да, имаме — отвърна й дълбокият, басов глас.

— Колко са оцелелите? — попита жената.

— Трима — рече гласът. — Трима оцелели от общо петима.

25

По тялото ми преминаха студени тръпки.

Отворих уста в ням вик и скочих на крака.

Трима от петима?

Значеше ли това, че двама от нас са мъртви?

Гърдите още ме боляха. Коленете ми трепереха. Озърнах се в здрава на стаята, търсейки отчаяно някой от останалите.

В средата на помещението видях Клей и Люк. Бяха се прегърнали и вървяха замаяно към отсрещната стена.

— Ей!... — опитах се да ги повикам. Но гласът ми беше само сподавен шепот.

Къде бяха мама и татко?

Тях ли са убили чудовищата?

Трима от петима. Трима от петима.

— Неееееее! — най-сетне си възвърнах гласа и нададох болезнен писък, който отекна в стените.

— Извинете. Малка грешка — обади се басовият глас. — Всъщност са петима оцелели от петима участници.

— Петима от петима! — възклика управителката. — Нов рекорд! Никога досега не сме имали подобно постижение. Хайде, всички да ги аплодираме!

Поех си дъх и го задържах, опитвайки се да овладея треперенето.

Всичко е наред! — рекох си. Мама и татко са живи.

И тогава ги видях. Бяха прегърнали Люк и Клей и вървяха към мен.

— Живи сте, значи! — извиках и се втурнах насреща им. — Живи сте!

Петимата се скучихме в средата на помещението, прегръщахме се и плачехме.

На ръката на татко имаше дълбока кървава рана. Едно от чудовищата го бе клъвнало с клюн.

Но като се изключи това, всички бяхме невредими.

— Сега какво? — попита Люк разтреперан. — Ще ни пуснат ли вече?

— Няма да им позволя да се отърват безнаказано — заяви татко ядосано. — Не могат да постъпват така с хората. Не ме интересува дали ни показват по телевизията!

— Тези чудовища бяха истински! — възкликах и се разтреперих. — Не бяха изкуствени. И наистина се опитваха да ни убият.

— Но как ще се измъкнем? — настояваше Люк. — Дали ще ни пуснат?

Всички заговорихме едновременно, с уплашени гласове.

Изведнъж блеснаха светлините и озариха цялото помещение. Гласът на управителката прекъсна развлечения ни разговор.

— Нека поздравим нашите победители с аплодисменти! — рече тя жизнерадостно.

Всички извикахме, когато подът под краката ни се наклони. Сграбчих татко за ръката и започнах да се свличам настрани.

Подът се завъртя като гигантска чиния. Напуснахме стаята и се озовахме отново на площада.

Все още замаяна, скочих на крака, а управителката на Страната на ужасите вече бързаше насреща, за да ни поздрави. Тълпата от Ужаси зад нея ръкопляскаше и подвикваше окуражаващо.

— Не може да постъпвате по този начин с нас! — креснах ѝ аз.

Бях толкова ядосана, че не знаех какво правя. Чувствах се като пощуряла.

Скочих към жената, сграбчих я за маската и започнах да я дърпам с двете си ръце.

— Не можете да постъпвате така! Просто не можете! — крещях аз. — Искам да ти видя лицето! Искам да те видя коя си!

Дръпнах маската с всичка сила.

И тогава изпищях, защото осъзнах истината.

26

Това не беше маска!

Захиленото, чудовищно лице беше нейното лице.

Тя не беше облечена в костюм на чудовище. Нито един от Ужасите не носеше костюм.

Отстъпих назад и вдигнах ужасено ръце, за да се предпазя.

— Вие... вие наистина сте чудовища! — промълвих.

Те ми кимнаха, с доволни усмивки на грозните си лица. Жълтите им очи ме гледаха възторжено.

— Вие всички сте чудовища! — изкрещях. — Но... нали казахте, че това е телевизионно шоу!

Управителката ми се облещи с жълтеникавите си очи.

— Щастлива съм да ви осведомя, че това е най-гледаното шоу по канал „Чудовища“ — произнесе тя зарадвано. — Благодарение на участници като вас и вашето семейство. Канал „Чудовища“ се гледа от над два miliona чудовища по целия свят.

— Но... но... — не знаех какво да кажа и отстъпих назад.

— Хората невинаги го приемат на сериозно — продължи тя. — Те идват в Страната на ужасите и си мислят, че всичко е една голяма шега. Те се смеят на табелите в парка. Смеят се на влакчетата и атракционите. Но за нас всичко това е съвсем сериозно. Съвсем.

Баща ми пристъпи до мен, размахвайки гневно юмруци.

— Не можете да постъпвате по този начин с невинни хора! — извика той. — Не можете да ги вкарвате в парка, да ги измъчвате, да ги...

— О, съжалявам — прекъсна го жената и поклати голямата си зелена глава. — Времето ни за тази седмица изтече. Колкото и да ми е тъжно, дойде моментът да кажем сбогом на нашите специални гости за седмицата.

— Но, почакайте... — викна татко и вдигна ръце.

Тълпата от Ужаси пое мълчаливо напред. Не ни оставаше друго, освен да вървим с тях.

— А сега, приятели, ще ви покажа по какъв начин ние тук, в Страната на ужасите, казваме *сбогом* по време на шоуто „Скрита камера“ — обяви управителката.

Татко се опита да забави крачка и да се възпротиви, но неколцина Ужаси отзад се бълснаха в него. Изтикваха ни напред, към кръглото, виолетово езеро отвъд площада.

Не можехме да ги надвием. Просто бяха твърде много.

Не можехме да избягаме. Бяха ни заобиколили.

Подкараха ни като овце на заколение. След няколко секунди вече стояхме на брега на езерото.

Откъм езерото се надигаше неприятна, задушлива миризма. Виолетовата течност бълбукаше и гъргореше, издавайки зловещи звуци.

— Пуснете ни да си вървим! — извика пискливо Люк. — Искам вкъщи!

Управителката се направи, че не е чула молбите му, и пристъпи на брега на бълбукащото езеро.

— Раздялата винаги е тъжна — поде тя. — Ето защо се опитваме да се пошегуваме с тези, които си отиват.

— Пуснете ни да си вървим! — молеше се Люк.

Татко положи ръка на раменете му и се опита да го успокои.

Всички вперихме очи в управителката, която вдигна един голям камък и го протегна над бълбукащото езеро.

— Гледайте — покани ни тя с усмивка.

И пусна камъка в езерото.

В мига, когато докосна повърхността, той бе засмукан вътре с отвратителен звук.

— Виждате ли колко е лесно да се сбогуваме? — попита жената, като се обърна към нас. — А сега, сами ли ще скочите, или трябва да ви бутаме?

27

Ужасите тръгнаха мълчаливо към нас. Все по-близо и по-близо.

Клей заотстъпва назад, спъна се в крака ми и едва не падна в гъргорещото виолетово езеро. Сграбих го за ръката и го задържах, докато си възвърна равновесието.

И петимата стояхме на ръба на езерото.

Неприятната миризма ме заля. Призля ми. Гъста, лепкава слуз се плискаше до краката ми, сякаш се опитваше да ме сграбчи за глазена.

— Мамо! Татко! — извиках. Не знаех какво очаквах да направят. Бяхме безпомощни.

Нямаше да ни позволяят да избягаме.

Без да осъзнаваме, бяхме се хванали за ръце.

— Ще скочите ли, или... или трябва да ви бутнем? — повтори въпроса си управителката.

— Ужасно съжалявам — прошепна ни татко, без да ѝ обръща внимание. — Ужасно съжалявам, че ви доведох тук. Аз... аз... нямах представа... — Той мълкна и сведе глава.

— Татко! Вината не е твоя! — извиках и го стиснах за ръката.

И в този миг ми хрумна една идея. Глупава идея. Налудничава идея.

Знаех, че трябва да опитам. Това беше единствената идея, която имах.

„Хората се смеят на всичко в парка — ни беше казала управителката. — А за нас е на сериозно.“

„Съвсем сериозно.“

„Ужасно сериозно...“

Тя стоеше пред нас, нетърпелива да види как ще скочим в гъргорещото езеро, където ни очакваше смъртта.

Знаех, че това е последната ни възможност. Знаех, че е безумие.

Но също така знаех, че трябва да опитам.

Пристъпих бързо напред, пресегнах се към управителката и я оципах силно по ръката.

28

Тя отвори уста и извика изненадано.

Опита се да си дръпне ръката. Но аз я държах и щипех все по-силно.

— Завръщането на Лудия пинчер! — извиках, припомнила си досадния лозунг на Люк.

Големите ѝ жълти очи се ококориха.

— Не! — замоли се тя.

Още по-силно. Още по-силно.

И тогава аз извиках, защото тя отвори уста и въздухът напусна гърдите ѝ с остро изсъскване.

Отскочих назад.

В мига, когато започна да издишва, тялото ѝ се сви като спукан балон.

Зяпнах от изненада, когато тялото на управителката се сви на земята.

Гневен ропот се надигна сред тълпата Ужаси.

— Надуйте я! — крещеше един от тях. — Надуйте я незабавно!

Те взеха да подскачат около нас, да ръмжат и да отправят заплахи.

— Щипете наред! — извиках на семейството си. — Щипете ги! Не помните ли оня глупав знак „Щипането забранено“? Никак не е бил глупав — от щипането Ужасите се пукат!

Един от Ужасите пристъпи напред, разперил ръце, с намерение да ме бутне в езерото. Ощипах го силно по ръката и само след няколко секунди той се сви на земята.

Чух съскане на въздух отляво и забелязах, че Люк също се бе справил с един от Ужасите.

Фъшиши! Още един Ужас се сви на паважа.

Колко малко им трябваше.

Площадът се изпълни с уплашени викове и стенания. Ужасите се обърнаха и побягнаха. Разпръснаха се из парка като погнати диви

животни и само писъците им долитаха до нас.

Въздъхнах облекчено и ги изпратих с доволен поглед.

— Видяхте ли колко лесно било? — обърнах се към моето семейство.

Но не мисля, че някой въобще ме чу. Те подскачаха, прегръщаха се и крещяха радостно.

— Да изчезваме оттук! — предложих. Обърнах се и се затичах към портала. Останалите ме последваха.

Вратата беше отворена. Предполагам, че я бе отворил някой от Ужасите, уверен, че ние скоро ще свършим на дъното на виолетовото езеро.

Без да поглеждаме назад, изтичахме на пустия паркинг. И спряхме.

— Няма нито една кола — промърморих. Във вълнението си бях забравила, че колата ни беше взривена.

Въздъхнах изнурено. Чувствах се, сякаш и от мен са изпуснали въздуха.

— Сега какво ще правим? — попитах, оглеждайки грамадния пустеещ паркинг.

— Не можем да вървим пеша — оплака се Люк. — Как ще се измъкнем оттук?

— Автобусите! — извика мама и посочи с ръка. Обърнах се и погледнах към виолетово-зелените автобуси, подредени в далечния край на паркинга. Сияеха ярко на следобедната светлина на слънцето.

— Ами да! — възклика радостно татко. — Ще подкараме един от тях!

Затичахме се към другия край на паркинга.

— Моли се да са оставили ключовете на таблото — рече ми татко по пътя. — Това е единственият ни шанс!

— Побързайте! — викна отзад Люк. — Те идват!

Сърцето ми подскочи в гърдите. Обърнах се към вратата.

И наистина, цяла тълпа Ужаси излизаше от парка и се насочваше след нас.

— Откажете се! — чуха виковете им. — Не можете да избягате!

— Никой не може да избяга оттук! — крещеше друг.

— Побързайте! — подканни ни Люк. — Ще ни настигнат!

29

Следвани по петите от Ужасите, които крещяха и ни заплашваха, ние тичахме презглава към рейсовете.

Сърцето ми тупкаше почти толкова силно, колкото и маратонките по паважа. Болеше ме гърлото, усещах и остра болка в хълбока.

Но продължавах да тичам.

— Не можете да избягате!

— Спрете веднага!

— Предайте се!

Гневните викове на Ужасите ехтяха все по-близо. Не смеех да се обърна, за да проверя колко са близо.

Вратата на най-близкия автобус беше отворена. Татко стигна пръв до нея и скочи вътре.

Последваха го мама и двете момчета.

Моторът се закашля, изръмжа и се запали в мига, когато изтичах нагоре по стълбите. Вратата на автобуса се хлопна зад мен.

— Татко, ключовете! — извиках сподавено.

— Да! — кимна той. — Бяха ги забравили! Дръжте се!
Потегляме!

Той натисна педала за газта и автобусът подскочи напред. Запрепъвах се по пътеката и тупнах на седалката до Люк и Клей.

— Побързай! Идват! Близо са вече! — крещяха едновременно Люк и Клей.

— Няма страшно! — успокояваше ги татко. — В безопасност сме! Скоро ще се махнем от това място!

— Да! — извиках щастливо. — Да!

Всички започнахме да надаваме радостни писъци. Викахме, докато излязохме от паркинга и се отправихме към магистралата.

Смеехме се и викахме през целия път до вкъщи.

Пътуването отне много часове, но и това не можеше да ни стресне. Бяхме в безопасност! Измъкнахме се!

Беше вече нощ, когато татко спря автобуса пред нашата къща.

— У дома, най-сетне у дома! — пропя той радостно.

Всички наскочахме през вратата. Спрях и поех с пълни гърди хладния въздух. Миришеше на свежест и на цветя. Луната озаряваше ярко моравата пред къщата.

И тогава го видях. Един от Ужасите се бе вкопчил отзад в автобуса.

— О, не! — извиках.

— Какво правиш там? — попита го татко.

— Така ли се вози през целия път? — не можеше да повярва Люк.

Отскочих назад, когато Ужасът се пусна и тупна на земята. Жълтеникавите му очи ни оглеждаха заплашително. Той тръгна към нас.

Клей и Люк се скриха зад татко. Устата на мама увисна от уплаха.

— Какво искаш? — извиках.

Той протегна зелената си ръка.

— Заповядайте — рече. — Забравихме да ви дадем безплатни пропуски за следващата година!

БРЕГЪТ НА ПРИЗРАЦИТЕ

1

Не помня как стигнахме до гробището. Помня, че небето притъмня — и после се озовахме там.

Двамата със сестра ми Тери подминахме няколко редици стари, напукани и покрити с мъх надгробни камъни. Беше лято, но над земята се беше спуснала влажна сивкава мъгла, от която повяваше хлад.

Разтреперих се и се загърнах по-плътно с якето.

— Тери, почакай! — извиках. Както обикновено сестра ми бързаше напред. Гробищата винаги са я възбуджали. — Къде си? — едва не ревнах.

Напрегнах очи. Едва различавах очертанията й през сивата мъгла. Тери спираше за няколко секунди пред всеки от надгробните камъни.

Прочетох думите, изписани върху един камък в краката ми:

В памет на Джон,
син на Дейниъл и Сара Нап,
който почина на 25 март 1766 г.
на 12 години и 22 дни

Странно, рекох си. Това хлапе е било на моята възраст, когато е умряло. През февруари навърших дванайсет. В същия месец Тери стана на единайсет.

Забързах нататък. Отнякъде повя студен вятър. Затърсих между редовете от стари гробове дребната фигура на сестра ми. Беше изчезнала в гъстата мъгла.

— Тери? Къде се изгуби?

— Тук съм, Джери — долетя отговорът.

— Къде? — попитах, докато стъпвах по гнилите листа. Вятърът се завъртя около мен.

Някъде отблизо долетя тих вой.

— Трябва да е куче — промърморих полугласно.

— Джери! — Гласът на Тери сякаш идеше от хиляди мили.

Повървях още малко, сетне се подпрях на един надгробен камък.

— Тери! Почакай ме де! Спри да щъкаш наоколо!

Пак този страховит вой.

— Не вървиш накъдето трябва — извика ми Тери. — Тук съм.

— Страхотно. Много ти благодаря — троснах се аз. Защо си нямах сестра, която да харесва бейзбол, вместо да ме влачи по гробища?

Вятърът довяваше странни, шептящи звуци. Облак изсушени листа ме бълсна в лицето. Затворих очи.

Когато ги отворих, видях Тери, клекнала до малък гроб.

— Не мърдай — рече тя. — Ей сега идвам.

Заобиколих няколко паметника и застанах до нея.

— Стъмва се вече — казах. — Да си вървим от тук.

Обърнах се. Направих крачка и... нещо ме сграбчи за глазена.

Изпищях и направих опит да се освободя. Но хватката се затягаше.

Ръка. Протягаща се от калта до гроба. Изпищях отново. Тери също пищеше. Ритнах силно и се освободих.

— Бягай! — крещеше Тери.

Вече се носех презглава.

Докато двамата с Тери тичахме през мократа трева, отдолу изскачаха зелени ръце: Щрак! Щрак! Прас! Прас!

Ръцете се надигаха. Протягаха се към нас. Хващаха ни за глазените.

Свърнах наляво. Щрак! Отскочих надясно. Прас!

— Бягай, Джери! Бягай! — врещеше сестра ми. — Вдигай високо крака!

Чувах маратонките ѝ да тропат зад мен. След това чух ужасен вик:

— Джери! Хванаха ме!

Обърнах се задъхан. Две яки ръце я бяха сграбчили за глазените.

Замръзнах неподвижно, втренчил очи в сестра ми, която се дърпаше отчаяно.

— Джери, помогни ми! Не искат да ме пуснат!

Поех дъх с пълни гърди и се хвърлих към нея.

— Хвани се за мен — наредих ѝ и протегнах ръце.

Изритах всяка от ръцете, които я държаха. Но те не помръдваха, не я пускаха.

— Аз... не мога да се помръдна! — проплака Тери.

Почвата под краката ми се разтърси. Погледнах надолу и видях от земята да се подават още ръце.

Задърпах Тери за китката.

— Тичай! — изкрештях ѝ истерично.

— Не мога!

— Разбира се, че можеш! Опитай пак! Oxxx! — изстенах, когато и в моите глезени се вкопчиха две ръце.

Сега и аз бях тяхен пленник.

И двамата бяхме паднали в капана.

2

— Джери! Какво ти става? — попита ме Тери.

Премигнах. Сестра ми стоеше до мен върху една скалиста площадка на брега. Погледнах към спокойните води на океана под нас и поклатих глава.

— Уф. Ама че странна работа — промърморих. — Спомних си един кошмар отпреди няколко месеца.

Тери ме погледна начумерено.

— Сега пък какво беше?

— Ами за гробището — отвърнах. Обърнах се и погледнах към малкото гробище в покрайнините на боровата гора, което бяхме открили преди няма и половин час. — Сънувах, че от земята се подават зелени ръзце и ни сграбчват за краката.

— Трева — отвърна Тери. Тя отметна назад един кичур. Като се изключи, че е с няколко сантиметра по-висока от мен, инак си приличаме като брат и сестра. И двамата имаме кестеняви коси, луничави лица и кафяви очи.

Една-единствена разлика — Тери има трапчинки на бузите, когато се усмиваш, аз нямам. Слава на Бога.

Няколко минути се разхождахме по брега. На места боровата гора стигаше почти до водата.

— Може би си спомняш съня, защото си нервен — рече замислено Тери. — Нали знаеш? Задето цял месец ще сме далеч от дома.

— Може и тъй да е — съгласих се. — Никога не сме отсъствали толкова дълго. Но какво може да ни се случи тук? Брад и Агата са наистина страховитни.

Брад Садлер е наш далечен братовчед. Стар далечен братовчед ще е по-точно. Татко казва, че Брад и жена му Агата били стари още когато той бил дете!

И двамата са много забавни и дейни за възрастта си. Ето защо, когато ни поканиха да им гостуваме в къщата им в Ню Ингленд на

брега на океана, двамата с Тери се съгласихме ентузиазирано. Идеята ни се стори великолепна — особено сравнена с възможността да останем в тесния, задушен апартамент в Ню Джърси, където живеехме.

Пристигнахме с влак тази сутрин. Брад и Агата ни чакаха на перона и ни откараха в боровата гора, където беше тяхната къща.

След като си разопаковахме багажа и обядвахме, Агата предложи:

— А сега, деца, защо не се поразходите наоколо? Има толкова много интересни места.

Ето как двамата се озовахме на брега.

Тери ме сграбчи за ръката:

— Ей, хайде да се върнем и да разгледаме онова малко гробище!

— предложи тя ентузиазирано.

— Ами... не знам.

Сънят все още бе жив в спомените ми.

— О, я стига. Няма да срещнем никакви зелени ръце. Обещавам ти. Обзалагам се, че има много интересни надгробни камъни.

Тери обожава да изследва стари гробища. Въобще обича всякакви страшни неща. Все чете книги на ужасите. Най-стрannото е, че първо прочита последната глава.

Прави го, защото иска да узнае тайната. Не може да търпи да не знае отговора.

Сестра ми има милион интереси, но разходките из стари гробища са най-стрannото ѝ хоби. Понякога залепва оризова хартия върху надписите и драска отгоре с химикал, за да ги отпечатат.

— Ей! Почакай! — извиках я.

Но Тери вече тичаше към крайбрежното гробище.

— Побързай, Джери — подканни ме тя. — Не бъди такова шубе.

Последвах я по брега и в боровата гора. Миришеше на смола. Гробището започваше веднага след първите дървета. Беше заобиколено от порутена каменна ограда. Пъхнахме се през един тесен отвор в нея.

Тери се зае да разглежда паметниците.

— Брей. Някои от тези надписи са ужасно стари — обяви тя. — Виж тоя пример.

Тя посочи един малък камък. Отпред бяха изрисувани череп с криле от двете страни на темето.

— Това е ръката на смъртта — обясни сестра ми. — Много стар пуритански символ. Страшничко, а? — Тя се наведе и прочете надписа: „Тук лежи тялото на г-н Джон Садлер, който напусна този живот на 18 март 1642 г., навършил 38 години“.

— Садлер. Като нас — рекох. — Брей. Интересно, дали не ни е роднина. — Направих някои бързи изчисления. — Ако е така, този Джон Садлер трябва да ни е пра-пра-пра-прадядо. Умрял е преди 350 години.

Тери вече се беше преместила на следващия камък.

— Този тук е от 1647, другият — от 1652. Мисля, че нямам толкова стар надпис. — Тя изчезна зад един висок надгробен камък.

Вече знаех къде ще прекараме целия месец. Но за днес ми стигаше да се мотая из гробища.

— Тръгвай. Хайде да се разходим по брега — рекох и се огледах за Тери. — Ей, Тери? Къде изчезна? — Надникнах зад високия камък.

Нямаше я там.

— Тери? — Океанският бриз разлюля клоните над нас. — Тери, престани, чуваш ли? Нали знаеш, че не харесвам тия номера.

Главата на Тери се показа иззад един камък.

— Защо? Плашиш ли се?

Не ми харесваше усмивката на лицето ѝ.

— Кой, аз ли? Никога.

Тери се изправи.

— Добре, пъзльо. Но утре пак ще се върна тук. — Тя ме последва надолу към скалистия бряг.

— Интересно, какво ли ще видим там — мърморех, докато се оглеждах.

— О, я погледни това. — Тери се наведе и откъсна някакво жълто диво цвете, щръкнало между два камъка. — Обикновена петлюга — обяви тя. — Странно име за диво цвете, нали?

— Вярно — съгласих се. Второто хоби на Тери Садлер са дивите цветя. Къса ги и ги поставя между страниците на дебелите книги да изсъхнат.

Тери се намръщи.

— Какъв ти е проблемът сега?

— Непрестанно спираме. Искам да огледаме всичко наоколо. Агата каза, че там долу има един малък плаж, където може да плуваме.

— Добре, добре — отвърна тя и завъртя очи.

Вървяхме още известно време и стигнахме малък пясъчен залив. Но и тук камъните бяха повече от пясъка. От водата се подаваше дълъг, скалист вълнолом.

— Питам се това за какво може да е — рече Тери.

— За да задържи пясъка — обясних аз.

Готовех се да подхвана една кратка лекция за крайбрежната ерозия, когато Тери неочаквано възклика:

— Джери, погледни! Виж там! — Сочеше към високия каменист хълм до брега. Сгушена сред камъните, на върха на една широка площадка се виждаше тъмна пещера.

— Хайде да се изкатерим и да влезем в пещерата — предложи тя разпалено.

— Не, почакай! — изведнъж си спомниха какво ми казаха мама и татко тази сутрин, когато се качвахме на влака: да държа под око Тери и да не ѝ позволявам да измисля разни налудничави идеи. — Може да е опасно — казах. — Аз съм по-големият от двама ни. Освен това съм и по-разумният.

Тя се начумери.

— О, я стига — рече и се затича към основата на скалата. — Поне ще я погледнем отблизо. По-късно ще попитаме Брад и Агата дали може да се качим.

Последвах я неохотно.

— Добре де, добре. Ако си мислиш, че старците ходят по пещери.

Докато се приближавахме, започнах да осъзнавам, че пещерата е доста голяма. Никога не бях виждал по-голям вход, освен в едно списание за скаути.

— Интересно, дали някой живее там — бърбореше развлнувано Тери. — Някой отшелник например. — Тя сви ръце на фуния и извика:

— Exoooo!

Понякога Тери е голяма досадница. Представяте ли си, да живеете в пещера и някой да ви крещи отвън?

— Exoooooooo! — повтори отново сестра ми.

— Да си тръгваме — подканих я.

И тогава от вътрешността на пещерата долетя протяжно изсвирване.

Двамата се спогледахме.

— Брей! Какво беше това? — прошепна Тери. — Бухал?

Преглътнах.

— Не мисля. Бухалите спят денем.

Отново този звук. Протяжно изсвирване от вътрешността на пещерата.

Какво можеше да е това? Вълк? Койот?

— Обзала гам се, че Брад и Агата вече се питат къде сме — прошепна Тери. — Може би трябва да вървим.

— Да. Права си. — Обърнах се и понечих да тръгна. Но отново чухме звука. Този път беше по-силен.

Засенчих очи с длан и погледнах нагоре.

— Не! — сграбчих Тери за ръката, когато мярнах една сянка — грамаден прилеп се носеше право към нас и съскаше злобно, беше с ококорени кървясили очи и щръкнали зъбки.

3

Прилепът се стрелна надолу. Беше толкова близо, чу усетих полъха, вдигнат от крилете му.

Двамата с Тери се проснахме на земята. Прикрих глава с ръце.

Сърцето ми бълскаше лудо, толкова силно, че не чувах пърхането на криле.

— Ей, къде изчезна? — попита Тери.

Отворих очи. Зърнах прилепа да кръжи високо в небето. Той описа дъга и полетя надолу. Летеше към нас, но се удари в скалите наблизо. Черните му криле продължаваха да пърхат отчаяно.

Надигнах се бавно, все още с разтуптяно сърце.

— Какво го накара да падне? — попитах разтреперан. Приближих се към животинчето.

Тери ме задържа.

— Стой настрани. Прилепите разнасят бяс, не знаеш ли?

— Не смятам да го пипам — рекох. — Исках само да го погледна отблизо. Никога не съм виждал истински прилеп. — Сигурно моето хоби щеше да е науката. Обичам да изучавам различни животни.

— Внимавай, Джери — предупреди ме сестра ми. — Ако хванеш бяс, здравата ще загазиш.

— Благодаря за загрижеността — промърморих подигравателно.

Спрях на три-четири крачки от прилепа.

— Уха! Не мога да повярвам! — извиках.

Тери избухна в смях.

Не беше прилеп. Беше хвърчило.

Облещих се. Двете червени очи бяха изрисувани върху хартията. Едно от крилете се бе скъсало при удара в камъка.

И двамата се наведохме да разгледаме останките.

— Внимавай, хапе! — викна момчешки глас зад нас.

Двамата с Тери подскочихме от изненада. Обърнах се и видях момче на нашата възраст, изправено на един камък. Държеше в ръката си канапена топка.

— Ха-ха. Голяма шега — рече подигравателно Тери.

Момчето ни се усмихна, но не отговори. Приближи се към нас. Видях, че има лунички по носа, също като мен, и кестенява коса като моята. Обърна се към скалите и извика:

— Хайде, може да идвате!

Откъм скалите се приближиха още две деца: момичето беше на наша възраст, а момчето — около петгодишно. Момчето имаше къса руса коса и сини очи и ушите му бяха щръкнали. Момичето беше с кестенява коса, завързана на плитка. И тримата имаха лунички по лицето.

— Вие роднини ли сте? — попита ги Тери.

Високото момче, онова, което се появи първо, кимна с глава.

— Да. Ние сме Садлерови. Аз съм Сам. Това е Луиза. А този малкият е Нат.

— Брей — възкликах. — И ние сме Садлерови. — Представих Тери и себе си.

Сам не изглеждаше впечатлен.

— Наоколо има доста Садлерови — обясни той.

Известно време се разглеждахме. Не ми се сториха особено дружелюбни. Но после Сам ме изненада, като попита искам ли да хвърляме камъчета по водата.

Последвахме го до скалистия бряг.

— Наблизо ли живеете? — поинтересува се Тери.

Луиза кимна.

— Вие какво правите тук? — запита тя. Гледаше ни с подозрение.

— На гости сме у едни братовчеди. Ще стоим месец — обясни й Тери. — И те са Садлерови. Живеят в една малка къща зад фара. Познавате ли ги?

— Разбира се — потвърди Луиза, без да се усмихва. — Тук всички се познават.

Взех един гладък камък и го метнах върху водата. Три подскока. Не беше зле.

— С какво се забавлявате тук? — попитах.

— Берем къпини и се разхождаме по брега — каза Луиза, без да откъсва очи от водата. — После се обърна към мен. — Защо? Вие какво правихте днес?

— Нищо. Току-що пристигаме — отвърнах ѝ и се засмях. — Е, нападна ни едно хвърчило.

Те също се засмяха.

— Аз пък ще ходя в гробището да снемам отпечатъци от надписите по камъните — похвали се Тери. — И ще събирам диви цветя.

— В гората е пълно с красиви цветя — рече ѝ Луиза.

Гледах как Сам хвърля „жабки“ по водата. Седем подскока.

Той се обърна и ми се усмихна.

— Всичко е от тренировки.

— Не е лесно да се тренира в апартамент — промърморих.

— Тъй ли? — рече Сам.

— Живеем в Хобокън — обясних. — В Ню Джърси. Там няма много езера.

Тери посочи пещерата.

— Ходили ли сте там? — попита тя.

Нат зяпна. Лицата на Сам и Луиза се изопнаха от изненада.

— Шегуваш ли се? — попита Луиза.

— Не сме я и доближавали — отвърна Сам и изгледа многозначително сестра си.

— Никога ли? — изненада се Тери.

И тримата поклатиха глави.

— И защо? — интересуваше се Тери. — Какво толкова ви плаши?

— Да, наистина — намесих се. — Защо не сте влизали вътре?

Очите на Луиза се ококориха.

— Вярвате ли в призраци? — попита тя.

4

— Да вярваме в призраци? Глупости! — отговори Тери.

Мълчах. Зная, че призраците не съществуват. Но ако учените грешат?

Разказват се толкова много истории за призраци по целия свят, как може да не съществуват?

Сигурно затова лесно се плаша, когато попадам на непознати места. Струва ми се, че вярвам в духовете. Разбира се, никога няма да го призная пред Тери. Тя се прави на голям учен. Ще има да ми се присмива!

Трите деца се скучиха около нас.

— Я стига — тросна се Тери. — Вие да не би да вярвате?

Луиза пристъпи напред. Сам се опита да я дръпне, но тя му махна с ръка.

— Ако се приближите до пещерата, може и да си промените мнението — рече тя, присвила очи.

— Да не искаш да кажеш, че там има призраци? — попитах. — И какво правят? Излизат през нощта ли?

Луиза понечи да отговори, но Сам я прекъсна.

— Трябва да вървим — настоя той и побутна другите двама.

— Ей, почакайте! — викнах след тях. — Искаме да чуем за призраците!

Те ускориха крачка. Видях, че Сам се кара на Луиза. Сигурно ѝ беше сърдит задето бе споменала онази история с призраците.

Те изчезнаха надолу по брега.

В този момент откъм пещерата отново долетя изсвирането.

Тери ме погледна.

— Сигурно е вятърът — предположи тя.

Не ѝ повярвах. Тя също изглежда не си вярваше.

— Защо не попитаме Брад и Агата за пещерата? — предложих.

— Добра идея — кимна Тери. Дори тя изглеждаше малко уплашена.

Къщата на Брад и Агата е на няколко минути път от пещерата. Стърчи самотно в края на боровата гора и гледа към фара.

Изтичах до тежката дървена врата и я побутнах. Надзърнах в малкото преддверие. Дъските на старата къща поскърцваха, докато стъпвах по тях. Таванът беше нисък, можех да го докосна, ако се изправя на пръсти.

Тери вървеше след мен.

— Тук ли са?

— Не мисля — отвърнах, докато се оглеждах.

Заобиколихме дивана и широката каменна камина и погледнахме в кухнята. До нея беше складът, където щях да спя аз. На горния етаж бе спалнята на Агата и Брад и една малка стаичка, в която настаниха Тери. От стаята на Тери към задния двор се спускаше стръмна стълба.

Тери погледна през прозореца.

— Ето ги. В градината са!

Видях Брад при лехата с домати. Агата простираше някакви дрехи зад него.

Изтичахме до вратата на кухнята.

— Къде бяхте вие двамата? — попита Агата.

С Брад имаха побелели коси и очи, които изглеждаха безцветни. Бяха толкова крехки и чупливи. В сравнение с тях аз приличах на бикоборец.

— Разхождахме се по брега — отговорих.

Коленичих до Брад. На лявата му ръка липсваха два пръста. Каза ни, че паднал във вълчи капан като млад.

— Долу в скалите видяхме една пещера. Вие знаете ли я? — попитах.

Той изсумтя и продължи да бере доматите.

— Точно до брега е, на една скала — добави Тери. — Не може да не сте я виждали.

Чаршафите на Агата плющяха на вятъра.

— Време е за обяд — рече тя, сякаш не бе чула въпроса за пещерата. — Тери, ще дойдеш ли вътре да ми помогнеш?

Тери ме погледна и сви рамене.

Обърнах се към Брад. Тъкмо щях да продължа да го разпитвам за пещерата, когато той ми подаде кошницата с набраните домати.

— Ако обичаш, отнеси ги на Агата.

— Добре — рекох и последвах Тери вътре.

Кухнята беше малка и тясна. От едната страна бе шкафът с умивалника. От другата — печката и хладилникът. Агата вече бе намерила работа на Тери да подрежда масата въгъла.

— Тери, скъпа — обясняваше тя, — ако искаш да си набереш богородички, ще ги намериш на голямата ливада до морския фар. Тъкмо сега цъфтят. Там също има и жълтурчета.

— Страхотно! — възклика ентузиазирано Тери.

Не зная какво толкова ѝ харесват тези цветя.

Агата забеляза кошницата с домати на рафта.

— О, чудесно! Какви хубави домати! — Тя отвори чекмеджето и извади един стар нож. — Защо не ги нарежеш, ще ги добавим към зелената салата.

Сигурно съм се начумерил.

— Не обичаш ли зелена салата? — попита Агата.

— Не особено — отвърнах. — Да не съм зайче.

Агата се засмя.

— Прав си. Защо да разваляме чудесните домашни домати с маруля? Ще нарежем само тях и ще им сложим малко сос.

— Това вече е по-добре — кимнах и взех ножа.

Няколко минути слушах как Агата и Тери си говорят за цветя с надежда отново да изникне въпросът за пещерата. Нямах късмет. Зачудих се защо нашите роднини не желаят да говорят по този въпрос.

След обяда Брад извади едно старо тесте карти и се зае да ни покаже как се играе на вист. Това е една стара игра, за която не бях чувал досега.

Брад положи доста усилия да ни научи на правилата. После двамата с него играхме срещу Тери и Агата. Всеки път, когато бърках, а това ставаше доста често, той размахваше пръст към мен. Сигурно за да не ми се тръсне сърдито.

Когато се наиграхме, отидохме да си легнем. Още беше рано, но бях изморен. Денят беше дълъг и имах нужда от почивка. Леглото се оказа твърдо, но заспах веднага щом положих глава на възглавницата.

На следващата сутрин двамата с Тери излязохме в гората да берем цветя.

— Какво ще търсим сега? — попита сестра ми и изритах една купчина изсъхнали листа.

— Индиански лулички — отвърна Тери. — Приличат на малки, розово-бели костици, щръкнали от земята. Наричат ги също трупни цветя, защото живеят от останките на мъртвите цветя.

— Уф. — Изведнъж си спомних щръкналите ръце в моя гробищен сън.

Тери се засмя.

— Тези цветенца ще ти харесат — рече тя. — Те са научна загадка. Бели са заради недостига на хлорофил. Нали знаеш. Онова, което прави листата зелени.

— Колко интересно — промърморих презрително и завъртях очи.

Тери продължи с лекцията.

— Агата каза, че индианските лулички растели само на сенчести места. Приличат по-скоро на гъби, отколкото на цветя. Най-стренното при тях е, че с течение на времето почерняват. Затова искам да си хербализирам няколко.

Трябва да призная, че този път ме заинтригува. Обичам чудостите на природата.

Взех да надзъртам под гъсталаците.

— Навлязохме доста навътре в гората. Сигурна ли си, че сме там, където ни праша Агата?

Тери кимна. Тя посочи един паднал дъбов дънер.

— Това ни е ориентирът. Гледай да не го изгубиш.

Загледах се в голямото дърво.

— Дали да не го разгледаме по- внимателно? — предложих. — Току-виж около него открием индиански лулички.

Коленичих до извитите като змии корени и разрових шумата. Нямаше цветя. Само червеи и бублечки. Отвратително.

Хвърлих око през рамо към Тери. Тя също не беше открила нищо.

И тогава забелязах с крайчеца на окото нещо бяло да се подава от земята. Наведох се да го разгледам по- внимателно.

Имаше късо стъбло, щръкнало нагоре. Стъблото беше покрито с навити на фунийки листа. Дръпнах го, но не поддаде.

Дръпнах по- силно.

Стъблото тръгна да излиза, повличайки със себе си рохкавата почва.

Едва сега осъзнах, че това не е стъбло. Приличаше на корен. Корен с листа.

Странно.

Изтеглих го още малко. Оказа се доста дълъг.

Задърпах по-силно. Още по-силно.

Странният корен измъкна голяма буца пръст.

Погледнах надолу към дупката, която бях направил, и от устата ми изскочи сподавен вик.

— Тери, ела бързо! — извиках пресипнало. — Открих скелет!

5

— Какво? — Тери изтича при мен.

И двамата се изправихме мълчаливо.

Скелетът, който бях открил, лежеше на една страна с прилежно подредени кости. Кухите му очни ябълки бяха втренчени в нас.

— Ч-човешки ли е? — запелтечи шепнешком Тери.

— Не, освен ако хората нямат четири крака, умница! — отвърнах.

Тери ококори очи и ме погледна.

— Тогава какво е това?

— Някакво едро животно — обясних. — Може да е елен.

Наведох се и го разгледах отблизо.

— Не. Не е елен. Има пръсти на краката, а не копита.

Огледах черепа, който беше доста голям и имаше остри резци. Когато бях деветгодишен, проявях голям интерес към скелетите.

— Мисля, че е на куче — обявих.

— На куче? — повтори Тери. — О, горкичкото кученце. Как според теб е умряло?

— Може да го е нападнало друго животно.

Тери се наведе до мен.

— Защо някой ще яде куче?

— Защото са богати на белтъчини! — пошегувах се.

Тя ме сръга.

— Джери! Дръж се сериозно. Кое животно яде кучета?

— Вълкът може би. Или лисицата — рекох замислено.

— Вълкът и лисицата няма ли да строшат някои от по-малките кости? — попита тя. — Виж, скелетът е напълно запазен.

— Може да е умряло от старост — подметнах. — Или някой го е заровил тук.

— Ами да. Може въобще да не е нападано — кимна Тери. Лицето й отново възвръщаце цвета си.

Постояхме смълчани около минута над скелета, замислени за кучето.

Пронизителен животински вой ни накара да подскочим едновременно. Ужасният звук отекна надалеч в гората.

Запушихме уши, защото воят ставаше все по-силен.

— К-какво беше това? Какво издава тези отвратителни звуци? — закрещя Тери.

Погледнах я и вдигнах рамене. Не знаех.

Знаех само, че идва към нас.

6

Воят секна също тъй внезапно, както бе започнал.

Видях ги веднага щом погледнах през рамо. Сам, Нат и Луиза се бяха спотаили зад близкото дърво. И се смееха.

Озъбих им се. Веднага се сетих, че те бяха издавали звуците. За какви се мислеха тези?

Посмяха се доста дълго. Не можех да повярвам, че една тъпа шега е в състояние да ги забавлява толкова време.

Погледнах към Тери. Беше се изчервила. Моите страни също пламтяха. Сигурно и аз се бях изчервил.

Когато най-сетне спряха да се смеят, поканих ги да дойдат и да погледнат скелета.

Сега беше техен ред да се ококорят.

Сам пръв изцъкли очи. Луиза извика уплашено. Нат, най-малкият, сграбчи сестра си за ръкава и започна да хленчи.

Тери бръкна в джоба на джинсите си и извади кърпичка.

— Не се плаши — успокои го тя, като му попиваше сълзите. — Това не е човешки скелет. Трябва да е на някое куче.

Тези думи накараха Нат да се разреве с цяло гърло.

Луиза го прегърна през раменете.

— Шшшт — рече му тя. — Успокой се.

Но Нат не можеше да се овладее.

— Зная какво е станало с това куче — хлипаше той. — Убил го е някой призрак. Кучетата надушват призраките. Те винаги лаят, когато ги усетят.

— Нат — обади се тихо Тери, — призраките не съществуват. Те са измислица.

Сам пристъпи напред и поклати глава.

— Грешиш — рече той на Тери, присвил очи. — В тези гори има доста скелети. Все жертвии на призрака. Той оглозгва костите и ги оставя да се въргалят ей така.

— О, не говори глупости, Сам — възрази сестра ми. — Да не искаш да кажеш, че в гората живеят призраци?

Сам я гледаше, без да отговори.

— Е, какво, има ли ги? — настоя Тери.

Изведнъж лицето на Сам се промени. Очите му се разшириха от ужас.

— Ето го! — извика той и вдигна ръка. — Точно зад теб!

Изпищях и сграбчих Тери за ръката.

Но в същия миг се досетих, че пак са ме надхитрили. Кога най-сетне ще престана да се хващам на шегичките на Сам?

— Вас двамата лесно може да ви уплаши човек — захили се той.

Тери сложи ръце на кръста и го погледна свирепо.

— Момчета, какво ще кажете да сключим мир? Тия шеги започват да стават много тъпи.

Всички погледи бяха вперени в Сам.

— Добре де. Съгласен. Мир — промърмори той. Но усмивката не слизаше от лицето му. Не знаех дали го казва на сериозно.

— Сам, разкажи ни на нас двамата с Джери малко повече за този твой призрак — настоящ Тери. — Сериозно ли говореше, когато каза, че той е убил кучето, или това беше поредната ти прочута шега?

Сам изрита една купчина пръст.

— Някой друг път — промърмори той.

— Някой друг път? Защо не сега? — попитах.

Луиза понечи да каже нещо, но Сам я дръпна встрани.

— Да вървим — нареди той рязко. — Веднага.

На лицето на Тери се четеше объркване.

— Но аз мислех...

Сам закрачи към дърветата, като дърпаше Луиза след себе си.

Нат се затича да ги догони.

— ЧАО — извика Луиза. — До скоро.

— Видя ли? — почти извика Тери. — Те наистина вярват, че в гората има призраци. Не искат да говорят за това и си тръгнаха.

Погледнах надолу, към скелета на непознатото животно.

Беше съвсем оглозган.

Оглозган от призрак.

Тези думи прокънтяха в главата ми.

Загледах се в щръкналите от черепа зъби. После обърнах глава.

— Да се връщаме в къщата — рекох.

Открихме Брад и Агата да седят в люлеещите се столове под сянката на едно дърво. Агата режеше праскови в една голяма дървена купа, а Брад я гледаше.

— Обичате ли сладкиш с праскови? — попита Агата.

Двамата с Тери отвърнахме, че ни е любимият.

Агата се усмихна.

— Довечера ще ви направя. Не зная дали баща ви е казвал, че моят сладкиш с праскови е истински специалитет. Намерихте ли индиански лулички?

— Не — отвърнах аз. — Но открихме скелет на куче.

Агата започна да реже малко по-бързо и острието на ножа се плъзгаше между навлажнените ѝ от сока пръсти.

— О, боже — промърмори тя.

— Що за животно ще убие куче? — попита Тери.

— Да не би в гората да се въдят вълци и койоти?

— Никога не съм ги мярвал — отвърна припряно Брад.

— Тогава как ще обясниш скелета? — попитах. — Беше съвсем оглозган.

Агата и Брад си размениха обезпокоени погледи.

— Нямам представа — повдигна рамене Агата. Хряс. Хряс. Хряс. — Брад? Ти да знаеш нещо?

Брад продължаваше да се люшка напред-назад.

— Май не.

Не знаели, значи, рекох си аз.

— Запознахме се с три деца — продължих. Разказах им за Сам, Нат и Луиза. — Те казаха, че ви познават.

— Ами да — кимна Брад. — Съседи са ни.

— Казаха също, че кучето го е убил призрак.

Агата остави ножа, облегна глава назад и се засмя тихичко.

— Това ли казаха? О, боже. Подигравали са ви се. Умират да разправят истории за призраци. Особено най-големият — Сам.

— Така си помислих и аз — вметна Тери и ме изгледа.

Агата кимна.

— Те са добри деца. Трябва да ги поканите някой път с вас. Може заедно да берете къпини.

Брад се изкашля. Разглеждаше ме с безцветните си очи.

— Твърде голям си, за да се връзваш на приказки за духове, нали?

— Ами да. Предполагам — отвърнах неуверено.

Прекарахме остатъка от деня да помагаме на Брад в градината. Плевенето не влиза в представите ми за забавление. Но след като Брад ни показва кои растения са полезни и кои не, двамата с Тери си поиграхме добре, особено с инструментите, които ни даде.

Същата вечер ядохме сладкиш с праскови за десерт и той беше страшно вкусен. Агата и Брад искаха да им разкажем за училище и за нашите приятели.

След вечеря Брад ни покани да играем на вист. Този път се справих далеч по-добре. Брад ме заплаши с пръст само един-два пъти.

Не ми беше никак лесно да заспя. Пердото на прозореца бе съвсем прозрачно и луната грееше право в лицето ми. Имах чувството, че ме осветяват с прожектор.

Опитах се да си скрия лицето с възглавницата, но не можех да дишам. Тогава закрих очите си с ръце, но скоро ръцете ми започнаха да изтръпват.

Дръпнах чаршафа над главата си. Така бе далеч по-добре.

Затворих очи. Щурците вдигаха ужасна врява.

Изведнъж чух нещо да се удря отвън в стената. Трябва да е клон от дърво, рекох си.

Още едно тупване. Пъхнах се малко по-навътре под завивките.

Когато за трети път чух шума, въздъхнах и отметнах чаршафа.

Станах и огледах бавно стаята. Нищо.

Пак легнах.

Дъските на пода до вратата изскърцаха.

Обърнах се към прозореца.

Нещо помръдваше зад пердетата.

Нещо бледо. Призрачно.

Дъските изскърцаха отново и призрачната фигура се люшна към мен.

8

Отворих уста и нададох нисък, дрезгав писък. Дръпнах чаршафа над главата си.

Стаята потъна в тишина. Треперех неудържимо.

Къде беше призракът?

Надникнах изпод чаршафа.

Иззад пердете се подаде Тери.

— Хвана се — прошепна тя.

— Ах, ти, гадино — рекох сподавено. — Как можа да го направиши?

— Лесно — отвърна тя през смях. — Май доста се наплаши от всички тия приказки за призраци.

Изръмжах гневно, но не отговорих. Сърцето ми още туптеше.

Тери приседна на края на леглото. Уви се по-плътно с нощница.

— Просто не можах да се удържа — рече извинително. — Дойдох да си побъбрим, но като те видях да лежиш, завит презглава, почувствах непреодолимо изкушение.

Погледнах я свирепо.

— Следващия път си избери някой с твоя щур акъл — казах ядосано. — Бях се завил презглава, защото не можех да заспя.

— Аз също — призна тя. — Матракът ми е на бучки. — Тя погледна през прозореца. — Освен това си мислех за призраци.

— Ей, нали твърдеше, че не вярваш в тях?

— Зная. Наистина не вярвам в призраци. Но Сам, Луиза и Нат очевидно вярват.

— И какво от това?

— Исках да разбера причината. Ти не искаш ли?

— Не особено. Не ме е грижа, дори ако никога вече не ги срещната.

Тери се прозя.

— Луиза изглежда приятно момиче. Много по-дружелюбна е от Сам. Мисля, че можем да я накараме да ни разкаже за призраците. Днес едва не се изпусна.

— Не ти вярвам, Тери — отвърнах и дръпнах чаршафа до брадичката си. — Нали чу какво каза Агата? Сам обича да си измисля разни истории.

— Не мисля, че това е измислена история — възрази Тери. — Зная, че трябва да подхождаме към въпроса научно. Но според мен, Джери, тук стават странни неща.

Не отговорих. Спомних си оглозгания животински скелет.

— Утре сутринта пак ще ги питам за призрака — обяви Тери.

— Откъде знаеш, че ще се появят?

Тери се усмихна.

— Винаги се появяват, нали? Където и да сме, и те са там. Как мислиш, дали ни преследват?

— Надявам се, че не — рекох.

Тери се разсмя.

— Ти си такъв пъзльо.

— Не съм! — подскочих аз.

Тери започна да ме дразни:

— Пъзльо! Пъзльо! Пъзльо!

Сграбчих я за ръката и я извих.

— Вземи си думите обратно — наредих ѝ аз.

— Добре, добре — развика се тя. — Предавам се.

— И никога вече няма да ме наричаш „пъзльо“?

— Никога!

Веднага щом я пуснах, тя изтича до вратата.

— Ще се видим утре, пъзльо! — извика. След това се скри в кухнята.

На закуска Агата ни попита:

— Деца, днес какво смятате да правите?

— Ще поплавваме, предполагам — отвърнах и погледнах към Тери. — Долу на брега.

— Внимавайте с прилива — предупреди ни Брад. — Вдига се висока вълна, може да повлече и възрастен човек навътре.

Двамата с Тери се спогледахме. Досега май не бяхме чували Брад да произнася две изречения едно след друго.

— Ще внимаваме — обеща Тери. — Може да се разхождаме, вместо да плуваме.

Агата ми подаде очукана желязна кофичка.

— Вземи, ако искаш да си събираш миди.

След няколко минути, въоръжени с кофичката и две дебели плажни кърпи, ние с Тери заситнихме по пътеката към брега.

Катерехме се и слизахме по скалите, докато стигнахме едно място недалеч от песьчливия бряг и пещерата.

Тук се спуснахме право надолу и излязохме до неголяма локва с морска вода, пълна с водорасли, само на няколко крачки от брега. Локвата бе голяма колкото детската вана.

— Ей, Джери! — възклика Тери. — Тук има тонове миди. — Тя пъхна ръка във водата и извади една морска звезда. — Виж колко е тъничка. По-малка е от дланта ми. Може да е бебе.

Когато я обърна, крачетата на звездата помръднаха.

— Здрави, малка, сладка морска звезда — пропя Тери.

— Ще ида да взема кофичката — казах аз. Върнах се нагоре между скалите, където си бяхме оставили багажа.

Познайте кой беше вече там и ровичкаше из нещата ни.

— Намери ли си нещо? — попитах грубо.

Сам вдигна бавно глава.

— Тъкмо се чудех на кого са тия кърпи — рече той безгрижно.

Нат и Луиза се подадоха зад купчина камънаци.

— Къде е Тери? — попита Луиза.

Махнах към водата.

— Долу, при една локва. — Сграбчих кофичката.

Тримата ме последваха. Тери ги посрещна с усмивка. Личеше си, че се радва да ги види.

— Вижте какво намерихме тук — похвали се тя. Беше наредила по края на локвата морската звезда, няколко миди и един рак.

Скупчихме се да ги огледаме.

— Не са ли сладки? — попита Нат.

Той се изкиска.

Прекарахме няколко минути надвесени над животинките. Нат ни разказа всичко, което знаеше за раците. Накрая Луиза го прекъсна.

— Искам да чуя за призраците — подхвана направо Тери и погледна Луиза.

— Няма много за казване — отвърна Луиза. Тя хвърли уплашен поглед на Сам.

Той ли я беше предупредил да не говори?

Тери не се отказваше толкова лесно.

— Къде живее този ваш призрак? — попита тя.

Луиза и Сам се спогледаха.

— Хайде бе, деца. Все някъде трябва да живее!

Нат погледна към брега и пещерата. Вятърът разроши русата му коса. Той шляпна една зелена муха, кацнала на ръката му.

— На брега ли живее? — питаше Тери.

Нат поклати глава.

— В пещерата? — подметнах аз.

Нат стисна устни.

— Ето това е — кимна Тери. — Живее в пещерата. — Тя се засмя триумфално. — Какво друго?

Лицето на Нат поруменя. Той се скри зад Луиза.

— Не исках да им казвам — прошепна.

— Няма нищо — успокои го Луиза и го погали по главата. Тя се обърна към нас. — Този призрак е много стар. Никой не го е виждал да излиза.

— Луиза! — сказа Сами. — Не мисля, че трябва да говорим за това.

— Защо да не говорим? — тросна се Луиза. — Те имат право да знаят.

— Но те дори не вярват в призраци — настояващия Сами.

— Може пък да си променим мнението — намеси се Тери. — А вие сигурни ли сте, че този призрак съществува? Виждали ли сте го с очите си?

— Виждали сме скелетите — отвърна Луиза.

Нат подаде глава иззад нея.

— Призракът излиза по пълнолуние — обяви той.

— Още не го знаем със сигурност — възрази Луиза. — Казват, че от край време обитавал онази пещера. Хората твърдят, че бил на триста години.

— Но щом не сте го виждали — попитах, — откъде знаете, че е в пещерата?

— Виждали сме нощем вътре да трепка светлина — обясни Сам.

— Светлина? — повторих. — О, я стига! Това не значи нищо. Може да е бил някой от града с фенерче.

Луиза поклати глава.

— Светлината не беше такава. Съвсем различна беше.

— Е, трепкащите светлини и скелетът на кучето не са достатъчни, за да ме убедят — рекох. — Мисля, че просто се опитвате да ни изплашите. Но този път няма да се хвана на номера ви.

— Не е и необходимо — отвърна Сам. — Забавлявайте се. — Той повдигна рамене и поведе братчето и сестра си обратно към гората.

Веднага щом се скриха Тери ме сръга в хълбока.

— Джери, защо го направи? Тъкмо щях да изкопча всичко от тях. Поклатих глава.

— Не виждаш ли, че се опитват да ни изплашат? Няма никакъв призрак. Поредната тъпа шега.

Тери ме изгледа строго.

— Не съм сигурна — промърмори тя.

Вдигнах поглед към грамадната дупка в скалата. Въпреки напичащото слънце по гърба ми пробяга хлад.

Дали пък горе наистина не се спотайваше някой древен призрак? И да е така — исках ли да узная истината?

За обяд Агата направи страхотна пилешка яхния. Изядох почти всичко, с изключение на морковите и граха. Не обичам зеленчуци.

Двамата с Тери й помогнахме да измие чиниите.

— Джери, една от плажните кърпи я няма — каза ми Агата. — И двете ли взехте от брега?

— Май и двете — отвърнах.

— Да не сме я забравили долу? — рече Тери.

Опитах се да си спомня.

— Не, не мисля. Ще ида да погледна.

— Не си прави труда — рече Агата. — Навън се стъмва. Утре ще идеш.

— О, няма нищо — отвърнах. Хвърлих кърпата, с която бършех чиниите, и изтичах през задната врата, преди да успеят да ме спрат.

Предпочитах да съм на въздух. В тясната кухня направо се задушавах. Нямаше място да се обърна.

Слязох по пътеката към брега, щастлив, че мога поне за малко да остана сам. Тери е чудесна сестра и двамата се разбираме отлично. Но понякога обичам да съм сам.

Намерих голямата скала, до която тази сутрин бяхме оставили багажа, но от кърпата нямаше и следа. Може Сам да я е взел, помислих. Решил е да се загърне с нея и да ни изплаши.

Погледнах нагоре към входа на пещерата.

Какво?

Премигнах и неволно пристъпих напред.

Каква беше тази трепкаща светлина?

Пристипих още една крачка. Сигурно луната се отразяваше, рекох си.

Не. Не беше луната.

Направих още няколко крачки. Не можех да откъсна очи от трепкащата светлинка, призрачно бледа, озаряваща черната паст на пещерата.

Сам! — сетих се. Трябва да е Сам. Качил се е горе и пали кибритени клечки. Надява се пак да се вържа.

Можех ли да се изкатеря горе?

Маратонките ми затъваха в мекия пясък.

Дали да се кача? Да се кача ли?

9

Да. Трябаше да се кача горе.

Светлината ставаше все по-ярка, сякаш ме викаше.

Въздъхнах, прескочих локвата и започнах да се катеря нагоре по скалата.

Пещерата бе разположена високо, между две обли издатини. На няколко пъти се подхълзнах, докато стигна по-близката издатина.

Площадката бе озарена от лунна светлина. Какво бе казал Нат за луната? Че призракът излиза при пълнолуние.

Преодолях издатината и продължих нагоре.

Сега вече виждах съвсем ясно трепкащата светлинка.

Скалите бяха влажни и хълзгави.

— Ох! — извиках, когато за миг усетих, че губя опора под краката си. Дребни камъчета се търкулнаха надолу по склона.

Сграбчих отчаяно един щъркнал между камъните корен. Успях да се задържа, докато отново намеря опора за краката си.

Спрях и си поех дъх.

След това продължих да пълзя бавно нагоре. Пещерата бе точно над мен. Още десетина крачки и съм там.

Изправих се и зяпнах.

Какъв беше този шум зад мен?

Замръзнах неподвижно. Чаках и се ослушвах.

Има ли някой там?

Дали не е призракът?

Не се наложи да чакам дълго.

Една студена, лепкава ръка ме сграбчи за врата.

10

Издадох сподавен вик и се задърпах.
Студените пръсти охлабиха хватката си.
— Шшшт — прошепна Тери. — Аз съм.
Изръмжах ядосано.
— Какво си мислиш, че правиш?
— Няма значение — рече тя. — А ти какво си мислеше, че
правиш?
— Аз ли... просто търся плажната кърпа — отвърнах.
Тери се засмя.
— Търсеше призрака, Джери. Признай си.
И двамата вдигнахме погледи към пещерата.
— Виждаш ли светлинката? — прошепнах.
— А? Каква светлина?
— Трепкащата светлина в пещерата — отвърнах нетърпеливо. —
Какво ти става? Да нямаш нужда от очила?
— Съжалявам. Не виждам никаква светлина — настояваше Тери.
— Пещерата е съвсем тъмна.
Погледнах към входа. Наистина беше тъмно.
Права беше. Трепкащата светлинка беше изчезнала.

Същата нощ, докато лежах в леглото, се опитах да приложа един метод, който нашият учител по физика г-н Хендриксън нарича „умение за критично мислене“. Това означава да се опитате да подредите фактите и да направите логично заключение.

Ето защо се запитах: Какво знам всъщност?
Зная, че имаше светлина. После тя изчезна.
Какво е обяснението? Оптическа илюзия? Моето въображение?
Сам?
Под прозореца изляя куче.
Странна работа, рекох си. Не бях виждал кучета наоколо.

Запуших ушите си с възглавницата.

Лаенето се усилваше, ставаше все по-предизвикателно. Идеше зад стената.

Седнах и се заслушах.

Спомних си какво ни бе казал Нат. Кучетата надушват духовете.

Затова ли лаеше толкова развълнувано това куче?

Да не е надушило призрака?

Целият разтреперан, скочих от леглото и се прокраднах до прозореца.

Погледнах навън.

Не видях никакво куче.

Заслушах се.

Лаят беше секнал.

Щурците пееха. Клоните на дърветата шумяха.

— Ела, куче — повиках тихо.

Никакъв отговор. Потреперих.

Тишина.

Какво става тук? — запитах се.

— Шипишт. Ще ги изплашиш — прошепна Тери.

Ранното слънце все още беше червеникава топка ниско над хоризонта, когато наблизавахме гнездото на чайките, открито от Тери предния ден.

Зяпането на птици бе третото любимо хоби на Тери. За разлика от копирането на надписи от надгробни камъни и събирането на диви цветя, с това можеше да се занимава и вкъщи, от прозореца на нейната стая.

Проснахме се на скалата. Само на десетина крачки от нас майката се опитваше да върне трите си малки обратно в гнездото. Тя писукаше пронизително и ги преследваше насам-натам.

— Не са ли сладки бебчетата? — прошепна Тери. — Приличат на плюшени играчки.

— На мен ми приличат на плъхове — озъбих се аз.

Тери ме сръга с лакът.

— Не бъди чудовище.

Известно време ги наблюдавахме мълчаливо.

— Разкажи ми сега за кучето, дето лаяло снощи — попита Тери.

— Не мога да повярвам, че не съм го чула.

— Няма нищо за разказване — отвърнах. — Когато изтичах до прозореца, то мълкна.

Долу на брега видях тримата ни нови познати — по къси панталонки и фланелки, да се разхождат боси по пясъка. Скочих и се затичах към тях.

— За къде се забърза? — извика Тери зад мен.

— Искам да им кажа за трепкащата светлина — викнах през рамо.

— Почакай! — извика Тери и стана да ме последва.

Заслизахме надолу към брега. Видях, че Сам носи няколко стари въдици, а Луиза — кофа с вода.

— Здравейте — посрещна ни тя почти радостно.

— Хванахте ли нещо? — попитах.

— Не — отвърна Нат. — Още не сме хвърляли въдици.

— Какво има в кофата тогава? — попитах.

Нат бръкна вътре и извади дребна сребриста риба.

— Цаца. Ползваме я за стръв.

Наведох се и надникнах в кофата. Вътре имаше още дузина дребосъци, които щъкаха насам-натам.

Брей.

— Искате ли да дойдете? — покани ни Луиза.

Двамата с Тери се спогледахме. Идеята ни се стори примамлива.

А и ще може да попитаме уж случайно за пещерата.

— Разбира се — отвърнах. — Защо не?

Последвахме ги до едно сенчесто място на брега.

— Обикновено тук хващаме по нещо — обясни Сам.

Той извади една малка риба от кофата и подпра пръчката на крака си. С ловки движения закачи рибката на кукичката, сетне ми подаде пръчката. Рибката подскачаше нагоре-надолу.

— Ще опиташ ли? — попита.

Зачудих се защо изведнъж стана толкова любезен. Дали Луиза не го бе убедила? Или ме подготвяше за поредната шега.

— Разбира се, че ще опитам — отвърнах. — Какво да правя?

Сам ми показа как се хвърля примамката.

— Не се беспокой. Никой не се е научил отведенъж. Ще ти трябват доста тренировки.

Този Сам определено бе различен от другия, когото познавах. Може би му е нужно известно време, преди да се сприятели, рекох си.

— А сега какво да правя? — попитах.

— Хвърляй и вади — посъветва ме той. — Като усетиш дръпване, викай ме.

Сам се обърна към Тери.

— Искаш ли и ти да опиташ?

— Разбира се! — отвърна тя.

Сам се наведе да извади една цаца от кофата.

— Недей — спря го Тери. — Аз сама ще се справя.

Сам отстъпи назад и ѝ предостави честта. Сигурен съм, че Тери искаше да се изфука. Никога досега не съм я виждал да поставя жива стръв. Мрази лигавите животни.

Тери започна да хвърля въдицата си без чужда помощ. Не се сдържах и тъкмо се готвех да я обвиня, задето се прави на по-голяма, когато кукичката ѝ се закачи в клоните на дървото над нас.

Това разсмя всички — особено след като рибката се откачи от куката и падна в косата ѝ. Тери изпища, размаха ръце и рибката тупна във водата.

Сам толкова се смя, че седна на скалата. Останалите не падахме по-долу. Накрая всички налягахме по брега.

Моментът ми се стори подходящ, за да повдигна въпроса за пещерата.

— Знаете ли какво? — подех. — Снощи слязох на брега и забелязах трепкащата светлина в пещерата, за която говорехте.

Усмивката на Сам се стопи мигновено.

— Наистина ли?

Луиза ококори уплашено очи.

— Ти... не си се качвал там, нали? Моля те, кажи, че не си.

— Не, не съм влизал вътре — успокоих я.

— Защото е много опасно — продължи тя. — Не бива да се качваш горе. Наистина.

— Да, така е — побърза да се съгласи Сам. Очите му ме изгаряха.

Погледнах към Тери. Знаех какво си мисли. Тези тримата изглеждаха наистина уплашени. Не искаха да го признаят. Не искаха дори да говорим за това.

Но се страхуваха от пещерата.

Зашо?

Знаех само едно: че трябва сам да открия отговора.

11

На вечеря седяхме около кръглата маса в гостната. Брад ронеше с ножа зърната от царевичния кочан, за да може да ги яде с вилица.

— Брад — заговорих аз. — Знаеш ли... исках да те питам за пещерата.

Усетих, че Тери ме побутва с крак под масата.

— Какво за нея? — попита Брад.

— Ами... уф... слуши се нещо странно... — поколебах се.

Агата завъртя рязко глава.

— Не си влизал в пещерата, нали?

— Не — признах.

— Не бива да ходиш там — предупреди ме тя. — Опасно е.

— Точно за това исках да поговорим — продължих. Забелязах, че всички са спрели да се хранят. — Снощи, когато слизах на брега да търся кърпата, в пещерата трепкаше светлина. Знаете ли какво е това?

Брад ме погледна с присвирти очи.

— Оптическа илюзия — рече той лаконично. След това отново се захвана с кочана.

— Не разбирам — рекох. — Какво искаш да кажеш?

Брад оставил спокойно царевичния кочан.

— Джери, чувал ли си някога за Северното сияние? Аврора Бореалис?

— Ами да — рекох. — Разбира се, но...

— Такива са и тези светлинни — отвърна той и отново се зае да рони царевицата.

— Аха — кимнах. Обърнах се към Агата с надежда тя да ми обясни останалото.

— Случва се в определени периоди от годината — започна Агата. — Във въздуха се насибира електричество. Тогава цялото небе се подпалва като лампи.

Тя се пресегна към купата.

— Искаш ли още картофи?

— Да, благодаря — усетих крака на Тери отново да ме побутва под масата. Поклатих глава. Брад и Агата грешаха. Това не беше като Северното сияние. Светлините идеха откъм пещерата, не от небето.

Дали те грешаха?

Или ме лъжеха преднамерено?

След вечеря двамата с Тери слязохме на брега. Около луната се носеха облачни повлекла. Сенките ни се разтягаха далеч напред върху пясъчния бряг.

— Лъжат ни — настоявах пред Тери, пъхнал ръце в джобовете на джинсите. — Брад и Агата крият нещо. Не искат да узнаем истината за пещерата.

— По-скоро се тревожат — отвърна сестра ми.

— Сигурно не искат да се нарамим. Чувстват се отговорни за нас...

— Тери, виж! — извиках и посочих нагоре към пещерата.

Този път и Тери видя трепкащите светлини.

Докато стояхме, вдигнали глави нагоре, облаците закриха луната и небето притъмня.

— Това не е Северно сияние — прошепнах. — Там горе има някой.

— Хайде да проверим — отвърна ми шепнешком Тери.

Преди още да осъзнаем какво правим, двамата вече се катерехме нагоре. Имах усещането, че съм притеглен от силен магнит.

Трябаше да се кача там горе и да разбера причината за тези светлини.

Зад нас океанските вълни се разбиваха в скалите и хвърляха пръски във всички посоки.

Почти стигнахме при входа на пещерата. Погледнах назад, към брега под нас. Светлината в пещерата продължаваше да мъждука.

Изкатерихме последния скален участък и се изправихме на площадката. Входът на пещерата се издигаше високо над нас.

Надникнах вътре. Колко ли е дълбока пещерата? — зачудих се.

Стори ми се, че зърнах тунел, който водеше встани.

Пристигах напред. Тери ме последва отблизо. Виждах, че лицето й е изкривено от страх. Беше прехапала долната си устна.

— Е? — попита ме с дрзгав шепот.
— Хайде да влезем — отвърнах.

12

Сърцето ми бълскаше лудо, когато прекрачихме входа. Маратонките ни се плъзгаха по гладкия влажен под. Едва не се задавих от резливата миризма на мухъл.

— Ехей! — извиках, когато Тери ме стисна за ръката.

— Светлината, виж! — прошепна тя.

Трепкаше в дъното на пещерата.

Притиснати един към друг, ние пристъпвахме бавно напред. Обувките ни тропаха приглушено. Въздухът стана по-топъл.

— Там има тунел — прошепнах.

Спрях, когато чух тих звук, напомнящ чуруликане.

Пещерата се стесняваше, после правеше завой. Бледата светлина трепкаше зад ъгъла, някъде навътре.

Преглътнах мъчително.

— Да идем още малко напред — предложих.

Тери не смееше да мръдне.

— Има нещо зловещо в този тунел — рече.

— След като стигнахме дотук — настоях, — ще продължим поне още малко.

Наведохме глави и продължихме напред, следвайки светлината. Чувах някъде наблизо да капе вода. Въздухът ставаше все по-топъл и влажен.

Тунелът описа завой, после неочеквано се разтвори към голяма, кръгла кухина.

Отново чух чуруликане. Беше придружено от пърхане. Звукът постепенно се усилваше.

— Какъв е този шум? — попита уплашено Тери. Пискливият ѝ глас отекна в скалните стени.

Преди да успея да отговоря, пърхането се засили и стана почти оглушително.

— Неее! — викът ми бе заглушен от ужасяващ рев.

Вдигнах очи тъкмо на време, за да видя как черният таван на пещерата се разпуква и пада върху нас.

13

— Нееeee! — продължавах да крещя, когато тупнах на пода. Пrikрих главата си с ръце.

Чаках. Чаках смазващата болка.

Около мен се чуваше тракане. Пискливо подсвиркване надаваше оглушителния шум.

Сърцето ми туптеше — отворих очи и видях прилепите.

Хиляди черни прилепи, които пърхаха с криле и пищяха, носеха се напред-назад из пещерата и се стрелкаха към нас.

Таванът не се беше срутил.

С влизането си в кухината двамата с Тери бяхме събудили прилепите. Те писукаха и съскаха, докато размахваха криле над нас.

— Да се махаме от тук! — извиках и дръпнах Тери да се изправи.
— Мразя прилепите!

— Ето значи защо Брад и Агата ни предупреждаваха да не идваме! — викна в отговор сестра ми, опитвайки се да надвие шума в пещерата.

И двамата се извърнахме да си вървим. Но трепкащата светлина в дъното на пещерата ме накара да спра.

Само още няколко крачки. Още няколко крачки и ще разрешим загадката.

И никога повече няма да се връщаме в тази страшна пещера.

— Ела! — извиках. Сграбчих Тези за ръката и я задърпах.

Прилепите прелитаха над нас с пронизителни писъци. Опрях гръб в стената на тунела и запристъпвах напред, без да изпускам ръката на Тери.

Бледата светлина се усили.

Приближавахме се.

Тунелът ни отведе във втора кухина, по-голяма от първата. Двамата с Тери засенчихме очи. Вътрешността бе озарена от ярка, премигваща светлина.

Направих още няколко крачки, докато очите ми привикнат със светлината.

И тогава ги видях.

Свещи. Двайсетина къси бели свещи, стърчащи от издатините в стената. Всичките запалени. С мъждукащи пламъчета.

— Ето го обяснението — прошепнах. — Пламъчета от свещи.

— Това нищо не обяснява! — възрази Тери, по чието лице играеха сенки. — Кой ги е поставил тук?

И двамата забелязахме мъжа едновременно.

Беше старец с дълга, масуреста, бяла коса и клюноподобен нос. Седеше прегърбен над една маса, скована от гнили цепеници.

Имаше снежнобяла кожа и мършаво тяло, загърнато в тънка бяла риза, която висеше свободно надолу. Очите му бяха затворени. По лицето му сенките се движеха. Сякаш той самият трепкаше със светлината.

Сякаш беше част от светлината.

Част от призрачното сияние.

Двамата с Тери замръзнахме, неспособни да откъснем очи от него. Дали ни беше видял? Жив ли беше?

Или беше призрак?

Той отвори очи. Големи, черни, хлътнали навътре в кухините.

Обърна се към нас и ни загледа с тези хлътнали очи.

Бавно протегна сгърчен, костелив пръст.

— Елате тук. — Гласът му беше пресипнал шепот.

И преди да успеем да помръднем, той се надигна и запристиъпва към нас.

14

Исках да побягна. Но краката ми бяха като залепени за пода.

Сякаш призрачната фигура ме задържаше на място, не ми позволяваше да помръдна.

Тери нададе приглушен писък. Усетих как се бутна в гърба ми.

Помислих, че се е спънала. Но тласъкът ѝ раздвижи и двама ни.

Хвърлих последен поглед към призрачната потрепваща фигура. Костеливото тяло сияеше като пламък на свещ.

Старецът пристъпваше към нас със сгърчена в зловеща усмивка уста. Черните му очи бяха като забодени в лицето на снежен човек въглени.

И тогава побягнахме.

Тери търчеше пред мен в тунела и маратонките ѝ се хълзгаха по влажния под. Аз също се подхълзнах, но успях да се задържа и да не изоставам от нея.

Имех чувството, че краката ми са натежали с хиляди тонове. Кръвта пулсираше толкова силно в слепоочията ми, че главата ми щеше да се пръсне.

— Бягай! Бягай! Бягай! — крещях с цяло гърло.

Обърнах се и погледнах назад.

Той ни преследваше!

— Неееее! — изпищях.

Не биваше да се обръщам.

Спънах се в един камък и се проснах на твърдия под.

Паднах болезнено на лакти и колене.

Обърнах се задъхан.

Тъкмо навреме, за да видя как костеливата ръка на призрака се противяга към гърлото ми.

15

Нададох ужасен писък, подскочих и побягнах надалеч от тази зловеща, кокалеста ръка.

На няколко крачки от мен Тери наблюдаваше всичко с разширени от ужас очи и зейнала уста.

Призракът изстена и протегна към мен двете си ръце.

Не зная откъде намерих сили да се затичам.

Тери се втурна пред мен. Бягахме по тесния извит коридор. Пресякохме кухината с прилепите, която сега беше празна.

Стигнахме входа на пещерата.

Изхвърчахме навън и започнахме да се спускаме стремглаво по влажния скалист склон.

Обърнах се само веднъж. Не можах да се сдържа.

Входът на пещерата тънеше в мрак. Беше по-тъмен и от нощното небе.

Затичахме се покрай брега, после свърнахме в гората. Когато стигнахме къщата, и двамата дишахме на пресекулки.

Отворих вратата, пропуснах Тери да влезе, сетне я затръшнах след нея.

— Тери? Джери? Вие ли сте? — чух гласа на Агата откъм кухнята. Тя дотича, трийки ръцете си в кърпата. — Е? Намерихте ли?

— Кое? — ококорих се в нея, докато се опитвах да си поема дъх.

„Намерихте ли призрака?“

Това ли питаше Агата?

— Намерихте ли я? — повтори Агата. — Плажната кърпа.

Двамата с Тери избухнахме в истеричен смях. Тя ни погледна учудено.

Тази нощ не можах да заспя. Пред очите ми непрестанно беше призракът. Масурестата му бяла коса. Хлътналите му очи. Костеливите пръсти, които се пресягат към мен.

Чудех се дали с Тери постъпихме правилно, като не разказахме за призрака на Агата и Брад.

— Ще ни се скарат, че не сме ги послушали — бях казал на сестраси.

— А може и въобще да не ни повярват — добави тя.

— Защо да ги беспокоим? — продължих. — Те са толкова мили с нас. Казаха ни да не ходим в пещерата, а ние отидохме.

В края на краишата решихме да премълчим за призрака с хълтналите очи.

Но сега, докато лежах в леглото и си спомнях цялата случка отново и отново, ме обзеха колебания. Може би трябваше да разкажем всичко?

Лунната светлина не ме ободри. Тя също ми напомняше за призрака.

Мислите ми внезапно бяха прекъснати от някакво потропване.

Чук-чук. Чук-чук.

Седнах в леглото.

Звукът се повтори. Чук-чук. Чук. Чук-чук.

И тогава чух шепота на призрака:

„Ела тук.“

Чук-чук-чук.

„Ела тук.“

Знаех, че призракът ме е проследил до дома.

16

„Ела тук.“

Седнал в леглото, смразен от ужас, аз се загледах в прозореца, където се беше появило озареното от лунна светлина лице.

Първо зърнах бледия кичур коса. Сетне широкото чело. Чифт черни очи, сияещи с ярка светлина.

Нат!

Той ми се ухили иззад прозореца.

— Нат! Познах те! — извиках облекчено, скочих от леглото, наметнах се с халата и изтичах при отворения прозорец.

Той се кикотеше.

Надзърнах навън. Сам, който държеше Нат на раменете си, го положи внимателно на земята. До тях стоеше Луиза, с бели шорти за тенис и размъкнат сив пуловер.

— К-какво правите тук бе, хора? — запелтечих. — Изплашихте ме до смърт.

— Не сме искали да те плашим — отвърна Сам. — Видяхме ви с Тери да тичате от брега. Чудехме се какво може да е станало.

— Няма да повярвате! — възкликах.

Едва сега се сетих, че Брад и Агата може да ни чуят. Не исках да ги събуждам.

— Влизайте в моята стая — махнах на трите деца. — Вътре ще ви разправям.

Сам повдигна Нат до прозореца. Издърпах го при мен. Другите двама се изкатериха след него.

Тримата се настаниха на леглото. Аз се изправих срещу тях.

— Двамата с Тери ходихме в пещерата — разказах им тихо. — Видяхме призрака. Седеше в една кухина, пълна със свещи.

И тримата изглеждаха изненадани от думите ми.

— Той е много стар и страшен на вид — продължих. — Не върви, а сякаш се носи. Когато ни видя, втурна се да ни преследва. Аз паднах и едва не ме сграбчи. Но успях да се измъкна.

— Брей — възкликна Сам. Другите двама ме гледаха с почуда.

— И после какво стана? — попита Нат.

— Побягнахме към къщи с всички сили. Това е.

Настъпи мълчание. Те ме разглеждаха удивено. Опитвах се да си представя какво си мислят. Дали ми вярваха?

Сам пръв се надигна и се приближи към прозореца.

— Не искахме да ти казваме за призрака — рече той и отметна черната си коса.

— Защо? — попитах.

Сам се поколеба.

— Не искахме да те плашим.

Изсмях се презрително.

— Опитвате се да ни изплашите всеки път, когато се срещаме.

— Това е за забавление — обясни Сам. — Но знаехме, че ако разберете за призрака... — Той мълкна.

— И вие ли сте го виждали? — попитах.

Тримата кимнаха едновременно.

— Но не ходим там — каза Нат. — Призракът е много страшен.

— Освен това е опасно — добави Луиза. — Мисля, че той иска да ни убие. — Тя впери очи в мен. — И вас с Тери също.

Неволно потреперих.

— Но защо? Ние нищо не сме му сторили.

— Няма значение. Никой не е в безопасност — отвърна приглушеноСам и погледна към прозореца. — Нали видя скелета в гората? Това ще направи призракът и с теб, ако те хване.

Потреперих отново. Сега вече бях изплашен здравата.

— Има начин да се отървем от призрака — заяви Луиза, прекъсвайки обърканите ми мисли. — Но ни е нужна вашата помощ — продължи тя. — Не можем да го направим без теб и Тери.

Прегълтнах уплашено.

— Какво можем да ви помогнем двамата с Тери? — попитах.

Преди да успее да ми отговори, чухме посърцване над главите ни. И гласове.

Дали не бяхме пробудили Агата и Брад?

Луиза и братята й изтичаха до прозореца и се спуснаха на земята.

— Ще се видим на брега — утре заранта — инструктира ме Сам.

Останах до прозореца и ги изпроверих с поглед, докато се скриха в гората.

В стаята се възцари тишина. Пердето помръдваше лекичко. Загледах се в поклащащите се борове.

С какво можехме да им помогнем, за да се отърват от стария призрак? — зачудих се аз.

Какво можехме да направим?

17

На следващата сутрин ме събуди шумът на дъждъта. Скочих от леглото и изтичах до прозореца. Вятърът носеше на талази дъждовните струи. В двора вече се бяха образували големи локви. Гъста мъгла бе скрила гората.

— Какво мислиш за временцето? — попита Тери, която тъкмо влизаше в стаята ми.

Обърнах гръб на прозореца.

— Тери, слушай. Трябва да ти кажа нещо. — Разказах ѝ за снощиния разговор със Сам, Нат и Луиза.

Когато свърших, Тери се загледа през прозореца.

— И какво ще правим сега? Как ще се срещнем на брега, след като вали проливно?

— Не можем — отвърнах. — Ще трябва да изчакаме да спре.

— Мразя напрежението! — оплака се Тери. Тя излезе от стаята и отиде да се облича.

Нахлузих си старите, скъсани на коленете джинси и сивия пуловер. Агата ни беше приготвила овесени питки, покрити с едри парчета карамелизирана захар.

След закуска Брад запали огнището, а Тери се зае да си подрежда цветята.

Докато лепеше изсушените цветя на картонени листове, аз седях и чаках дъждът да спре. Мразех го.

Слънцето се появи едва след обяд. Още щом го зърнахме, двамата с Тери изтичахме на брега.

Чакахме близо час. Тренирах се да хвърлям камъчета, а Тери събираще наоколо миди. Нито следа от Сам, Нат и Луиза.

— Сега какво ще правим? — попитах. Денят ми изглеждаше провален.

— Взела съм си оризова хартия за надгробните камъни — подхвърли Тери. — Хайде да идем да прекопирам няколко надписа.

Отидохме в малкото гробище, прескохихме стената и се огледахме. Гробовете бяха ужасно стари. Много от надгробните паметници бяха повалени, строшени и обрасли с тръстика.

Гората постепенно превземаше гробището. Сред камъните стърчаха дървета, един едър дънер се бе стоварил върху стената и я бе порутил.

— Ще ида да разгледам падналото дърво — обяви Тери.

Тя се затича, а аз се втурнах да я последвам. Последния път, когато идвахме тук, се придържахме към покрайнините на гробището. Сега вървяхме право към центъра.

Започнах да чета надписите на паметниците. Първият, който прочетох, гласеше: „**ТУК ЛЕЖИ ТЯЛОТО НА МАРТИН САДЛЕР**“.

Странно, рекох си. Още един Садлер. Спомних си какво ни каза Сам — че по този край се срещали много Садлерови. Може пък да ги погребват в тази част от гробището.

Надгробният камък до този на Мартин Садлер бе на жена му, Мери Садлер. Следваха два детски гроба — на Сара и Майлс.

Преместих се на следващия ред и продължих да чета надписите. Още един Садлер. Този тук се наздаваше Питър. До него бе положена Мириам Садлер.

Брей! — рекох си и усетих, че ме побиват тръпки. Тук въобще погребвани ли са други фамилии?

Или това е семейно гробище на Садлерови?

— Джери! — извика Тери. — Ела тук!

Открих я при падналия бор. Изглеждаше обезпокоена.

— Виж! — рече тя и ми посочи няколко паметника пред нея.

Наведох се и разгледах двата големи камъка.

ТОМАС САДЛЕР
ПОЧИНАЛ НА 18 ФЕВРУАРИ 1641
и
ПРИСИЛА САДЛЕР, СЪПРУГА НА ТОМАС
ПОЧИНАЛА НА 5 МАРТ 1641

— Да, зная — казах на Тери. — Цялото гробище е пълно с тези Садлерови. Страшничко, а?

— Не. Не. Погледни гробовете на децата — рече Тери нетърпеливо.

Видях три малки камъка, подредени зад тези на родителите. И трите бяха изправени и почистени от мъх, сякаш някой се беше грижил за тях.

Наведох се и прочетох имената.

„Сам Садлер, син на Томас и Присила.“

Изправих се.

— Е, и?

— Прочети следващия — нареди Тери.

Наведох се отново.

„Луиза Садлер.“

— Майчице — промърморих. — Обзалагам се, че знам третото име.

— Така е, досещаш се вече — кимна Тери с пресеклив шепот.

Преместих очи към последния камък.

„Тук лежи Нат Садлер, който умря на петгодишна възраст.“

18

Втренчих очи в трите камъка, докато погледът ми започна да се замъглива.

Три надгробни камъка. Три деца.

Сам, Луиза и Нат.

Всичките починали в първата половина на седемнадесети век.

— Нищо не разбирам — промърморих. Виеше ми се свят. — Просто не мога да разбера.

— Ще трябва да попитаме Брад и Агата — рече Тери. — Тази история хич не ми харесва!

Тичахме почти през целия път до къщата. Пред очите ми все бяха трите камъка.

Сам, Луиза и Нат.

Открихме Агата и Брад в задния двор, настанени на люлеещите се столове.

Агата ни се присмя, когато се втурнахме в градината задъхани.

— Ама вие непрестанно ли търчите? Да имах вашите сили.

— Бяхме на гробището — изстрелях аз. — Трябва да ви питаме за нещо.

— Така ли? Отпечатъци ли снемахте?

— Не можахме да стигнем до тях — призна Тери. — Четохме надписите. Там всички са Садлерови. Всички до един.

Агата продължаваше да се люшка напред-назад. Тя кимна, но не каза нищо.

— Помните ли онези деца, с които се запознахме на брега? — намесих се аз. — Открихме гробове на Сам, Луиза и Нат Садлер. И тримата починали около 1640-та година. Но това са същите имена, като на децата от плажа!

Агата и Брад се люшкаха в синхрон. Агата ми се усмихна.

— Е, и какъв е въпросът ти, Джери?

— Защо има толкова много Садлерови в гробището? — попитах.

— И защо на онези камъни са изписани имената на нашите нови

приятели?

— Умни въпроси — кимна Брад.

Агата се засмя.

— Хубаво е, че вие двамата сте толкова наблюдателни. Сядайте.

Това е дълга история.

Двамата с Тери седнахме на тревата.

— Развязвай — рекох нетърпеливо.

Агата си пое дъх и започна:

— През зимата на 1641-ва голяма група Садлерови, цял един род, пристигнали тук от Англия. Емигранти, дошли да дирят нов живот.

Тя погледна към Брад, който продължаваше да се люшка, загледан в дърветата.

— Зимата била необичайно сурова — заговори отново Агата. — За съжаление, семейството не било подготвено за студа. Те измрели един по един и били погребани в малкото гробище. До 1642-ра не останал почти никой.

Брад зацъка с език и поклати глава.

Агата продължи:

— Вашите приятели Сам, Нат и Луиза са ви далечни братовчеди. Също както ние двамата с Брад. Кръстени са на своите предци, децата, погребани в гробището. Ние също сме кръстени на предците си. В гробището ще откриете паметници на Агата и Брад Садлер.

— Така ли? — попита Тери.

Агата кимна замислено.

— Така е. Но и ние с Брад вече сме готови да се преместим там.

Нали, Брад?

Брад поклати глава.

— Не, мамче — отвърна той захилено.

Двамата с Тери се засмяхме.

Радвах се, че получихме обяснение на мислите, които не ни даваха покой. Изведнъж ми се дошъя да разкажа на Агата и Брад за призрака в пещерата.

Но Тери започна да говори за диви цветя, а аз се унесох в мисли.

На следващата сутрин Нат, Сам и Луиза ни очакваха на брега.

— Къде се загубихте? — попитах ги аз. — Чакахме ви вчера следобед.

— Как да дойдем, като валеше? — оправда се Сам. — Не ни пускаха навън.

— Ходихме в старото гробище — каза им Тери.

— Видяхме три надгробни паметника с вашите имена.

Луиза и Сам размениха погледи.

— Това са наши далечни предци — обясни Сам. — На тях сме кръстени.

— Джери каза, че имате план как да се отървете от призрака — прекъсна го Тери.

Сестра ми е много експедитивна.

— Така е — кимна Сам и лицето му стана сериозно. — Елате с нас. — Той тръгна по каменистия бряг към пещерата.

— Къде отиваме? — попитах, след като го догоних. — Няма да се кача пак горе. За нищо на света!

— Аз също — присъедини се Тери. — Не искам пак да ме преследват призраци.

Сам втренчи поглед в мен.

— Няма да влизаме в пещерата. Обещавам.

Той ни отведе при скалите в подножието на пещерата. Вдигнах глава и засенчих очи с длан.

През деня пещерата не изглеждаше толкова страшна. Камъните около нея блестяха ярко. Черният вход не изльчваше заплаха.

Сам посочи нагоре.

— Виждате ли тези черни камъни, струпани върху пещерата?

— И какво? — попитах.

— От вас се иска да се изкатерите и да ги бутнете долу. Камъните ще запушат входа на пещерата и старият призрак ще остане затворен вътре завинаги.

Двамата с Тери се загледахме в грамадните, назъбени камъни. Всеки от тях тежеше поне триста килограма.

— Шегуваш се, нали? — попитах.

Луиза поклати глава.

— Говорим напълно сериозно.

— Да запушим входа на пещерата? — повторих, загледан нагоре. Тъмната дупка приличаше на гигантско черно око. — И това, според

vas, ще задържи призрака вътре? А какво ще го спре да не ни подгони отново? Той е призрак, не забравяйте. Може да минава през стените.

— Не, не може — обясни Луиза. — В една стара легенда се казва, че пещерата е светилище. Това означава, че ако злото бъде затворено вътре, няма да може да премине през скалите. Призракът ще бъде вечен затворник на пещерата.

Тери се намръщи.

— Защо тогава вие не бутнете онези камъни?

— Страх ни е — призна Нат.

— Ако не успеем, призракът може да ни подгони — обясни Сам.

— Ние живеем тук. Ще намери къщата ни и ще си отмъсти.

— От доста време чакаме някой като вас, за да ни помогне — добави Луиза, като ме гледаше умолително. — Някой, комуто да се доверим.

— Ами ние? — попитах. — Ако се опитаме тази вечер да затворим призрака и не сполучим, няма ли да тръгне подире ни?

— Този път ще действаме заедно — отвърна спокойно Сам. — Всички ние. Ако призракът излезе, Нат, Луиза и аз ще му отвлечем вниманието. Няма да му позволим да види, че сте отгоре.

— Ще ни помогнете ли? Моля ви! — добави Луиза. — Този призрак ни преследва откак се помним.

— Ако се съгласите, толкова много хора ще бъдат щастливи — обясни Сам.

Колебаех се. Толкова много неща можеха да се объркат.

Ами ако скалата не поддаде? Ако призракът се покаже и ни завари двамата с Тери там? Ако се подхълзнем и паднем в пещерата?

Не, рекох си. Няма начин. Не можем да го направим. Прекалено рисковано е.

Обърнах се да им съобщя решението си.

— Разбира се, че ще ви помогнем — чух Тери да казва.

19

Следобеда брахме къпини с Агата. След това си направихме къпинов сладолед. Беше далеч по-вкусен от сладоледите в града. Според Агата, причината била, че сами сме брали къпините.

С наблизаването на вечерта ставах все по-неспокоен. Наистина ли щяхме да опитаме да затворим призрака в пещерата тази нощ?

Най-сетне дойде време за вечеря. Почти не хапнах. Агата ме попита какво ми е и аз й казах, че е заради сладоледа.

След вечеря двамата с Тери й помогнахме да измие чиниите. След това Брад настоя да ми покаже някои моряшки възли. По това време стомахът ми бе по-стегнат и от най-заплетения възел!

Най-сетне двамата с Тери обявихме, че ще излезем да се поразходим по брега, за да подишаме чист въздух. Побързахме за срещата с нашите трима приятели.

Беше ясна, безоблачна нощ. Хиляди звезди блещукаха над главите ни. Беше паднала роса. Луната беше толкова голяма, че можеше да се вижда без фенерче.

Спускахме се мълчаливо надолу към брега. Никой от нас не смееше да заговори. Все си спомнях предупреждението на нашите да не позволявам на Тери да ме забърка в някоя каша.

Вече сме се забъркали, помислих си. Здравата. И двамата.

А може би и петимата.

Сам, Луиза и Нат ни очакваха на брега. Луната караше черната вода да блести. Изведнъж ми се дошя да не беше толкова ярка. Бих предпочел дори непрогледния мрак.

Възлите в стомаха ми се стегнаха още повече, докато си разменяхме поздрави.

Сам докосна с пръст устните си и ни даде знак да го последваме. Заизкачвахме се мълчаливо към скалната площадка.

— Ей, вижте — прошепнах, загледан в пещерата. Вътрешността й беше озарена от светлина.

Призракът си беше у дома.

Огледах пътя, който ни предстоеше да изминем. Щяхме да минем по същия маршрут като снощи. Но вместо да влизаме в пещерата, щяхме да се изкатерим от едната ѝ страна и да стигнем върха.

Тери отърка рамо в мен.

— Готова ли си? — прошепнах.

Тя кимна навъсено.

— Ние ще чакаме тук — прошепна Сам. — Ако призракът излезе, ще се постараем да му привлечем вниманието. Успех.

Тримата стояха плътно един до друг. Лицата им бяха напрегнати, уплашени. Нат стискаше Луиза за ръката.

— Довиждане, Тери — рече той с тъничкия си глас.

Мисля, че я харесваше.

— Ще се видим след пет минути — прошепна му Тери. — Не се беспокой, Нат. Ще ви отървем от лошия призрак. Хайде, Джери.

Краката ми сякаш бяха гумени, докато двамата с Тери вървяхме нагоре. Катерехме се бавно. Предпазливо.

Тери ме следваше на няколко крачки. Дишаше тежко, очите ѝ бяха присвети, съсредоточени.

Стигнахме входа на пещерата. Светлината вътре грееше ярко.

Посочих надясно. Тери кимна. Тя ме последва нагоре, от тази страна на пещерата.

Скалите бяха влажни и хълзгави заради росата. Налагаше се да пълзим на четири крака. Беше по-хълзгаво, отколкото предполагах.

Опитвах се да овладея треперенето си. Една погрешна крачка и надолу щяха да се затъркалят камъни. Призракът щеше да разбере, че отпред има някой.

Първо се хващах с ръце, сетне се изтеглях.

Бавно. Внимателно.

Спрях да си поема дъх и погледнах надолу към брега. Трите деца не бяха помръднали от местата си.

Стиснал камъка с една ръка, им помахах с другата. Нат ми махна в отговор. Другите двама стояха неподвижно, без да откъсват очи от нас.

Заобиколих последната издатина и се озовах на върха. Обърнах се и помогнах на Тери да се изкачи при мен.

Едва сега се огледахме. Камъните, които трябваше да избутаме пред входа на пещерата, не бяха толкова големи, колкото ни се струваше отдолу. Бяха подредени като стена. Не изглеждаше никак трудно да застанем зад тях и да ги избутаме.

Тъкмо щях да се приближа към камъните, когато за миг погледнах надолу към брега. За моя изненада Сам размахваше ръце и подскачаше. Луиза и Нат също подаваха трескави сигнали.

— Какво има? — попита Тери. — Защо го правят?

— Опитват се да ни кажат нещо — отвърнах, усещайки как ужасът парализира всичките ми мускули.

Дали призракът не се е показал от входа на пещерата?

Ами ако вече ни е подгонил?

Поех си дъх и, потискайки страхът, надникнах от ръба и погледнах към входа на пещерата.

Там нямаше никого.

— Джери, отдръпни се! — извика Тери. — Ще паднеш!

Изправих се и отново потърсих с очи трите деца.

— Ей!... — извиках, когато видях, че тичат към гората.

Прониза ме ужасно съмнение.

— Нещо се е случило — рекох с пресипнал глас. — Да изчезваме от тук!

Обърнах се тъкмо навреме, за да видя призрака, който се показва зад нас.

Тялото му блещукаше като сноп бледа лунна светлина. Хълтналите му очи ни гледаха разгневено.

Той ме сграбчи за рамото и обгърна Тери през кръста с костеливата си ръка.

— Тръгвайте с мен — рече с дрезгавия си шепот, сякаш ни говореше съдбата.

20

Призракът ни влачеше надолу към входа на пещерата.
Ама че е силен, рекох си. Изглежда толкова стар и немощен, а е як.

Краката ми се пързалиха по хълъзгавата скала. Дълги сенки се протягаха към мен, сякаш за да ме дръпнат надолу.

Опитах се да извикам, но гърлото ми се бе свило от ужас и не издаде звук.

Помъчих се да се освободя. Но призракът бе прекалено силен.

Тери хлипаше уплашено и се дърпаше отчаяно.

Но старият призрак я държеше здраво.

Преди да разбера какво става, вече се носехме из тъмния влажен тунел. Трептящите светлинки от свещите ставаха все по-ярки. Бяхме твърде изплашени, за да се борим, твърде изплашени, за да се освободим.

Рамото ми се отърка в стената на тесния тунел. Бях така вцепенен от ужас, че не можех дори да простена от болка.

Призракът ни пусна едва когато се озовахме в кухината със свещите. Изглема ни строго и ни даде знак с пръст да го последваме до масата.

— К-какво ще правите с нас? — попита със сподавен глас Тери.
Той не отговори.

Отметна с ръка дълъг бял кичур от лицето си. След това ни махна да седнем.

Рухнах на земята. Краката повече не ме държаха.

Погледнах към Тери. Долната ѝ устна трепереше. Беше свила ръцете си в скуга.

Старият призрак се покашля. Наведе се над грубо скованата маса.

— И двамата сте загазили здравата — произнесе той с тънък, пресипнал глас.

— Ние... не искахме да ви сторим нищо лошо — опитах да ни защитя.

— Опасна работа е да се захващате с призраци — рече той, без да обръща внимание на думите ми.

— Ще си идем веднага. И никога повече няма да идваме.

— Не искахме да ви обезпокоим — добави Тери изплашено.

Хлътналите му очи внезапно се разшириха от изненада.

— Мен? — рече той. На лицето му се появи странна усмивка.

— Никому няма да кажем, че сме ви видели — обещах аз.

Усмивката му стана още по-ширака.

— Мен? — повтори той. След това се облегна с ръце на масата.

— Аз не съм призрак! — извика той. — Вашите трима приятели са призраци!

21

— Какво? — подскочих и втренчих очи в стария призрак.

— Казвам ви истината — кимна той и потърка снежнобялата си скула с костелива ръка.

— Опитвате се да ни измамите — възрази Тери.

— Тези три деца...

— Те не са деца — прекъсна я рязко старецът. — Те са на 350 години!

С Тери се спогледахме. Кръвта пулсираше толкова силно в слепоочията ми, че не можех да разсъждавам трезво.

— Позволете да ви се представя — продължи старецът и бавно се поклони. — Аз съм Харисън Садлер.

— Още един Садлер? — изтърсих аз.

— И ние сме Садлерови! — извика Тери.

— Зная — отвърна той меко и се закашля. — Дойдох тук от Англия преди много време.

— През 1641-ва? — попитах.

Той е призрак, осъзнах с трепет. Въпросът ми изглежда го изненада.

— Не съм тук чак от толкова отдавна — отвърна той суховато. — Пристигнах, след като завърших колежа, за да се запозная с историята на моите предци. Изучавах призраци и окултни явления. — Той въздъхна. — Оказа се, че тук има доста материал.

Втренчих очи в него. Истината ли казваше? Човек ли беше — или призрак?

Или това бе някаква зла шега?

Черните му хлътнали очи не издаваха нищо.

— Защо ни доведохте тук? — попитах и се изправих.

— За да ви предупредя — отвърна Харисън Садлер. — Да ви кажа за призраците. Намирате се в голяма опасност. От доста време ги изучавам. Видях на какво са способни.

Тери извика уплашено. Не знаех дали вярва на стареца.

Аз самият все още не можех да му повярвам. Историята му изглеждаше невероятна.

— Ако наистина сте учен, който се занимава с окултното — рекох, — защо сте се затворил в тази зловеща пещера?

Той повдигна бавно ръка и посочи тавана, по който играеха сенки.

— Тази пещера е светилище — отвърна приглушено.

Светилище? Тази дума бе използвал и Сам.

— Попаднат ли веднъж в пещерата — продължи Харисън, — призраците не могат да се измъкнат през стените.

— Това означава, че и вие сте затворен в нея — не се предавах.

Той ме стрелна с присвiti очи.

— Планът ми е да примамя призраците вътре — обясни меко. — Ето защо съм струпал камъни над входа. Надявам се някой ден да го осъществя.

Обърнах се към Тери. Тя разглеждаше замислено Харисън.

— Но защо живеете тук? — попитах.

— Тук съм в безопасност — отвърна той. — Светилището ме пази. Не се ли питате защо пратиха вас, вместо да дойдат сами?

— Пратиха ни, защото казаха, че ги е страх от вас! — креснах, забравил страха си. — Пратиха ни, защото казаха, че сте призрак!

Изражението му се промени. Той се надигна от масата и тръгна към нас. Хълтналите му очи бяха като святкащи въгленчета.

— Какво ще правите? — извиках.

22

Харисън извървя още няколко крачки към нас.

— Вие не ми вярвате, нали? — попита той.

Двамата с Тери бяхме твърде изплашени, за да отговорим.

— К-какво ще правите? — заекнах с писклив гласец.

Той ни изгледа за миг, а светлината от свещите трепкаше по лицето му.

— Ще ви пусна да си вървите — обяви накрая.

Извикахме от изненада.

Започнах да отстъпвам назад към тунела.

— Ще ви пусна да си вървите — повтори Харисън Садлер. — За да огледате по- внимателно източния ъгъл на старото гробище. — Той махна с костеливата си ръка. — Вървете. Тръгвайте веднага. Идете в гробището.

— Ама... наистина ли ни пускате? — попитах обнадеждено.

— Погледнете ли веднъж източния край, сами ще се върнете — каза Харисън загадъчно. — Ще дойдете пак.

Никога вече, рекох си. Сърцето ми бълскаше лудо.

Никога вече няма да вляза в тази ужасна пещера.

— Вървете! — извика ни призракът.

Двамата с Тери се завъртяхме и побягнахме към изхода на пещерата. Никой от нас не погледна назад.

Докато се спускахме надолу по скалистата стена, не можех да прогоня лицето на Харисън от мислите си. Постоянно виждах неговите зли, святкащи очи, дългата му бяла коса, пожълтелите зъби, когато се смееше злокобно.

Мислех си също и за Сам, Луиза и Нат. Изключено бе да са призраци. Те бяха наши приятели. Опитваха се да ни предупредят, че старият призрак се е промъкнал зад гърбовете ни.

Признаха ни, че откак се помнят живеят в страх от Харисън. Спомних си тъжното лице на Нат, докато ни казваше колко много го е страх от призраци.

Харисън Садлер е лъжец, рекох си огорчено.

Триста и петдесет годишен призрак и лъжец.

Когато слязохме на брега, двамата спряхме да си поемем дъх.

— Той... е толкова страшен! — рече задъхано Тери.

— Не мога да повярвам, че ни пусна — отвърнах и се наведох да подпра ръце на коленете си.

Потърсих с очи нашите приятели. Нямаше и следа от тях.

— Ще отидем ли до гробището? — попитах.

— Зная какво иска да видим — каза Тери, загледана нагоре, към тъмния вход на пещерата. — Зная защо ни праща в източния край. Там открихме гробовете на Луиза, Нат и Сам.

— Е, и какво?

— Харисън се опитва да ни сплаши. Мисли, че като видим старите гробове, ще решим, че Луиза, Сам и Нат са призраци.

— Но ние вече знаем истината за тези гробове — рекох.

Отдалечихме се от брега и навлязохме в гората. Въздухът тук бе по-хладен. Лунните лъчи преминаваха през клоните и хвърляха причудливи сенки по земята.

Спряхме, когато стигнахме входа на гробището.

— Защо пък да не погледнем — промърмори Тери.

Тя се пъхна през отвора и аз я последвах. Насочихме се право към източния край. Един слаб лъч лунна светлина падаше върху трите гроба на децата.

— Да виждаш нещо странно? — прошепна Тери.

Обходих с поглед района.

— Нищо.

Приближихме се бавно към гробовете.

— Изглеждат съвсем като вчера — говорех аз. — Изгладени, подравнени... ехей!

Нешто привлече вниманието ми.

— Какво има? — попита Тери.

Напрегнах очи в слабата светлина.

— Мисля, че видях нещо...

— Какво си видял? — прекъсна ме Тери.

— Там, в ъгъла, пръстта е съвсем прясна — посочих. — От другата страна на падналото дърво. Прилича ми на нов гроб.

— Изключено — поклати глава Тери. — Тук никой не е бил погребван от петдесет години насам.

Приближихме се към падналото дърво.

— Джери! Прав си! Това наистина е гроб! — зашепна Тери. — Съвсем пресен.

Прескочихме падналото дърво, като се държахме един за друг. Тесен сноп лунна светлина озаряваше рохкавата пръст.

— Това са два гроба! — ахнах. — Два пръсно изкопани гроба с малки плочи върху тях.

Наведох се да прочета надписите. Тери приклекна до мен.

— Какво пише там, Джери?

Устата ми пресъхна. Не можех да ѝ отговоря.

— Джери? Не можеш ли да ги прочетеш?

— Мога — отвърнах. — Това сме ние, Тери. Тук са нашите имена: „Джери Садлер и Тери Садлер“.

23

— К-какво означава това? — запелтечих.

— Кой е изкопал тези гробове? — попита Тери. — Кой е поставил надписите?

— Да се махаме от тук — предложих. — Ще разкажем всичко на Агата и Брад.

Тери се колебаеше.

— Трябва да го направим — настоявах. — Дължни сме да им разкажем всичко.

— Добре — съгласи се Тери.

Обърнах се — и възкликах изненадано, когато откъм сенките се приближиха три фигури.

Сам застана до падналото дърво.

— Къде отивате? — попита той. — Какво правите тук?

Луиза и Нат спряха зад него.

— Ние... прибираме се вкъщи — рекох. — Късно е и...

— Убихте ли призрака? — попита Нат. В очите му се четеше надежда.

Погалих го по главата. Беше съвсем истинска. Дори топла. Не ми приличаше на призрак. Най-обикновено малко момче.

Харисън Садлер е лъжец, помислих си.

— Убихте ли призрака? — повтори Нат.

— Не. Не можахме — рекох му аз.

Той въздъхна разочаровано.

— Тогава как се измъкнахте? — попита подозрително Сам.

— Избягахме — каза му Тери.

Това бе почти вярно.

— А вие къде бяхте? — попитах.

— Тъй де. Нали трябваше да му отвлечете вниманието? — сети се Тери.

— Ние... се опитвахме да ви предупредим — рече Луиза, като подръпваше нервно кичурите си. — После се изплашихме. Избягахме

и се скрихме в гората.

— А като не чухме камъните да падат, се изплашихме още повече — продължи Сам. — Бояхме се, че призракът ви е хванал. И че никога вече няма да ви видим.

Нат изхлипа уплашено.

— Трябва да убием призрака — рече той и се притисна към Луиза. — Трябва.

Сам и Луиза полагаха усилия да успокоят малкото си братче. Погледнах надолу към двата прясно изкопани гроба. Откъм дърветата повя хладен вятър.

Понечих да попитам Сам за двата гроба, но той заговори преди мен.

— Да опитаме отново — рече и втренчи умоляващ поглед в Тери. Луиза положи ръце на крехките рамене на Нат.

— Да — подкрепи го тя меко. — Да се върнем и да опитаме отново.

— Изключено! — надигнах глас. — С Тери едва се измъкнахме. Повече няма да се върна там...

— Но сега моментът е най-подходящ! — настояваше Луиза. — Тази вечер няма да ви очаква. Ще го заварим неподготвен. Ще бъде изненадан.

— Моля те! — намеси се с тъничкия си гласец Нат.

Отворих уста, но не можах да кажа нищо. Направо не вярвах, че искат това от нас.

С Тери рискувахме живота си, когато се качихме горе. Старият призрак можеше да ни убие. От нас щяха да останат само оглозгани скелети. А те настояваха да се изкачим отново. Идеята беше абсурдна. Никога нямаше да се съгласим. Никога!

— Добре — чух гласа на сестра ми. — Ще го направим.

Луиза и братята ѝ нададоха радостни викове.

Тери пак ме беше изпреварила.

24

Тери вървеше отпред. Аз пристъпвах след нея. Трите деца ни следваха в редица.

Нощта изведнъж ми се стори по-тъмна, сякаш някой бе намалил светлините. Вдигнах глава и потърсих луната. Но тя бе изчезнала зад гъсти облаци.

На ръката ми падна дъждовна капка, после още една на челото. Вятърът откъм океана се усилваше.

— Да не си полуляла? — зашепнах на сестра ми, когато излязохме на каменистия бряг. — Как можа да се съгласиш?

— Трябва да разрешим тази загадка — каза Тери и погледна нагоре към пещерата. Нямаше и следа от светлината. Нито от стария призрак.

— Това не е някоя от тъпите ти книжки — продължавах ядосано.
— Случва се наистина и този път може да загазим здравата.

— Вече загазихме — отвърна тя загадъчно. Добави още нещо, но вятърът отнесе думите й.

Дъждът се усилваше. Падаха едри, тежки капки.

— Тери, спри — настоях аз. — Хайде да се връщаме. Ще кажем на децата, че се отказваме.

Тя поклати глава.

— Нека поне се върнем в къщата и да разкажем всичко на Агата и Брад — молех я. — Утре ще затворим призрака. През деня ще е по-лесно...

Тери продължаваше да върви. Дори ускори крачка.

— Трябва да разрешим тази загадка, Джери — подхвърли тя през рамо. — Онези два прясно изкопани гроба — ужасно ме изплашиха. Трябва да открия истината.

— Но, Тери... истината е, че може да ни убият!

Тя сякаш не ме чу. Избръсках дъждовните капки от челото си. Дъждът плющеше по камъните, сякаш удряха барабани.

Спряхме в подножието на скалата. Високо над нас пещерата тънеше в мрак.

— Ще ви чакаме долу — рече Сам. Все поглеждаше плахо към пещерата. Личеше си, че го е страх. — Този път обещавам да не бягаме, ако призракът се покаже.

— Дано да не се показва — промърморих.

Една светкавица раздра небето над нас.

Потреперих.

— Качете се с нас — предложи Тери на трите деца. — Тук долу не можете да ни помогнете с нищо.

Те се отдръпнаха назад. По лицата им се четеше неописуем страх.

— Елате поне до входа на пещерата — настояваше Тери. — Ако призракът се покаже, ще избягате надолу.

Луиза поклати глава.

— Страх ни е — призна тя.

— Нуждаем се от помощта ви — не се предаваше Тери. — Не искаме призракът да разбере, че сме се изкатерили на върха. Качете се — ще останете на площадката пред входа. После...

— Не! Той ще ни хване и ще ни изяде! — извика Нат.

— С Джери не можем да се изкатерим горе, ако не ни помогнете — запъна се Тери.

Луиза и Сам размениха изплашени погледи. Нат се притискаше към сестра си и трепереше. Дъждът ни шибаше по лицата.

Накрая Сам кимна.

— Добре. Ще ви чакаме при входа на пещерата.

— Нищо не можем да направим, разберете — заизвинява се Луиза. — Този призрак ни е взел страха. Той... той... — гласът ѝ потрепери.

Обърнахме се и започнахме да се катерим. Този път беше много по-трудно. Беше съвсем тъмно, дъждът ни заслепяваше. Скалите бяха влажни и хълзгави.

Подхлъзнах се веднъж, паднах напред и си издрасках коленете. Още една светкавица проряза небето и озари входа на пещерата.

Качихме се и спряхме на площадката пред входа. Треперех неудържимо. Заради дъжда, студа и от страх.

— Хайде да се постоплим вътре — предложи Тери. — Съвсем за малко.

Трите деца се притиснаха едно към друго.

— Не можем — отвърна Луиза. — Страх ни е.

— Само за малко — настояващо Тери. — Колкото да изтрием дъжда от лицата си. Вижте как вали на талази.

Тя почти избута Луиза и братята ѝ в пещерата. Нат започна да плаче. Стискаше сестра си за ръката.

Една оглушителна гръмотевица ни накара да подскочим.

Това е най-глупавото нещо, което съм правил някога, рекох си аз.

Никога няма да го простя на Тери. Никога.

И тогава откъм входа на пещерата ни озари жълтеникава светлина.

След нея се показва и старият призрак. В едната си ръка носеше запалена факла. По бледото му лице играеше странна усмивка.

— Гледай, гледай — произнесе той с глас, заглушен от дъжда. — Виж кой е дошъл тук.

25

— Нееeee! — извика Нат и зарови лице във фланелката на сестра си. Сам и Луиза стояха като истукани. Трепкащата светлина на факлата озаряваше вцепенението им от ужас лица.

Харисън Садлер стърчеше на входа и запречваше единствената посока, в която можехме да избягаме. Хълтналите му очи ни стрелкаха един по един.

Зад него дъждът се стелеше като непрогледна пелена, раздирана само от блясъка на светковиците.

Той се обърна към нас двамата с Тери.

— Вие доведохте призраките тук — рече.

— *Tu* си призракът! — извика Сам.

Нат се разрева и се притисна още по-силно към Луиза.

— Вие плашите хората от доста време насам — говореше старецът на трите треперещи деца. — Повече от триста години. Време е да напуснете това място. Време е да си отдъхнете.

— Той е побъркан! — извика ми Луиза. — Не го слушайте!

— Не му позволявайте да ви мами — добави Сам. — Погледнете го! Вижте очите му! Вижте как живее — съвсем сам, в тъмна пещера! Той е тристагодишният призрак. Той ви лъже!

— Не ни причинявай зло! — хленчеше Нат и се притискаше към Луиза. — Моля те, недей!

Дъждът внезапно отслабна. От входа на пещерата се стичаха ручеи. Прокънтя гръмотевица, но отдалече. Бурята се преместваше към морето.

Извърнах се и забелязах странно изражение на лицето на Тери. За моя изненада тя се усмихваше.

Изведнъж разбрах защо се бе съгласила да се върнем в пещерата и отново да се срещнем с ужасния старец.

Тери искаше да разреши загадката. Беше готова на всичко, за да узнае истината.

Кой е призракът?

Дали е Харисън Садлер? Или Харисън казва истината? Тогава призраци са нашите трима приятели!

Сестра ми е луда, помислих си и поклатих глава. Рискува нейния и моя живот заради някаква загадка.

— Пусни ни да си идем — примоли се Сам на стареца. — Пусни ни и няма да кажем никому, че сме видели призрак.

Откъм входа нахлу вятър и разлюя пламъка на факлата. Очите на Харисън сякаш бяха станали още по-тъмни.

— Толкова дълго чаках да ви вкарам тук — произнесе той.

Луиза внезапно протегна ръка към Тери.

— Помогни ни! — извика тя. — На нас вярващ, нали?

— Знаеш, че сме живи, че не сме призраци — обърна се Сам към мен. — Помогни ни да се отървем от него. Той е зъл, Джери. Виждали сме злините, които прави.

Наведох глава.

Кой казваше истината? Кой е живият? И кой е мъртъв от триста години?

Светлината на факлата озаряваше лицето на Харисън. Той отметна със свободната си ръка косата си назад. След това неочеквано оголи устни и изсвири пронизително.

Сърцето ми подскочи. Какво беше това? Защо стареца свиреше така?

И тогава чух стъпки — забързани стъпки по каменния под на пещерата.

Една приведена черна фигура изскочи от мрака.

26

Чудовище! — помислих.

Призрак чудовище.

Докато приближаваше, то ръмжеше тихо и заплашително. Главата му беше наведена напред, а очите му светеха като две червени точки.

— Ей! — извиках, като видях, че това е куче. Висока, стройна немска овчарка.

Кучето спря на няколко крачки от нас. Когато видя Харисън, то оголи зъби. Ръмженето му се превърна в свиреп вой.

Кучетата могат да надушват призраци, спомних си аз.

Кучетата могат да надушват призраци.

Кървясалите очи на кучето уловиха отблъсъците на факлата, когато то обърна глава към Луиза и двамата ѝ братя.

Животното се изправи на задните си крака и започна да ръмжи и лае.

— Те са призраците! — извика триумфално Харисън Садлер и ги посочи с ръка.

Ръмжейки, едрото куче се нахвърли върху Сам.

Той извика уплашено и вдигна ръце да се защити.

Трите деца отстъпиха навътре в пещерата.

Кучето лаеше като побесняло и се зъбеше.

— Вие — вие сте призраците значи! — извиках аз.

Луиза въздъхна натъжено.

— Защо не ни попиташи колко сме живели? — проплака тя. — Онази първа зима тук беше ужасна! — По страните ѝ се стичаха сълзи. Забелязах, че Нат също плаче.

Кучето продължаваше да ги преследва и да ръмжи. Трите деца отстъпваха назад към тъмната пещера.

— Дойдохме тук с родителите си, тръгнали да дирят нов живот — обясняваше Сам с разтреперан глас. — Но всички умряхме от студа. Не беше честно! Просто не беше честно!

Навън отново заваля. Вятърът бълскаше дъжда към входа.
Пламъкът на факлата трепна и едва не загасна.

— И нашето ако беше живот! — извика Луиза.

Отекна гръмотевица. Пещерата се разтресе.

Кучето продължаваше да ръмжи.

Докато гледах трите деца, озарени от трепкащата светлина, те започнаха да се променят.

Първо им опада косата. Свлече се на купчинки по пода.

После кожата им започна да се бели и да пада на парциали, докато накрая отсреща ни се хилеха три голи черепа.

— Елате и останете при нас, братовчеди! — раздвижи челюсти черепът на Луиза. Костеливите й пръсти се протегнаха към нас.

— Присъединете се към нас! — изсъска Сам. Ченето му подскача нагоре-надолу. — Изкопали сме ви много хубави гробове. Близо са до нашите.

— Играйте си с мен — добави Нат. — Останете да си играем. Не искам да си вървите. Никога!

Трите призрака запристъпваха към нас, протегнали напред ръце.

Извиках уплашено и се отдръпнах.

Забелязах, че Харисън също отстъпва.

И в този момент факлата угасна.

27

Факлата затрепери и угасна.

Спусна се непрогледен мрак.

Усещах движение наоколо, драскане по влажния под.

Чувах умолителния шепот на трите призрака. По-близо и по-близо. И тогава една студена ръка ме сграбчи. Изпищях и чух шепот:

— Джери, бягай!

Тери!

Преди да успея да си поема дъх, сестра ми ме задърпа към изхода.

Излязохме на дъжда. Озовахме се на хълзгавата площадка.

— Бягай! Бягай! — викаше Тери като подивяла.

— Бягай! Бягай!

Думите ѝ се превърнаха в отчаян напев:

— Бягай! Бягай!

Но докато се спускахме надолу по скалите, екотът на гръмотевиците заглуши думите ѝ. Земята се разтресе.

Подхълзнах се и едва не полетях надолу.

Полузаслепени от дъжда, двамата с Тери се обърнахме тъкмо навреме, за да видим как подредените на върха камъни се катурват надолу.

Удряйки се един в друг, те се изтърколиха на площадката.

Падаха и падаха, докато на края тъмният вход бе затрупан догоре.

Прикрил очите си с ръце от дъжда, аз се загледах в пещерата.

Чаках и чаках.

Чаках да видя дали някой ще излезе.

Но никой не се подаваше.

Нямаше ги децата призраци.

Нито старецът.

Харисън Садлер бе пожертввал живота си, за да залови трите призрака.

Пещерата се озари от блъсъка на поредната светковица.

Сега беше мой ред да задърпам Тери.

— Да вървим — помолих я аз.

Но тя не помръдна. Стоеше под дъжда и не откъсваше очи от пещерата.

— Тери, моля те. Да вървим. Свърши се — рекох и я дръпнах отново. — Решихме загадката. Ужасът свърши.

28

Няколко минути по-късно Агата отвори вратата на къщата и изтича да ни посрещне.

— Къде бяхте? Двамата с Брад се поболяхме от страх!

Тя ни дръпна вътре и взе да се суети около нас, като бърбореше развлнувано и клатеше глава.

Изсушихме се и се преоблякохме.

Докато слезем в кухнята при Агата и Брад, дъждът спря. Зад прозореца вятърът продължаваше да огъва върховете на дърветата и да свлича потоци от вода от листата.

— Кажете сега какво ви се е случило — настоя Брад. — Двамата с Агата бяхме много притеснени, че сте излезли в тази буря.

— Това е дълга история — рекох им, докато си топлех ръцете на чашата с горещ чай. — Не зная дори откъде да започна.

— Почни от самото начало — посъветва ме Брад. — Обикновено това е най-подходящото място.

Като се поправяхме и допълвахме, двамата с Тери се опитахме да им разкажем цялата история за трите деца призраци, за стареца и за страшната пещера. Виждах как израженията на лицата им се променят. Знаех, че са се бояли за нас двамата и че им е мъчно, задето не сме ги послушали.

Когато приключихме разказа, в стаята се възцари тишина. Брад гледаше през прозореца, към водата, която капеше от капчука. Агата се покашля, но не каза нищо.

— Ужасно съжаляваме — добави Тери, нарушавайки тишината.

— Надяваме се, че не ни се сърдите.

— Най-важното е, че вие двамата сте в безопасност — заяви Агата.

Тя се изправи и прегърна Тери. След това се обърна и протегна ръце към мен, когато някакъв шум отвън я накара да замръзне на място.

Беше лай. Силен лай на куче.

Тери се хвърли към задната врата и я отвори.

— Джери, виж! — извика тя. — Това е кучето на Харисън Садлер. Измъкнало се е от пещерата. Сигурно ни е проследило до тук.

Приближих се до отворената врата. Кучето беше вир-вода. Сиво-черната му козина бе прилепнала към тялото.

Двамата с Тери посегнахме едновременно да го погалим.

Но за наша изненада то отстъпи назад и заръмжа.

— Спокойно, момчето ми — рекох аз. — Няма от какво да се страхуваш, нали?

Кучето изръмжа отново и започна да лае.

Тери се наведе и се опита да го укроти. Но то отскочи уплашено от нея и заръмжа гневно.

— Ехей! — извиках. — Аз съм ти приятел, забрави ли? Не съм призрак!

Тери се обърна към мен с учудено изражение.

— Прав си. Не сме призраци. Защо тогава лае по нас?

Повдигнах рамене.

— Ела тук, куче. Успокой се. При мен!

Кучето обаче не обърна внимание на виковете ми и продължи да лае.

Обърнах се и видях, че Брад и Агата са опрели гърбове в стената на кухнята. Лицата им бяха пребледнели от страх.

— Това са Брад и Агата — обясних на кучето. — Те са добри хора. Нищо няма да ти сторят.

Изведнъж мълкнах. Сърцето ми подскочи.

Сега вече знаех защо кучето лае като побесняло. То лаеше по Брад и Агата.

Агата пристъпи напред и заплаши с пръст озъбеното животно.

— Лошо куче! — извика тя. — Лошо куче. Издаде и нашата тайна!

Тери подскочи. Едва сега до съзнанието й стигнаха думите на Агата.

Агата затръщна вратата на кухнята и се обърна към Брад.

— Колко жалко, че това куче се появи тук — рече тя и поклати глава. — Какво ще правим сега с тези две деца, Брад? Какво ще правим с децата?

Издание:

Автор: Р. Л. Стайн

Заглавие: Призрачни истории

Преводач: Юлиян Стойнов

Година на превод: 2003

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издавателя: София

Година на издаване: 2003

Тип: сборник повести

Националност: Американска

Печатница: „Полиграфиог“ АД (не е указана)

Излязла от печат: 17.11.2003

Редактор: Олга Герова

ISBN: 954-585-491-X

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3850>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.